

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN !

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE

FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL)

SAYI: 7

EYLÜL 2008

Çatı Partisini Eleştirmenin Dayanılmaz Hafifliği

Çatı partisi tartışmaları; üçüncü cephe, çatı partisi, sadece koordinasyon işlevi görecektir geniş işlevi olmayan bir çatı partisi, çatı partisine giderken sosyalistlerin birlik partisi, geniş bir sol kitle partisi ve o partide sosyalistlerin güçlü ve etkin olmalarını sağlamak üzere bir sosyalist odak ve benzeri modeller üzerinden yürütülüyor. Birlik için çatı arayışı konusundaki görüşler; bu süreci tartışan partilerin arasında farklılaşsa da bu kadarla sınırlı değildir. Çatı partisine katılmak üzere gündemine alan hiçbir partide de bütünlüklü bir tutum yoktur. Bu partilerin kendi içlerinde de bu farklı eğilimlerin izdüşümlerini görmek mümkündür.

YAZININ TAMAMI 4. SAYFADA

DTP'yi Kapattırma Bin Umut Vekillerine Sahip Çık

DTP'nin kapatılmasına karşı verilecek diri bir mücadeleyle sokağın sesini duyuralım, sınıfın en çok ezilen, en dinamik kesimlerini siyasi bir talep etrafında seferber edelim

DTP Kapatılmak İstiyor

16 Eylül'de Demokratik Toplum Partisi, açılan kapatma davasına ilişkin savunmasını Anayasa Mahkemesi'ne sunacak. Cumhuriyet Başsavcısı'nın talepleri kabul edilirse sadece DTP kapatılmayacak, aynı zamanda 8 Bin Umut Milletvekili'nin dokunulmazlığı da kaldırılacak.

Kapatmaya Karşı Net Bir Tutum

DTP'ye yönelik kapatma davasına karşı net ve eylemli bir tutum takınmak AKP ve Kemalistler arasındaki kah alevlenip kah yatışan dalaşmada taraflardan birine yedeklenmemek, yahut yedeklenmeye kaygısıyla tümüyle siyaset dışına düşmemek için zorunludur.

Saldırlara Karşı Savunma Hattı

KÖZ'ün arkasında duran komünistler uzun süredir DTP'nin kapatılmasına yönelik ısrarlı bir propaganda çalışması yürütüyorlar. 13 ve 14 Eylül mitinglerine de tıpkı 1 Eylül Baş Mitingi'ne olduğu gibi "DTP'yi Kapattırma Bin Umut Vekillerine Sahip Çık" şıngırla katılacaklar. Bu mücadele diğer sol akımlar tarafından da benimsendiği oranda önümüzdeki dönem burjuvazinin saldırılarına karşı bir savunma hattı örnek mümkün olacaktır.

KÖZ'ün Sözü'nden Alınmıştır

12 Eylül Mitingleri

12 Eylül darbesinin 28. yılında İstanbul, Ankara ve İzmir'de darbe karşıtı mitingler düzenleniyor. Geniş kesimler tarafından örgütlenen bu mitinglere katılım, gündeme müdahale etme fırsatları sunması açısından önem taşımaktadır.

● İstanbul Kadıköy Meydanı 14 Eylül 2008, Saat: 14.00

14 Eylül'de İstanbul Kadıköy meydanında düzenlenecek miting başlığı "12 Eylül'den Ergenekon'a Kontrgerilla Dağıtılın, Darbeciler Yargılansın".

● İzmir, Gündoğdu Meydanı 13 Eylül 2008, Saat: 14.30

13 Eylül'de İzmir'de 12 Eylül darbesinin 28. yıl dönümü nedeniyle 13 Eylül'de 'Emek ve Demokrasi Mitingi' düzenlenecek.

● Ankara, Sıhhiye Meydanı 13 Eylül 2008, Saat: 14.00

Ankara'da "Darbeciler Yargılansın" sloganıyla toplanacak olan miting Darbe Karşıtı Platform tarafından düzenleniyor.

KÖZ'ün Sözü

Düzenin sahiplerinin DTP'nin kapatma davasını AKP'ye yönelik kapatma davasından farklı bir şekilde ele aldığı tartışılmaz. AKP'nin davasını sürekli gündemde tutan, AKP kapatılırsa piyasaların sarılaşacağını, bunun Türkiye demokrasisi için siyasi bir intihar olacağını yazan burjuva basını elbette DTP'nin kapatılmasıyla demokrasi arasında hiçbir ilişki kurmuyor.

YAZININ TAMAMI SAYFA 18-19'DA

ÖSS Karşıtı Basın Açıklaması

16 Ağustos Cumartesi günü sınav sonuçlarını protesto etmek için İstanbul 78'liler ADA-DER, Anadolu'da Yaşam Kooperatifi, Devrimci Liseliler (Dev-Lis), EHP Gençliği, Esenyurt Kolektifi, Genç-Sen, İstanbul Liseli Gençlik Platformu (İLGP), Mayısta Yaşam Kooperatifi, Özgür Lise, YDGH, Yeni Demokrat Gençlik, Yeni Dünya Gençliği Taksim'de bir basın açıklaması düzenledi. Sayfa 3'te

Beyoğlu'nda Ergenekon ve Güngören ile İlgili Basın Açıklaması ve Yürüyüş

3 Ağustos 2008 Pazar günü İstanbul Taksim'de platformun örgütlediği eylemde bulunan kuruluşlar, Güngören'deki patlamanın hesabının sorulması şıngırlarıyla Ergenekon'a karşı mücadelenin yükseltilmesi çağrısı ile bir basın açıklaması ve yürüyüş düzenlediler. Antikapalist, BDSF, DTP, EHP, EMEP, ESP, Halk Cephesi, HKM, Kaldıraç, Köz, Odak, ÖDP, SODAP, Sosyalist Parti Girişimi, Toplumsal Özgürleşmeler Platformu, Devrimci

78'liler, KESK İstanbul Şubeler Platformu, LİMTER-İŞ, DİSK, SİNE-SEN ve TEKSTİL-SEN'in katıldığı etkinlik oldukça coşkulu geçti. 11'de

İstanbul'da 2 Temmuz Mitingi

2 Temmuz Sivas Madımak Otelinde gerçekleşen katliamın üzerinden 15 sene geçti. Katliamın 15. senesinde birçok ilde katliamı lanetleyen eylemler düzenlendi. İstanbul'da birçok sendika, kurum ve örgütün katılımı ile Kadıköy İskele Meydanı'nda düzenlenen mitinge yaklaşık 6 bin kişi katıldı.

Bursa'da 2 Temmuz Eylemi

Bursa'da 2 Temmuz Sivas Katliamı'nın yıldönümü vesilesiyle bir yürüyüş ve bir etkinlik yapıldı. Aralarında Pir Sultan Abdal ve Hacı Bektaş Veli Dernekleri'nin de bulunduğu 5 dernekten oluşan "Bursa Dernekler Platformu" tarafından organize edilen eylem saat 18:00'de Setbaşı civarında kitlenin toplanmasıyla başladı.

Denizli'de 2 Temmuz Eylemi

2 Temmuz Sivas katliamı Denizli'de Hacı Bektaş-ı Veli Derneği ve 78'liler Denizli İl Girişimi'nin çağrısıyla düzenlenen bir basın açıklamasıyla protesto edildi. Belediye meydanında düzenlenen ve yaklaşık 150 kişinin katıldığı basın açıklamasında "Sivas Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız" pankartı açıldı. Sayfa 16'da

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Okur/Yazar Mektupları

Okmeydanı'nda Yıkımlara Karşı Kurultay

27 Temmuz Pazar günü Okmeydanı Devran Düşün Salonu'nda "Yıkımlara Karşı Halk Koordinasyonu"nun düzenlediği bir kurultay gerçekleştirildi.

Kurultay divanın oluşturulmasından sonra başladı. Divan başkanı açılış konuşmasını gerçekleştirdikten sonra Bektaş'ın hazırlanmış olduğu bir film gösterildi. Bu film daha çok son bir kaç yıldır İstanbul'da gerçekleşen yıkımlar ve bu yıkımlara karşı ortaya çıkmış tepkilerin gösterildiği bir film.

Sinevizyon gösteriminden sonra konuşmalar başladı. İlk konuşmacılar Türk Tabipler Birliği, TMMOB ve Sıfır tahliye hareketinden gelen İtalyan delege Cesare Ottolini oldu. Ottolini daha çok uluslararası düzeyde bu konuda neler yaptıklarından bahsetti. 40 ülkede çalışmalar olduğunu ve buradan da bir katılım olursa sevinceceklerini belirtti.

Daha sonra EKD başkanı bir konuşma yaptı. Bu konuşmadan sonra yıkımlara karşı mahallelerden gelen konuşmacılar deneyimlerini aktarmak için söz aldılar. Bu mahalleler şunlardı: Yakacık, Beykoz, Gülsuyu, İzmir Kuruçeşme, İzmit Depremevleri, Başbüyük, Gazi, Güzeltepe, Ayazma, Tuzla, Okmeydanı.

Bu konuşmalar oldukça uzun bir zaman aldı. Ama içlerinden en çok ilgi çekenleri kuşkusuz yeni yıkım sorunu yaşayan İzmir Kuruçeşme konuşmacısıydı. İzmit Depremevleri ve Ayazma'dan gelenlerin yaptığı konuşmalar somut sorunlara hala yaşamaya devam ettikleri için ilgi çekiydi. Diğer konuşmalardan anlaşılabilir mahallelerde yıkım gündemlerinin asıya alınmasıydı.

Bu konuşmalardan sonra kurultaya yapılan somut öneriler oylandı. Daha sonra kapanış konuşması yapıldı.

Kurultay'ın sonuç bildirgesi ve sonuçlarıyla ilgili değerlendirmeler 30 Temmuz Çarşamba saat 12:30 'da TMMOB'da ilan edilecek.

Okmeydanı'ndan Komünistler

İzmir Kadın Platformu 1 Eylül Dünya Barış Günü Eylemi Gerçekleştirdi

İzmir Kadın Platformu 3 Eylül günü Alsancak Kıbnis şehitleri caddesinde saat 19.00 da 1 Eylül Dünya Barış günü vesilesi ile bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylem caddenin girişinden yürüyüşle başladı. Yürüyüş sırasında sloganlar atıldı, zılgıtlar çekildi. 'Yaşasın kadın dayanışması, Yaşasın halkların kardeşliği, Biji aşiti, Eşitlik-kardeşlik kürt halkına özgürlük, Kadınlara özgürlük, dünyaya baş' vb sloganlar atıldı. Basın metni okunduktan sonra pankartlar ve dövizler yere kondu. Yarım daire şekli alındı ve şarkılar söylendi. Ardından eylem sona erdi.

Buca-Kuruçeşme'de Yıkım Gündemi

Uzun bir süreden beri evlerinin yıkım tehlikesi ile yaşayan Kuruçeşme'deki bir sokak, AKP'li belediyenin yıkım tehdidini son 10 günde her zamankinden daha fazla yaşamaya başladı. Kuruçeşme'nin Dere bölgesindeki 62 ev, belediyenin mahallede birkaç gündür evlerinin yıkılacağını, bu yüzden boşaltılması gerektiğini belirten anonsları ile birlikte yıkıma karşı mücadele konusunda birlik olmaya başladı.

Yaklaşık 10 gün önce başlayan toplantılarla yıkıma karşı mahalleyi temsil etmek üzere bir "mahalle komisyonu" seçilmiş ve bu komisyonun yönlendirmeleri ile Ankara'ya, AKP İzmir İl Başkanlığı'na heyetler gönderilmişti. Büyük bir çoğunluğu Kürt ailelerinin oluşturduğu ev sahipleri bu görüşmelerden de olumlu yanıt alamadılar. Belediyenin yaygın bir anonsunun yapıldığı birkaç gün önce, anonsun sona iş günü olması nedeniyle çoğunluğu kadınlardan oluşan yaklaşık 70 kişi Buca Belediyesi önünde bir basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasında 2 gün sonra ise belediye ekiplerinin 18 Temmuz Cuma günü yıkıma geleceği haberi gelince, Perşembe akşamından mahalleye gelen devrimcilerin öncülüğünde yıkıma karşı hazırlıklara başlandı. Hemen her siyasetin mahallede bulunduğu gece sokağın, mahallenin birçok yerine

barikatlar kuruldu. Sabah yıkıma gelen belediye ekipleri karşılarında barikatları ve ev sahiplerini görünce geri adım atmak zorunda kaldı. Mahalle komisyonunun görüşmeleri sonucunda yıkım için 15 günlük ek süre alındı. Belediye ekiplerinin mahalleyi terk etmesiyle birlikte mahalleye bir başarı havası yayılırken, ev sahiplerinin mahalleye desteğe gelen devrimcilere karşı tavırları çok olumluydu.

Belediyenin yıkıma karşılık hiçbir bedel vermediği düşünmediği ev sahipleri bu 15 günlük sürenin sonunda da evlerini terk etmeyi düşünmediklerini her fırsatta dile getirmelerine rağmen, belediyenin yıkım saldırmaya karşı birlikte hareket edilip edilmeyeceğine ilişkin kaygılar var. Bu durumda nedeni ise, mahallede yıkımlar gündemde

olmasına rağmen bir örgütlülüğün olmaması. Aydın otolyolu kenarındaki evler yıkıma karşı mücadele ederken, yanı başındaki sokaktaki evler tapularını birkaç yıl önce aldıkları için, sorunu kendi sorunu olarak görmüyor. dolayısıyla yıkıma karşı mücadelede komşularına destek vermiyor. Hatta çöp bidonlarının barikatlarda kullanılmasına karşı çıkıp, veryansın edebiliyor.

Bu durum mahallede sadece yıkımlara karşı değil, mahallenin diğer sorunlarına da çözüm arayan ve bütün mahalleyi kapsayan bir öz örgütleme, her zamankinden daha acil bir ihtiyaç olarak gözüktüyor.

Forum

Doğal ve Kültürel Çevre İçin Yaşam Girişimi ve Tiyatro evi Kültür Merkezi'nin organize ettiği "Kentsel

Dönüşüm ve Varoşlar" konulu Forum 18 Temmuz günü Selahattin Akçiçek Kültür Merkezi'nde gerçekleşti. Gülsuyu-Gülsusu Derneği, Ankara Dikmen Vadisi sözcüsü, Başbüyük güzelleştirme derneğinin katıldığı foruma aynı güne denk gelen Kuruçeşme'deki yıkım gündemi damga vurdu. KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin, yıkım tehdidi altındaki mahallelerde var olan kurumlara bir araya getirecek Mahalleler Arası Koordinasyon önerisini hayata geçirmeyi planladığı bu foruma Kadifekale'den Mardin-Kutlubey Derneği ve Güzeltepe Spor Kulübü de katıldı. Forumun yapıacağı haberi Kuruçeşme'ye ulaştıktan sonra mahallede yaklaşık 30 kişi Forum'a hep birlikte katıldı. Forum gelmeden önce, "Yıkımlara Karşı Halk Koordinasyonu" fikri üzerine sohbet edildi ve bu öneri Forum'a Kuruçeşmeliler tarafından sunuldu.

Ankara ve İstanbul'dan katılanların deneyimlerini aktardıkları Forum'da Kuruçeşme'deki barikatlardan gelen mahalle emekçileri de söz alarak foruma canlılıklarını kattılar. Forum 15 günlük süreyi iyi değerlendirmek isteyen Kuruçeşme'ye destek sağlanması ve Mahalleler Arası Koordinasyon kurulması sonuçları ile noktalandı.

İzmir'den Komünistler

Dursun Karataş'ın Cenazesine Katıldık

15 Ağustos 2008, Cuma günü, Gazi Mahallesi'nde yapılan DHKP-C Genel Sekreteri Dursun Karataş'ın cenaze törenine yaklaşık 30 kişi katıldık. Tutuklu Hükümlü Aileleri Yardımlaşma Derneği (TAYAD)'ın çağrısıyla gerçekleşen ve yaklaşık 5 bine

yakın bir kitlenin bulunduğu cenaze töreni Cem Evi önündeki buluşmayla başladı. Daha sonra Cem Evi'nden, yürüyüşün başlayacağı Eski Karakol durağına geçildi.

En önde Dursun Karataş'ın fotoğrafı ve "Dursun Karataş Ölümsüzdür" pankartı yer almak üzere kortejler oluşturuldu. Kortejler yürüyüş boyunca kızıl bayraklar taşıdılar.

Tören, Dursun Karataş'ın cenazesinin Eski Karakol durağına getirilmesi üzerine saat 14.30 gibi başladı. Burada öncelikle Dursun Karataş ve devrim şehitleri adına bir saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşundan sonra, Halk Cephesi adına Eyüp Baş bir konuşma yaptı.

Saat 15.15'te Gazi mezarlığına doğru uzun bir yürüyüş başladı. Yürüyüş boyunca sıklıkla "Öndere selam savaş devam", "Önder yoldaş Dursun Karataş", "Dursun Karataş ölümsüzdür", "Faşizme Karşı omuz omuz" ve "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Biz de, KÖZ'ün arkasında duranlar olarak, yürüyüşte "Devrimciler Ölüyor, Devrimler Sürer", "Devrim için Ölenler Kavgamızda Yaşıyor", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Bedel Ödedik, Bedel Ödeteceğiz", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganlarını sıklıkla attık.

Karataş'ın toprağa verileceği mezar başında tören devam etti. Cenaze kırmızı karanfellerle uğurlandı. Mezar başındaki törende Ahmet Kulaksız ve TAYAD başkanı Mehmet Güvel söz aldı. Tören Grup Yorum'un marşlarıyla son buldu.

İstanbul'dan Komünistler

Antakya'da Geleneksel Dayanışma Gecesi

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST
KÖZ

KOMÜNİST KÖZ- AYLIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ VE SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ŞÜKRÜ DEMİR

YÖNETİM YERİ: ÜSKÜDAR CADDESİ, PINAR PASAJI, KAT:2 NO:39 KARTAL İSTANBUL

TELEFON: 0216 387 50 90

BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI

MATBAAA ADRESİ: DAVUTPAŞA CAD. GÜVEN SANAYİ SİTESİ C BLOK No: 242 TOPKAPI-İSTANBUL TELEFON: 577 54 92

Bir kaç yıldan beridir düzenlenen Geleneksel Değirmenyolu Köyü dayanışma gecesi, bazı olumsuzluklara rağmen bu yıl yine yapıldı. Grup Mayıs olarak, köyde çalışma yürüten arkadaşlarımızın çağrısı üzerine dayanışma gecesine destek olmak için yola koyulduk ve geceye nasıl hazırlanıldığını öğrendik. Köyde farklı siyasetlerin de olduğu, onlarla birlikte ve emekçilerin de desteğini alarak birlikte organize etdiklerini söylediler. Geçen seneye nazaran emekçilerin desteğine ulaşılamamış ve etkinliğin örgütlenme toplantılarında da hareketsiz tartışmalar yaşanmış.

Çocuk Korosunun hazırlanması, çocuk tiyatrosunun hazırlanması, tiyatro hazırlanması, müzik gruplarına ulaşılıp destek istenmesi, etkinlik için yer ve sahnenin hazırlanması, emekçilerin etkinlik alanına ulaşımının sağlanması, ses sisteminin organizasyonu, maddi giderler için yapılan çalışmalar gibi bir çok sorumluluğun ortaklaşa yerine getirildiğini öğrendik.

Etkinlik gününün öğleninde geceye destek olmak için gelen Antakya'nın yerel gruplarıyla ortak bir çalışma yaptık. Akşam etkinliğin saati geldiğinde yağmur yağmaya başladı. Yağmur şiddetini artırınca etkinlik bir sonraki güne ertelendi, ancak o gece kapalı alana geçildi ve yağmura rağmen gelen emekçilerle birlikte çocuk korosunun hazırlanması olduğu şarkılar dinledik ve Grup Mayıs olarak yine Antakya'nın yerel müzik gruplarından Grup Asi ile beraber türküler ve marşlar söyledik. Hep birlikte halaya durduktan sonra geceyi tüm aksaklıklara rağmen mutlu bir şekilde bitirdik.

Gecede KÖZ adına konuşma yapan arkadaş şunları ifade etti; "Hazırlanmış olduğumuz bu dayanışma gecesinde bir arada olma en çok ihtiyaçtığımız olduğu bu günlerde birlikte ele verecek aşamayacağımız zorluk olmaz ve gündelik sorunlarımızı ancak ele verecek aşabiliriz. Yazlaşmaya ve düzenin yalnızlaştırma politikalarına inat, gençler, çocuklar, ve emekçilerle ele verecek bu geceyi birlikte örgütledik,

el birliği ve dayanışma içinde bir arada olalım." Etkinliğin bitmesinin ardından etkinliğe katılan herkes elbirliği ile etkinlik alanının düzeltilmesi için çalıştıktan sonra evlere dağıldık.

Değerlendirme yapmak üzere etkinliğin hazırlanmasında sorumluluk alan Anhteri, Sosyalist Barikat ve KÖZ olarak bir değerlendirme toplantısı yaptık. Toplantıda şu konulara dikkat çekti; " Geri çekilme döneminde zaman zaman göz-gitler olabilir. Ama bizim yapmamız gereken emekçilerle bağlanmamız güçlendirmek ve gündelik sorunlar ve talepler üzerinden dayanışmayı daha güçlü örebilmeye çalışmaktır, dolayısıyla bu yapılan etkinliğin kıymeti bizim için çok büyüktür. Rekabetçi bir anlayışın hakim olduğu bu dönemde farklı siyasetlerin birlikte dayanışmayı ortak bir şekilde örmeye çalışmasını da ayrıca oldukça önemli buluyoruz."

Yaşasın Devrimci Dayanışma!

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

ÖSS Duvarına Karşı Daha Güçlü Bir Miting

9 Haziran günü Kadıköy'de gerçekleşen "ÖSS Duvarını Yıkalım" mitingi gelişimi, alandaki katılım, coşkusu ve sonuçları ile bu alandaki çalışmaları besleyen ve geliştiren ileri doğru atılmış bir adım oldu.

Geçtiğimiz sene gerçekleştirilen mitingin ardından forumda bir araya gelerek eleme sınavlarına karşı eblirliği ile mücadele eden kurumların çağrısı ile toplanan emekçi gençlik içerisinde çalışan kurum ve örgütlerle ortaklaşa olarak ÖSS'ye karşı bir mitingin örgütlenmesine karar verdi. Kurumlar, afiş ve bildirilerin kullanılması haricinde, Kadıköy'de bir basın açıklaması, Bin Umud milletvekillerinin ziyaret edilmesi ve mecliste bir basın toplantısı yapılması, ayrıca KESK'in bu süreçte dahil olması için şubeler platformunda mitingin gündem edilmesi gibi kararlar aldılar.

Komünistler olarak ÖSS karşı çalışmaları, sınıfın en ayrıcalıklı kesimlerinin yaşadığı varışlarda yürüttü

ÖSS'nin gündeme oturması için organize edilen piknikte, sinava hazırlanan öğrenciler, aileleri ve özellikle tekstil iş kolunda çalışan pek çok emekçi vardı. Miting öncesi söyleşiler düzenlendi, röportajlardan derlenen bir film yapıldı, kolektif olarak hazırlanan dövizler hazırlandı ve daha öncesinde düzenlenen "Kaybeden ÖSS olsun" futbol maçları ve tiyatro gösterimleri miting çalışmasına da güç kattı.

Demokrat Gençlik, Demokratik Gençlik Derneği, Genç Düş, Özgür Lise, DOB, Bil-Genç ve KÖZ'ün yürüyüş kolunda pankartlarını açan kurumlar, Tepe Natulus'un önünde toplanıp yürümeye başladılar. Yürüyüş sırasında sık sık, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!", "ÖSS Duvarını Yıkacağız" şeklinde sloganlar atıldı.

KÖZ olarak "Paralı Parasız Burjuva Eğitime Hayır" pankartı ile örgütleyici kurumların arkasından yürüyüş kolunda yerimizi aldık. Alana kitlesel gelen kitle örgütleri de sık sık, "Öğrenciyeyiz, Çalışana Öğrenim Hakkı" talebini dile getirdiler.

Mitingi örgütleyen anlayışa bağdaşmayan sorumsuz ve sonuçsuz bir saldırı

Bu yıl ikincisi düzenlenen "ÖSS Duvarını Yıkalım Mitingi" sol içerisindeki hakim grupçu, rekabetçi anlayış karması yolunda atılmış bir adım oldu. Yıllardan sonra emekçilerin gündeminde önemli bir yer tutan ÖSS sorununa ilişkin emekçiler arasında çalışma iddiası olan güçlerin önemli bir kısmı ortaklaşa bir miting düzenledi. Böylelikle 7 Haziran mitingi hem sol içindeki yaygın rekabetçi havaya inat, ortak sorunlar altında, sansürcülük yapmadan, sorumlu bir tutumla bir güç birliği örmenin mümkün olduğunu hem de ÖSS'ye karşı verilecek mücadelenin barutunun bir atımlık olmadığını bir kez daha gösterdi.

Ancak tablo tümüyle olumlu değildi kuşkusuz. Mitingde ÖSS'ye karşı örülen güç birliğinin altını oyan, mitingi polis saldırısına açık hale getiren bir gelişme de yaşandı. Söz konusu olay şöyle gelişti:

Miting yürüyüşünün başlamasından kısa süre sonra, Emek Gençliği kortejinden bir grup, Esenyurt

Kolektifi'nin pankartlarını açtırmayacakları söyledi ve Esenyurt Kolektifi kortejine saldırdı. Esenyurt Kolektifi ile ortak kortejide bulunan Mayısta Yaşam Kooperatifi ve Anadolu Yaşam Kooperatifi ortakları bu saldırının püskürtülmesine yardımcı oldular. Eylem komitesi de saldırıya müdahale etti. Saldırının püskürtülmesinden sonra yürüyüşe devam edildi ve miting normal programında devam etti.

Yaşanan bu olay ikinci senesinde düzenlenen ÖSS karşı mitingi zayıflatılabilecek bir olay oldu. Ancak miting buna rağmen normal programında ve dağılmadan sürdü. Daha sonra miting bileşenlerinin yapmış olduğu değerlendirme toplantısında Emek Gençliği bu saldırıyı üstlendiğini dile getirdi.

Bir yandan mitingin örgütleyicisi olup diğer yandan da mitingi düzenleyen eylem komitesinin inisiyatifini tanımayarak birlikte haftalarca toplantı yaptığı bir başka miting örgütleyicisine saldırma kuşkusuz Emek Gençliği'nin kendi açmazıdır. Bu çelişkiyi kendi bünyesinde nasıl açıklayacağı da yine Emek Gençliği'nin kendi sorunudur. Ancak söz konusu saldırıya yol açan sorumsuz tutumun miting güvenliği ortadan kaldırdığı, onu polis provokasyonuna açık hale getirdiği tartışılmaz bir gerçektir. Bu tutumun sahipleri kendi dar grup çıkarlarını ve kaygılarını mitingdeki kitlelerin güvenliğinin üstünde tutmuşlardır. Bu tutumun da önümüzdeki dönemde emekçilere ve ezilenlere yönelik saldırılara karşı güç birliğini örmeye hizmet etmeyeceğini görmek de zor değildir.

Evrensel gazetesinin miting sonrasında yapılan saldırıya dair tek bir satır bile yazmamış olmasını olumlu

bir gelişme olarak görüyoruz. Demek ki mitingdeki saldırının hiçbir savunulabilir yanı olmadığını o cephede de görülen var diye düşünüyörüz.

Buna karşılık bu saldırının mitingi gölgelememiş olması da umut vericidir. Zira gerek miting öncesinde, gerekse de yürüyüş ve miting sırasında mitingin örgütleyicileri sorumlu bir tutumla, fevri ve grupçu davranışlardan uzak durmuşlar, mitingin selametine her türlü dar kaygıların üzerinde tutmuşlardır. Benzer şekilde, aynı sorumlu tutum miting sonrasında da gösterilmiştir. Bu da önümüzdeki dönemlerde gerçekleşecek birleşik eylemler açısından umut verici bir gelişmedir.

Dileğimiz Emek Gençliği'nin önümüzdeki dönemde söz konusu bu bakış açısına uygun bir şekilde hareket etmesidir. Aksi takdirde sorumsuz ve sorumsuz saldırıların biricik sonucu emekçiler cephesinin daha da zayıflaması olacaktır.

Mitingde ÖSS'nin bir eleme mekanizması olduğu vurgulandı

Miting programı ÖSS'nin cinsiyetçi, ulusal, sınıfsal bir eleme mekanizması olduğunu söyleyen açılış konuşması ile başladı. Mitinge katılımları ile destek veren eğitim emekçileri, veliler miting alanında ÖSS'nin kendilerini vuran boyutunu aktardılar. Tekstil işçileri adına konuşan bir konuşmacı da, ÖSS Duvarının ve onu gerekli kılan diğer duvarların en çok kendilerini etkilediğini bu yüzden bu miting'in aslı bir unsur olduklarını belirttiler. Kadınlar, işçilerin ve Kürtlerin ÖSS'de elendiğini örneklerle açıklayan konuşmaların ardından, tersanelerde çalışan bir emekçinin oğlu da, 16 Haziran'da gerçekleşecek olan greve katılım çağrısı yaptı.

Eğitim emekçilerin ve memurların, destegi alan eylemde, Bin Umud milletvekillerinden Sebahat Tuncel ve Ufuk Uras'ın, Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç'ın ve Kıbrıs Türk Orta Eğitim Sendikası Yönetim Kurulu Üyesi Aşşegül Garaballi'nin yolladığı destek mesajları da okundu; Güzel Sanatlar lisesinden gelen müzik grubunun sahne aldığı program 18.00'da bitirdi.

Geride bıraktığımız "ÖSS Duvarını Yıkalım" mitingi, hem örgütlenme süreci açısından hem de katılım açısından ÖSS'ye karşı birlikte ve sürekli mücadelenin önemli bir örneği oldu. Komünistler olarak bundan sonra da bu süreci örmeye üzerimize düşeni yapacağız.

Öğrenciyeyiz Çalışana Öğrenim Hakkı Paralı Parasız Burjuva Eğitime Hayır

İstanbul'dan Komünistler

Taksim'de Ortak Basın Açıklaması

Basın açıklaması, Mayısta Yaşam Kooperatifi'nin 2008 puan sonuçlarının açıklanmasından ardından gerçekleştirilen toplantıda bir basın açıklaması düzenleme kararı aldı. Diğer kurum ve örgütlerle yapılan çağrının diğer olumlu bir şekilde yanıtlanması ile birlikte basın açıklaması için iki toplantı alındı.

İstanbul 78'liler Ada-DER, Anadolu Yaşam Kooperatifi, Devrimci Liseliler (Dev-Lis), EHP Gençliği, Esenyurt Kolektifi, Genç-Sen, İstanbul Liseli Gençlik Platformu (ILGP), Mayısta Yaşam Kooperatifi, Özgür Lise, YDGH, Yeni Demokrat Gençlik, Yeni Dünya Gençliği basın açıklamasının örgütleyicileri arasında yer aldı ve basın metninin altına imza attı.

Basın açıklaması nasıl gerçekleştirildi?

Sınav verileştirme sonuçlarından bir gün sonra bir araya gelen ÖSS karşı kurumlar, 16 Ağustos Cumartesi günü sınav sonuçlarını protesto etmek için Taksim'deydiler.

Galatasaray lisesi önünde bir araya gelen 100'ü aşkın ÖSS Karşı "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz!", "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!" sloganları atıldı ve "Kazanalarla Kaybedenler de değişmedi" pankartları açıldı. Eyleme çoğunluğu sınavdan elenenlerin oluşturduğu geniş bir katılım sağlandı. Eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı. Eylem öncesi, kitle örgütlerinin ortakları ile birlikte hazırladığımız, karikatürlü ve istatistikli dövizler sınav sonuçlarının adaletsizliğini gösterir nitelikteydi.

Grup adına basın açıklamasını okuyan Gülşen Çiftçi, sınavın çok açık olan adaletsiz yönünün hasır altı edildiğini vurgulayarak, sınavın kazanmalarını değilmiş gibi, sınavı belli kesimlerin kazandığını, ama en çok da dershaneler ve etüt merkezlerinin kazançlı çıktıklarını, sınavı kaybeden kesimler olan, işçiler, kadınlar ve Kürtlerin de değişmiş olduğunu vurguladı.

Önümüzdeki süreçte birleşik hareket sağlanabilirse, bu alanda önemli mevziler elde edilebilir

Yapılan basın açıklaması, iki senedir yaratılan ortaklaşmanın yarattığı zemin sonucunda, birleşik, hızlı ve kitlesel bir eylemliliğin örgütlenilebilir olması bu alandaki çalışmaların sürekliliğine ve gelişimine olan güveni arttırdı. Sınavın değiştirilmesinin tartışıldığı bir dönemde, bu alanda mitingden önce önemsen herkeşi bu süreçte dahil etmeyi önemseyen bir hatta ilerlemeliyiz.

Kendi başına durarak ya da belli güçleri dışlayarak bu süreçte dar hesaplar peşinde koşan, bütünü değil, kendi çıkarlarını hesap ederek hareket eden gençlik örgütlenmeleri ya da demokratik kitle örgütleri, bu alandaki bütünsel gelişimin önümüzdeki süreçte bu çalışmalara katılan her özneyi besleyecektir, bu alanda yaratılan mevzilerin tüm demokratik güçler açısından bir artı olacağı unutmamalıdır.

Komünistler, değişik kesimlerin bu mücadele alanında ortaklaşmasından, grubun değil, bütünü çıkarlarına uygun bir eylem hattını geliştirmekten sorumludurlar.

Rekabeti kırarak, dayanışmayı güçlendirerek ÖSS Duvarını Yıkacağız!
İstanbul'dan Komünistler

Miting günü bu çalışmalar alana yansdı

Yağmurlu belli mahallelerde çok yoğun olmasına rağmen yapılan çalışmaların etkisi ile varışlardan geniş bir kitle miting alanında kooperatifin kortejinde bulundu.

Geçtiğimiz senenin iki katı bir kitle ile başlayan mitingde, birçok alanda çalışmalar yürüten kurumlar ortak bir şekilde ÖSS duvarını yıkmak için alanda buluştu.

TÜM-İGD, LÖB, Öğrenci Birliği, Devrimci Öğrenciler, Dev-Lis, Mayısta Yaşam Kooperatifi, Anadolu Yaşam Kooperatifi, Esenyurt Kolektifi, 78 ADA-DER, Yeni Dünya Gençliği, Dev-Lis, EHP Gençliği, ILGP, Emek Gençliği, Yeni

ÖSS Mitingi'ne Mecliste Çağrı

2 Haziran Pazartesi günü Mecliste ÖSS Duvarını Yıkalım mitingine çağrı yapan bir basın toplantısı gerçekleştirildi. Basın toplantısında, ÖSS Duvarını Yıkalım Mitingi'nin organize eden kurumlar adına konuşmacılar ve Bin Umud Vekilleri'nden Sebahat Tuncel ve Şerafettin Halis katıldı. Ayrıca mitingi düzenleyen çeşitli kurumlardan gelen, aralarında KÖZ'ün arkasında duranlardan da bulunduğu 16 kişi de salonda hazır bulundu.

Basının yoğun ilgi gösterdiği toplantının açılışını yapan Sebahat Tuncel, ÖSS'nin mümkün kıldığı tüm eleme mekanizmaları ile birlikte kendileri için çok önemli bir mesele olduğunu, bu konuda gerçekleşen tüm mücadele ve dayanışma girişimlerini desteklediklerini söyledi. Ardından, sözü bu konunun gerçek muhataplarına bırakmak istediğini söyleyip, sözü Mayısta Yaşam Kooperatifi ortaklarından bir

yoldaşımıza bıraktı. Yoldaşımız, ÖSS'nin özünde hak edenleri üniversiteye sokmak için değil, toplumun büyük bir kesimini üniversite kaplarından uzak tutmak için konulmuş bir sınav olduğunu vurgulayarak konuşmasına başladı. ÖSS'nin bir eleme sınavı olduğunu ve yaşadığımız toplarlarda işçileri, kadınları ve Kürtleri eleyen, onları üniversite hakkından mahrum bırakan mevcut eğitim sisteminin en kilit parçası olduğunu söyleyen yoldaşımız, ÖSS Duvarını Yıkalım Mitingi'nin bu eğitim sisteminin dışlanan, sınavlarla elenen kesimlerin bir araya gelmesi, mücadelelerini ortaklaşa birleşik bir şekilde sürdürmeleri için organize edildiğini söyledi ve ÖSS ve tüm eleme sınavlarından mağdur olan kesimleri 7 Haziran'daki mitingde çağrdı. Arkasından basın toplantısına Tüm-İGD'den katılan arkadaş ÖSS sınavının nasıl bir eleme mekanizması olduğuna dair somut rakamlar içeren bir sunum yaptı.

5 Haziran'da Ufuk Uras mecliste ziyaret edildi

Basın toplantısının ardından, mitingde bir çağrı yapılması ve vekillerin dışında kurum temsilcilerinin konuşması üzerine miting organizasyon heyeti ve

vekilleri basın ve polis ablukası altında DTP grup toplantı odasına kadar yürümek durumunda kaldı. Ardından DTP grup toplantı odasında bir değerlendirme toplantısı ve sohbet gerçekleştirildi.

5 Haziran Perşembe günü yine farklı kurumlardan temsilciler önce mecliste Ufuk Uras'ı ziyaret etti. Basın mensupları eşliğinde gerçekleşen ziyarette heyet Ufuk Uras'a ÖSS mitingi ile ilgili, geçen yılki mitingde tanıtılan ve bu seneki mitingde çağrı bulunan bir dosya teslim etti. Ziyaret sırasında gerçekleşen sohbette, Ufuk Uras'a ÖSS'nin ve eğitim sisteminin genel olarak eleme ve ayırma yapısından ve ÖSS'ye topluca bir tepkinin taşıdığı anlamdan bahsedildi. Ufuk Uras da, yapılan mücadeleyi sonuna kadar destek verdiğini, bu mücadelenin meclis aytağında elerinden geleni yapacağını, ilerisi için de ortaklaşa çalışmalarda bulunmak istediklerini belirtti. 7 Haziran günü mitingde katılmayacağını söyleyerek miting için bir destek mesajı yolladı.

Eğitim-Sen Genel Merkezi'ne geçildi

Ufuk Uras ziyaretinden sonra Eğitim-Sen Genel Merkezi'ne geçildi ve orada bir basın toplantısı düzenlendi. Basın toplantısında Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç, Öğrenci Velileri Derneği

Başkanı ve Mayısta Yaşam Kooperatifi ortaklarından bir yoldaşımız birer konuşma yaptı. Zübeyde Kılıç, ÖSS'nin eleme özelliğinden bahsettiği konuşmasının sonunda ÖSS Duvarını Yıkalım Mitingi'ne tam destek verdiklerini, tüm duyarlı kesimler için de mitingde çağrı yaptıklarını belirtti. ÖYDER başkanı da velilerin de ÖSS'ye karşı mücadeleyi desteklediklerini belirtti. Yoldaşımız da yaptığı açıklamada, ÖSS'nin eleme yapısından bahsederek, emekçilerin, kadınların ve Kürtlerin bu sınavın eldediği temel kesimleri olduğunu vurguladı ve mitingde çağrı bulundu.

ÖSS Duvarını Yıkalım Mitingi hazırlıklarında sorumluluk alan komünistler, miting hazırlıklarını mahalle çalışmalarını yanı sıra mecliste ve sendikalarda yaptıkları hazırlık çalışmaları ile de pekiştirdi. KÖZ'in arkasında duranlar için ÖSS miting hazırlıklarını mahalle çalışmalarını ve meclis faaliyetleri arasındaki koordinasyonu kurarak sürdürmek, seçim sürecinde bu yana sürekliliği sağlanan siyasi çizginin bir başka tezahürü oldu.

İstanbul'dan Komünistler

Çatı Partisini Eleştirmenin Dayanılmaz Hafifliği

Çatı partisi tartışmaları; üçüncü cephe, çatı partisi, sadece koordinasyon işlevi görece geniş işlevi olmayan bir çatı partisi ve benzeri modeller üzerinden yürütüldü. Sol hareket içindeki birlik, parti ve çatı konusundaki farklı görüş ve tutumları, çatı partisi olan örgütlerin içinde farklı eğilim ve hizipler olarak görmek ve ayırtmak mümkündür. O nedenle çatı partisi tartışmaları tek başına farklı parti ve örgütler arasında bir tartışma olmaktan ziyade; parti, birlik ve çatı konusundaki Türkiye Sol Hareketine parçali ve eşitsiz bir biçimde yayılmış farklı eğilimler arasındaki bir tartışmayı içermektedir.

Çatı partisini kurmak için tartışılan yanı sıra neden kurulmasını gerektirdiği açıklamaya çalışarak eleştirenler de birlik ve üçüncü cephe tartışmalarının bir yerine eklenmektedir. Çatı partisi tartışma platformuna eleştirerek eklenmekten öte bir rol oynayamayaları ise alternatif bir güç birliği için adım atma basiretinden yoksun görünmektedir. Çünkü solda güç birliği ve çatı partisi üzerine yürüten tartışmanın taraflarının arasındaki şiddetli polemiklerin tersine, çatı partiler de eleştirenler de önemli siyasal dönemlerde emekçilerin, ezilenlerin güç birliğini farklı planlarla ikame edecek aynı siyasal tutumun arkasında bulmaktadır. Bu nedenle çatı partilerle eleştirenlerin birbirine sözü ve/veya yazılı polemikleri pratik mücadele söz konusu olduğunda hafiflemekte ve sınıf mücadelesine somut olarak tesir etmemektedir.

Çatı Partisini Kimler Neden İstiyor?

22 Temmuz genel seçimlerinde emekçilere, ezilenlere düzen partilerinin dışında bir alternatif yaratılması ve Bin Umud Vekilleri kampanyası yürütülmüştü. Bu kampanyanın seçimlerdeki başarısının güçleri birleştirmek ileri geldiğinde ve başarısızlıkların ise rekabetçi ve güçleri bölen tutumlarıdan kaynaklandığına kanaat getirenler, birliği bir parti çatısı ile gerçekleştirmeyi hedefledikleri ilan etmişler. Çatı partisi, Türkiye'de Kürt sorununun çözümünde ve Türkiye'nin demokratikleşmesinde bir muhatap yaratmak hedefiyle kurulmak istenmektedir. Mevcut birlik yönelimi, DTP'nin Türkiye Sol'unun bir kesimi ile buluşması sayesinde PKK'lı damgasından kurtularak düzen güçleri karşısında daha makbul bir muhatap olma hedefini ifade etmektedir. DTP'nin Türkiye'leşme adımlarının en ileri aşaması olduğunu da söylemek yanlış olmaz. Bununla birlikte Türkiye Sol'unun bir kesiminin içinde bulunduğu dar bağzandan çıkış umudu olarak bu projeye tutunmaya çalıştığı da açıktır.

Çatı partisini hareketele savunanların başında gelen Veysi Sansöz'en sunları ifade etmiş:

"Çatı Partisi nedir? Türkiye sosyalistlerin Kürt özgürlük hareketiyle ittifakının siyasal örgütüdür. Başka? Türkiye sosyalistler ve Kürt özgürlük hareketi ile demokratik reformlardan yana olan aydınlar,sünni müslümanlar ve Aleviler arasındaki cephenin siyasal örgütüdür.

Daha başka? Bütün bu sayılanların saflarındaki erkeklerden başlamışsınız kadınlar arasındaki büyük buluşmanın siyasal örgütüdür. Demagoji kısa erimli etkiye sahiptir. Gerçekler karşısında tutunamaz. 'Biz asker ile molla arasında tercih yapmak zorunda mıyız?' Biz Türk milliyetçiliği ile Kürt milliyetçiliği arasında tercih yapmak zorunda mıyız?' edebiyatı çökertmiş nefesini tüketmiştir. Çünkü Türkiye'deki temel ayrışma bu sayılanlar arasında değil..

Türkiye'nin temel ayrışması 'askeri vesayet rejimi ve Kürt sorununda çözümsüzlük' yanlılarıyla, bu ikisinin karşıları arasında...

Açın gazetelerine okuyun. Binbir türlü görüş arasında yalnızca bu iki kampın keskin bir şekilde ayrıştığını görürsünüz. Bir tarafta sosyalisti, islamcısı, liberali, Türkü, Kürdü, sünnisi, alevisi, kadını erkekçi askeri vesayete ve çözümsüzlüğe karşı çıkıyor. Diğer tarafta yine aynı türden insanlar, yani ulusal 'sosyalistler', fundamentalist islamcılar, uzlaşmacı liberaler, milliyetçi Türkler, ırşakçı Kürdler, horafetçi aleviler, imtiyazlı sünniler vesayetten ve çözümsüzlükten yana tutum alıyorlar..." (Veysi Sansöz'en 27 Haziran 2008, Özgür Politika)

Güçlenmeyi nicelik sorunu olarak gören, birleşmek üzere mevcut mevzilerini de terk ederek bir çatı altında toplanmalarını hiçbirini hedefine ulaşılaması, bir kısmı ise etrafında topladığı ya da geçmişinden getirdiği devrimci dinamizmin de sönmülmesinin neden olarak hüsrarla sonuçlanmıştır. Bunların her birinin, ayrı dönemlerde ayrı özgünlükleri ve ayrı ayrı kusurları olsa da güçlenmek için mevcut partilerin, örgütlerin mevzilerini terk edilecek bir birlik yaratılmasının kimseyi güçlendirmeyeceği çok defa kanıtlanmıştır. Sansöz'en'in gösterdiği yolda geçmişte olduğu gibi bugün de aynı yöne işaret etmektedir. Politik hedefleri ve bu hedeflere doğrultusunda buluşma zeminlerini, örgütlerin ve örgütlenmenin somut varlığını hiçe sayan topantacı bir birleştirme

analysini ifade eden bu tutumun sonuçlarını görmek için geçmiş deneyimleri hatırlamak yeterlidir.

Sol hareketin tarihinde, legal ya da illegal partilerin çatısı altında birleşerek güclenen projeleri çok defa denemiştir. Birlik projeleri mevcut mevzilerinin de terk edilmesi ile sonuçlansa da solda birlik ihtiyacı sol hareketin tarihsel ve güncel bir sorunu olarak yer eden bir vakadır. Solda birlik lafi ise, solun en geniş yelpazesi göz önünde tutulduğunda çok genel ve soyut bir birlik ihtiyacını ifade etmektedir. Devrimcilerin birliği, komünistlerin birliği, ezilenlerin birliği, sosyalistlerin birliği, emekçilerin birliği vb. birbirinden hedefleri, yönelimleri ve zeminleri itibarıyla farklılaşan birlik tartışmaları, projeleri gündemden hiç düşmemiştir. Son dönemlerde solun gündeminde olan birlik tartışması ise tüm bu birlik projelerinin dışında ve bunların bir kısmını sulandırılarak aynı sepete doldurulup kaynaşmasının ümit edildiği bir projeye hayat verme çabası "çatı partisi" olarak tezahür etmektedir.

Çatı Partisine Kim Neden Muhalefet Ediyor?

Çatı partisine muhalefet etmek üzere bu projeyi çatı partilerin içinde ya da dışından eleştirenler hiç de az değil. Kimler yok ki çatı partilerini eleştirenlerin arasında? Çatı partisi tartışmalarının reformistliğine vurarak kendi "devrimciliğini" ispatlayanlar; kendi örgütünün dar çıkarlarını muhafaza etmek üzere sekteyi, birliği tercih edenler; çatı partisine katılan sosyalistleri ilkel milliyetçilerin kuyruguna takılmakla itham eden seçilmiş sosyal sosenler; çatı partisini antiemperyalist olamamakla eleştirirken diğer yandan sınıf mücadelesini düzen içi muhalefetin ulusalı çizgisine yedekleyenler; her türlü liberal birliğe razıyken Kültürler merkezinde durduğu bir birlikten uzak durmak için bahaneler üretirler; liberal projelere hayat vermek için birlik tartışmalarına hevesle bakarken PKK'nın bu parti üzerindeki etkisinin olmayacağını garantisini arayanlar...

Çatı partisi girişimini Öcalan'ın projesi olması iddiasıyla ve liberalerini, reformistlerin tescillendiği bir girişim olması nedeniyle eleştiren Kızılbayrak "Reformist cepheye yeni bir şey yok!" başlıklı yazısında şunları söylemektedir:

"...Bu girişim aslında 22 Temmuz seçimlerinin hemen sonrasında başlatılmıştı. Girişimin fikir babası da Öcalan'dır. Öcalan'ın avukatları aracılığıyla üzerinden ısrarla durduğu 'Çatı Partisi' fikri, bir süre sonra somut bir girişim haline getirilerek uygulamaya sokuldu.

"Şu günlerde 'Çatı Partisi'ne ilişkin görüşler birbiri ardına ortaya konulmaktadır. Girişimin sahibi durumundaki partiler adına yapılan açıklamalarda orta ya konulan bu görüşler, 'çatı partisi' düyüncesinin tüm liberal-reformist özünü ortaya koymaktadır. Yanı sıra geçmişte defalarca denenen ve fiyaskoyla sonuçlanan girişimlerin bir yenisine daha işaret etmektedir.

CHP'nin koltuğuna aday olan bu girişim içerisinde yer alan partilerden DTP payına bu hedef yeni değildir. Bilindiği üzere DTP geleneğinde uzun yıllar öncesinde de, 'demokrat muhafazakarlar' olarak adlandırılan gerici düzen partileriyle ittifak arayışları çok sık gündeme geldi. Özellikle İmralı sonrasında bu bir çizgi haline getirildi. Fakat, her defasında ittifak önerilen düzen partileri, düzenin Kürt sorunundaki enesmez çizgisi nedeniyle bu önerilerden uzak durdular."

"...Çatı Partisi'nin diğer girişimcileri olan partilerden EMEP de zaten Murat Karayalın'la girilen seçim ittifakından beri kendileri açısından önemli bir eşliği aşmış durumda. SDP gibi Kürt hareketinin yedeğinde var olmaya çalışan ve artık büyük ölçüde bir tabeta partisine dönmüş bir çevre için ise zaten hiçbir sorun bulunmuyor. ÖDP için de durum aynıdır. Başlangıçta kendisi de bir tür 'Çatı Partisi' iddiasıyla ortaya çıkan bu partinin zaman içinde düştüğü içler acısı durum gözler önündedir. Saflarında halihazırda gidip gelen rahatsız olan bely güçler olmakla birlikte bugün bölünmenin eşliğinde duran ÖDP gerçekte artık tipik bir sosyal-demokrat partidir. Bu niteliği ile de her türden sol liberal seçim ittifakı girişimine açıktır

Sonuç olarak, reformist Kürt hareketi ve parlamentar hayalleri çerçevesinde onun etrafında kümelenen reformist sol grupların başlatıldığı 'Çatı Partisi' girişimi, düzene alternatif oluşturmak adına girişilen, gerçekte ise temel özellikleriyle düzen sınırları içinde kalan yeni bir sol liberal denemeden öte bir şey değildir. Bu köf girişimini tutma şansı yoktur, akibeti 2002'den beri her seçim öncesinde gündeme gelen öteki girişimlerden farklı olmayacaktır..." (Kızıl Bayrak, 2008/29, 18 Temmuz 2008).

Çatı partilerini, kitlelerin devrimci enerjisini sönmülendirecek projelere ortak olmakla itham etmek kolaydır. Fakat çatı partilerini reformizmle,

liberalizmle itham edenlerin, kitlelerin devrimci dinamizmini bir adım ileri sıracacak daha devrimci bir önerileri var mıdır? Böyle bir önerileri olmadıgı gibi, sosyal soven, rekabetçi ve sekte eğilimlerin hayat verdiği bu eleştiriler kendi karanlığını yaratmakta ve çatı partilerin yıldızının parlamasına neden olmaktadır. Zira esas olarak yasal partilerin ya da yasal platformlarla partiyi ikame ederek siyaset yapanları oluşturduğu bir birlik partisini reformizmle itham etmek onlara eskisinden daha farklı bir şey söylemek anlamına gelir, abesle iştigaldır.

Bu eleştirilerin, çatı partisini baltalayabilecek bir etkiden yoksunluğu ise münakaşa ve tartışma konusundaki zayıflıktan ötürü değil, çatı partilerle eleştirenlerin önemli siyasal dönemlerde aynı noktada buluşmuş olmalarından ileri gelmektedir. Eleştirilerin dayanılmaz hafifliğinin sırrı da buradadır. Çatı partisini içinde ya da dışından eleştirenler de, çatı partiler de, kitle hareketini düzen içi çatışmaya yedeklenmeden düzenin karşısına güçlü ve kitlele bir biçimde dikecek bir siyasetin sürekliliğini sağlayacak bir yönelim içinde değiller. Bu nedenle çatı partisi eleştirilerinin bir kısmı ne kadar "doğru" görüşler içerse de, ne kadar "haklı" yanları olsa da, mevcut siyasal dinamikle müdahale edilecek bir rol oynayamamakta ve sınırları arası mücadelede pasif bir tutuma işaret etmektedir. Eleştiricilerden daha sahici bir siyasal iddia olarak öne çıkan çatı partiler ise söz konusu eleştirilerle zayıflamaktan ziyade, güçlenmektedir.

"...Bu liberal girişimin toplumsal muhalefetin bir kesimini bir süreliğine de olsa boş hayallerle oyalamak gibi bir uğursuz etkisi de olacaktır. Yanısıra, ilkesel sorunlarda fazlasıyla zayıf, bu nedenle de bağımsız hareket etmeye yeteneğinden yoksun, ama hala da halkı devrimci reflekslerini koruyabilen bazı devrimci güçlerin de bu liberal rüzgârın etkisine açık oldukları bir gerçek. Devrimci siyasal mücadele açısından asıl mesele de buradadır. Kriz içinde debelenen ve temel kurulumları sürekliliği yıpratma içinde bulunan kitlelerin karşı sınıf eksenli bir devrimci alternatif geliştiriminin yakıcı bir ihtiyaç olduğu bir dönemde, toplumsal muhalefetin şartlanmasına ve kitlelerin boş parlamenter hayallerle oyalanmasına izin verilmez.

Komünistler, reformist solun parlamenter hayaller yayan çizgisine karşı kararlılıkla mücadele etmeye devam edecektir..." (Kızıl Bayrak, 2008/29, 18 Temmuz 2008)

Çatı partisi eleştirilerinin hafifliği, kitlelerin devrimci enerjisini pörsütebilecek bir yönelimde olan çatı partisine radikal bir darbe vurmakla ziyade onu gücündiren bir unsur olarak rol oynamaktadır. Çünkü bu eleştirilerin hiçbirini düzen içi çatışmalar karşısında kendi talepleri için bir güç olarak dikilebilecek olan kitleye yön tayin edilebilecek bir perspektife sahip değildir. Zira kimi eleştirilerin sahipleri bu dinamik kitleden uzak durmak üzere siyasal yönelimini tayin etmeyi bilinçli olarak tercih etmektedir.

Çatı Partiler ve Onları Eleştirenler Kritik Siyasal Dönemlerde Aynı Siyasal Yönelimde Buluşuyor!

Siyaset gerçek hayatta politikaların hangi mecraya aktığı ile ölçülebilir. Farklı siyasal yönelimlerin ve akımların birbirinden ayrı hedeflerin arkasında durup durmadığını görmek için de somut pratik mücadele içinde hangi siyasi akımlar hangi projeye güc vermek üzere hareket ettiklerine bakarak anlamak mümkün olabilir. Farklı zeminlerde duran ve birbirinden ayrı istikametteki iddiaların arkasında durduğuna iddia eden akımların bu hedefler doğrultusunda gerçek bir yönelim içinde olup olmadığını anlamak için de bu akımların nerede nasıl buluştuğuna ve ne zaman hangi sebeple ayrıştığına bakmak icap eder. Solda birlik arayışı ve muhaliflerinin geçtiğimiz sene içinde izini sürmek çatı partilerle eleştirenlerin birbirinin müdavi siyasi çizgilerinin birbirine nasıl buluştuğunu anlamak için yeterlidir.

2008 senesi, 22 Temmuz seçimlerinin hemen ardından 2007'nin sonunda PKK'ya yönelik operasyonlarla; Güney Kürdistan'a hava ve kara harekâtlarıyla ve bu saldırılara karşı mücadelelerle hafızamız kazandı. İstanbul'da valiliğin izin vermediği savas karşı mitingi örgütleyen bileşenler, bu birlikteliği bir platforma taşladılar. 9 Aralık platformuyla birlikte metropolere göç etmek zorunda kalan Kürdistanlı emekçilerle solun devrimcileri de kapsayan kesimlerin yeniden bir araya gelmesi sayesinde düzen güçleri karşısında, bu güçlerden birinin değerimine su taşımadan, bir güç olarak durulabilecek önemli fırsatlar yaratıldı. Artan saldırılara karşı ortak bir savunma hattı örmek için 9 Aralık'la birlikte imkânları artan güç birliğinin, varoşlara ve farklı illere yayılan devrimci bir enerjile güçlü bir itilim yarattığını 2008 Newroz'u'nda hep birlikte gördük. 2008 Newroz'u tüm Türkiye çapında bütün

engellemelere karşı coşkuyla, kitlele bir dinamizmle kutlandı. İstanbul'da üç yüz bin kişi 2008 Newroz'u'nda sol hareketin her kesiminden serbestçe ajitasyonu yapılabildiği bir platformda buluştu. Fakat bu birleşik, kitlele eylemin işaret ettiği karanlığın değerlendiren bir 1 Mayıs örgütlenemedi. Zira bu platformun bileşenlerinin büyük çoğunluğu bu platformun sağladığı birlik imkânlarını kullanarak düzen güçlerinin karşısına dikilmekten ziyade kısa vadeli çıkar hesapları nedeniyle platform ortadan kalkmasına neden olacak bir tutum aldı.

2008 1 Mayıs Kimleri Nasıl ve Nerede Buluşturdu?

Çatı partiler de, eleştirenler de; sınıf mücadelesinin en dinamik kesimlerinin devrimci enerjisinden güç alarak kitlelerin en geniş kesimlerini bir araya getirecek bir hareket yaratarak; bu hareketi düzen güçlerinin karşısında aktif bir güç olarak çıkartacak devrimci bir perspektiften yoksundur. Bunun en somut kanıtı ise 2008 1 Mayıs'ında görülmüştür. 2008 1 Mayıs, çatı partileri de çatı partisini en "soldan" eleştirenler de; kitlelerin devrimci enerjisini Taksim hedefiyle pörsütürecek sendika bürokratlarının ve CHP'nin kuyruguna takan bir tutumda buluşmuştur.

1 Mayıs'ta çatı partiler de, reformistler de, reformistlere ve çatı partilere catılan da DISK'in arkasında ve Taksim istikametinde buluştu. Bu nedenle Newroz'u örgütleyenlerin 1 Mayıs'ı örgütlemesine objektif olarak karşı tutum aldılar. Böylelikle hem düzen içi çatışmanın bir tarafında duran CHP'nin, DSP'nin ekmeğine sendika bürokratları sayesinde yağ sürdüler, hem de kitlelerin birleşik eyleminin gücünü ortaya çıkartarak bir yönelimde olmadıklarını kanıtladılar.

Birbirine şu ya da bu nedenle ve/veya söylemlerle catanlar, somut bir siyasal durumda nasıl yan yana gelebilirler ve aynı siyasal yönelime güç veriyorsa bunların birbirleriyle çatışmasının bir sonucu ya da karşılığı olmaz. Esas belirleyici olan önemli siyasal dönemlerde kimin nasıl bir tutum aldığı ile ilgilidir. Bu nedenle çatı partisi girişimcilerinin 1 Mayıs'ı örgütlemesine objektif olarak karşı tutum aldılar. Öncelikle kendi politikalarını CHP ve DSP gibi düzen güçlerine sendika ağalarının vesayetiyle yedeklemekten kaçınmaları icap ederdi.

2008 1 Mayıs'ında işçilerin, emekçilerin kitlelele birleşik eylemine yön vermek istediğini iddia edenler, kendi dar çıkarları için kitlelerin eylemine sırtını dönmelerle aynı yönde ve iddialarının tersine hareket etmişler. Ezilenlerin, emekçilerin mücadelesine ivme katarak kitlelerin mücadelesini yükseltecek bir güç birliği ihtiyacı ise, bu tersine yönelimle hesaplaşarak, hakları için mücadele etmek üzere bir araya gelebilecek en geniş kitenin eylemini düzen güçlerinin hiçbir kesimine yedeklemeden birleştirerek düzen güçleri karşısına dikilebilecek bir güç teşvik eden projelere hayat vermediler.

Sol Hareket, Düzen Güçlerinin Her Kesimini Karşısına Alabilecek Yönde Emekçilerin, Ezilenlerin En Geniş Kitlele Birlik Hareketini Yaratmak Üzere Kollarını Svamalıdır

Sol hareketin genelinde somut birlik ihtiyacı konusunda genel bir mutabakat olsa da ihtiyaç duyulan birliğin hedefi, bileşimi ve zemini açısından farklı görüş ve tutumlar söz konusu. Güç birliği arayışlarının ortak noktasında ise; birliğin gücünü dinamik bir kitleden alması sebebiyle bu kitlenin dinamizmine yaslanarak en geniş kitlele desteği alarak siyaset yapma hedefi dumaktadır. Liberal ve taşıyıcı bir projenin adım adım hayata geçmesi anlamına gelen çatı partisi projesi, diğer yanıyla harekete geçirebileceği en geniş kitleye yönelik siyaset yapma imkânları sunmaktadır. Fakat çatı partilerinin dışındaki en geniş kitleye siyaset yapmak üzere bu kesimleri buluşturacak bir güç birliği yönelimi, kitleleri düzen güçleri karşısında aktifleştirecek düzeni yıkacak bir güç olarak örgütlendirmek hedefleri olduğu anlamına gelmez. Bilakis emekçilerin, ezilenlerin en geniş kesimlerini bir araya getiren bu proje, bir araya getirdiklerini "oylarnı" ya da "desteklerini" alarak onları temsilen ve onlar için kumntlarla yetinmeye mahkûm kalacakları bir hak arama mücadelesini yürütecek bir projenin şekillenmesi için çaba sarfetmektedir.

Figen YÜKSEKDAG, 20.05.2008 Birgün Gazetesi'nde yayımlanan "Çephele karakterleri bir politik merkez ihtiyacı var" başlıklı yazısında ESP'nin çatı partisi konusundaki tutumunu şöyle açıklıyor: "Çatı partisi aslında son dönem birleşik mücadele ve güc birliği oluşturma arayışlarının açığı çikardığı bir biçim. Kürt özgürlük hareketi ve Türkiye sol-sosyalist hareketi gibi iki ana damarı birleştirmeyi de hedefliyor. Biz daha çok bu hedefi ve nasıl programatize edildiğini, güncel politikaya nasıl yansıtıldığını önemsiyoruz."

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Ekşitepe'de Ekşiyen Yüzler Festivaliyle Güldü

Namı Diğer "Ekşi Tepe'de" Yoksulluktan, Yoksunluktan, Yalnız Hissetmekten, İtilmekten Ekşiyen Yüzler "Birinci Limontepe Halk Dayanışma Festivali'nde" Alabildiğine Güldü!

"Ey herşeye bitti diyenler! Ne kurlarda direnen çiçekler, ne kentlerde devleşen öfkeler henüz elveda demediler! Bitmedi daha sürüyor o kavga ve sürece yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!"

Uzun yıllardır Limontepe mahallesinin sokaklarını sabırla, inatla, ısrarla arşınıyoruz. Dört yılı aşkın bir süredir ise mahalledeki dostlarımızla dayanışma içinde Kondularla Yaşam Kooperatifinde çalışmalar yürütüyoruz. Tüketim dayanışması, OKS-ÖSS hazırlık çalışmaları, kadınların sorunları ile ilgili çalışmalar, tiyatro, bağlama kursları, yıkım sorunları için yıllardır yılmadan çalışmalarımızı yürütüyoruz. Tüm bu yıllar içinde mahalledeki emekçilerin bile "Olmaz bu iş, kendinizi kurtarın, bu mahalleden bir şey olmaz" dediğini duyduk. Tövbekar "eski" devrimcilerin mahalledeki dayanışmayı ören devrimcileri hazmedemediği için çalışmaları bozacak nifak tohumları ektiğini gördük. Bizimle yürüyen mahalleden dostlarımızın geri düştüğünü nefeslerinin yetmediğini gördük. Fakat inat ettik, ısrar ettik ve sebatla düşüncü sıkarak çalışmalarımıza devam ettik. Gördük ki onlar yanıldı! Gördük ki Limontepe mahallesi emekçileri kendilerinin bile zannettiklerinin aksine devrimcilerle, örgütlü ve özgürlük türküleriyle buluşmaya hasret! Gördük ki tövbekar devrim düşmanlarının yarattığı moral bazozukluğuna inat Limontepe'de tüm varoşlar gibi emeğe, devrim için emek verenlere kucak açıyor! 1000'in üzerindeki emekçinin Limontepe mahallesinden ve çevresinde mahallelerden afişlerin, el ilanlarının ve türkülerin izini takip ederek katılmı göstermesi varoşlarda yaşayan emekçilerin devrimcilerle buluşmaya böylesi halk dayanışma festivallerine duydukları özlemin en açık kanıtıdır.

6-7 Eylül tarihlerinde Limontepe'de Kondularla Yaşam Kooperatif, Komünist KÖZ ve Devrimci Dönüşüm birlikte bir festival örgütledi. Limontepe'de ve hatta İzmir'de bir ilke imza atıldı. Limontepe mahallesinin emekçileri devrimcilerle, sosyalistlerle buluştu, konserlerle coştı, tiyatro gösterileri ile şenlendi, panellerle tartıştı. Mahalledeki küçük arkadaşlarımız (çocuklar), palyaçolara oynadı, şarkılar söyledi, resimler yaptı. İki gün boyunca süren etkinliklere 1000'e yakın emekçi ve yüzlerce küçük arkadaşımız katıldı. Festival'de Kondularla Yaşam Kooperatif, Özgür Yaşam Kooperatif, Komünist KÖZ, Devrimci Dönüşüm, Mücadele Birliği Platformu ve Aşığı

Sanat Merkezi, ESP, EKD, SDP, Dev-Lis, Devrimci Demokrasi stant açtı. Anadolu'da Yaşam Kooperatif çalışanları Okmeydanı'nın soluğuyla festivalimize destek verdiler. Bu kurumların yanı sıra Deri İşçileri Derneği, Doğal ve Kültürel Çevre İçin Yaşam Girişimi, Devrimci 78'liler Derneği, Proletaryanın Kurtuluşu, Çiğli Evka 2 Kadın Dayanışma Evi, Tiyatro Evi mesajlarıyla, katılımlarıyla desteklerini sundu.

1. Geleneksel Limontepe festivalini gerçekleştirmesi için İzmir'deki devrimcilerle, halka, emekçilere dost tiyatro grupları, müzik grupları, seferber oldu. Tiyatro Evi, Duvara Karşı Tiyatro, YEKAT, Grup Gökkuşağı, Grup Berxwedan, Grup Asmin, Grup Kondular ve Cevdet Bağa bizlerle birlikte oldu.

EMO Elektrikte Özelleştirme ve Elektrik zamları üstüne yaklaşık 40 kişinin katıldığı bir söyleşide

mahallenin sorunlarına yanıt verdi. Yıkımlar karşısında yürütülen mücadelelerin konu edildiği panele Kurucuşma Halk İnsiyatifinden temsilciler, Kadifekale'nin muhtarı, Doğal ve Kültürel Çevre İçin Yaşam Girişimi ve Festival Platformundan

katıldı. Tüm varoşların yıkımlar tehdidi karşısında birlik içinde olması ve koordinasyon oluşturması gerektiği sonucuna varan konuşmacılar yıkılan tek bir evi bile herkesin kendi evi gibi sahiplenmesi gerektiğini ifade ettiler. Çürütme, yozlaşmaya ve uyuturucuya karşı gençlerin spor ve sanat aktivitelerine tutunarak mücadele edilebileceğine işaret edilen panele Festival Platformu adına ve Yamanlar Spor Klubü adına konuşmacılar yer aldı. "12 Eylül, Darbeler ve Demokrasi" konulu panelde DTP, Devrimci 78'lilerden ve Festival Platformu'ndan konuşmacılar yer aldı. 12 Eylül'ün ve 12 Eylül'cülerin teşhir edildiği panelde Diyarbakır zindanlarında yaşananlardan, 12 Eylül idamlarına bir çok konuya temas edildi. Festival Platformundan katılan konuşmacı platforma farklı bileşenlerin olduğunu ve herkesin kendi görüşlerini ifade edeceğini söyleyerek kendisinin de KÖZ

çalışanlarından biri olduğunu ve bu yönde bir konuşma yapacağını söyledi. 12 Eylül öncesinde dönme istediklerini, bu festivalin 12 Eylül öncesindeki gibi devrimcilerle emekçileri buluşturan mütevazı bir adım olduğuna değindi. DISK'in 13 Eylül'de İzmir'de örgütleceği mitingde değinen konuşmacı 77 1 Mayıs'da gerçekleşen provakatif zeminin hazırlayan DISK yönetiminin siyasetinin sürekliliğini sağlayan bugünkü DISK'in 2007 1 Mayıs'ında 2008 1 Mayıs'ında olduğu gibi emekçileri düzen güçlerinden bir kesime yedeklemek üzere yerel seçim oyunu oynadığını altını çizdi. 12 Eylül rejimine boyun eğmediğini göstermek isteyenlerin bu rejimin ve bu düzenin hiçbir kesimine yedeklenmek ve sahte demokratların maskesini indirmek ve 12 Eylül rejiminin karşısına emekçilerin, ezilenlerin en geniş birliği ile dikilmek üzere "12 Eylül Rejimine Boyun Eğme, DTP'yi Kapatırız Bin Umud Kestirebiliriz" diyerek katılması gerektiğini vurguladı.

"Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!" Sloganları ile sona eren festival, önümüzdeki yıllarda eksiklerinin tamamlanarak birliği ile daha güçlü bir biçimde gerçekleştirilmek üzere verilen sözler ve dileklerle sonlandı.

Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş!
İzmir'den Komünistler

→ Bu nedenle salt çatı partisine endeksli bir tartışma yürütmeyi tercih ediyoruz.

Evet, cephesel karakterli bir politik merkezde ihtiyacımız var; ama bunun kitleleri harekete geçirme, değiştirip dönüştürme gücü ve politik merkezlerin uyumu önemli. 'Bu düzey bugün yakanamız mıdır' sorusuna farklı yanıtlar veriliyor olabilir. Biz bugün için en doğru örgütsel biçim, somut bağlaqlarla yürütülecek politik gücün birliğinden doğmaktadır diyoruz. Bu, sol kuvvetleri mücadele içerisinde yakınlaştırarak, cephesel birleşme koşullarını olgunlaştırıp, temellerini sağlamlaştırarak. Figen YÜKSEKDAĞ'ın bu sözlerine bakarak ESP'nin 1 Mayıs'ta öncülerin eylemini kiteselle ve birleşik bir 1 Mayıs'a neden tercih ettiğini çıkartmak mümkün değildir. Nitekim güncel politikayı referans aldığımız takdirde en geniş kitleleri düzen güçleri karşısında birleştirecek eylemin önüne siyasetlerin kendi güncel hesaplarını geçmesi burada ifade edilen temelini çalmaktadır.

Çatı partiler ya da değerleri işçi sınıfının en dinamik kesimleriyle buluşan en geniş kitleleri bu dinamik kesimin devrimci enerjisinin daha geniş kesimlere sirayet etmesini sağlayacak yönelimi hesap ederek güncel politikalarını belirlemiyorlar. Onların böyle bir hedefleri olmadığı 2008 Newroz'u örgütleyen 9 Aralık Platformu'nun 1 Mayıs'ı örgütlemekten geri durmasına bakarak anlamak mümkündür. Geçmiş izlenen tutumların sonuçlarından çıkartılacak derslerin ışığında önümüzdeki dönem içinde de sol hareketin düzen güçleri karşısında kendi mevzilerini koruyarak kitle hareketine yön vereceği projelere hayat vermek mümkündür. Mevcut mevzilerin sönmülmesinde, liberalleşmesinde itiraz edenlerin de; demokratikleşme

konusunda atılacak adımların kitle hareketiyle mümkün olacağını görenlerin yollarının kesileceği yerde DTP'nin kapatılma davası ve kitlelerin en geniş ve en dinamik kesimlerini birleştirecek eyleme yön verme mesuliyeti çıkartmalıdır.

Elindeki Mevzilere Sahip Çıkamayanlar Bunları Korumak Bir Adım İleri Çıkamaz

DTP'nin kapatılmasına karşı yürütülecek mücadele bir yönüyle düzen içi güçlerin it dalaşı nedeniyle gündeme gelen AKP'nin kapatılma davasına karşı öne sürülen sahte demokrat hassasiyeti teşhir edecektir. AKP'nin demokrasicilik oyunlarıyla kapatılmadığı bir dönemde düzenin demokratikleştiği yansımalarının yaratılmasının önünü alacak olan mücadele hattı da buradan beslenebilir. DTP kapatılsa da kapatılmasa da söz konusu kapatma davasına yönelik mücadele kitlelerin eylemlerinin dinamizmi öne çıkararak gerçekleştirilmelidir. Ancak böylelikle ya ezilenler kendi kurumlarına sahip çıkmaları sayesinde kapatılmamış olur ya da kitlelerin eylemlerini karşısında düzen güçlerinin mskeleri bir kez daha düşmüş olur. Böylelikle Türkiye'nin gündeminden düşmeyen parti kapatma davasının emekçilerin, ezilenlerin gündeminde kendi cephelelerinde duran bir parti sayesinde girmesi sağlanacaktır. Üstelik böyle bir kampanya ile güçlerini birleştirecek olanlar sadece çatı partisini birlikte kurabilecek olanlarla sınırlı kalmayacağı için de daha geniş bir kesimin mücadeleye etmek üzere güçlerini birleştirmesi anlamına gelecektir.

Ezilenlerin, emekçilerin birleşmesine yarayacak bir gücü ortaya çıkartmak için, yukarıdan aşağıya kitlelerin mücadelesinden bağımsız, diplomatik hesaplarla kurulan bir çatı partisinin ziyade devletin saldırdığı bir mevziye sünen çıkarmak için yürütülecek

bir mücadele gerekir. Emekçilerin, ezilenlerin Kürtlerin demokratik hakları ile ilgili mücadelesi de demokratik bir partinin arkasında PKK olduğu gerekçesi ile kapatılmasına karşı mücadele ederek başlar. Zira DTP'nin kapatılmasına karşı birlik olup "Hepimiz DTP'liyiz" diyemeyenlerin bir çatı partisi altında Kürtlerin demokratik hakları için mücadele edeceğine ilişkin yeminler etmesi abesle işigaldir.

Böyle bir mücadelenin yön vereceği dinamizmden gücünü alan ve böyle bir hatta mücadele edebilenlerin güçlerini birleştirebileceği bir güç birliği düzen güçlerine karşı ezilenlerin emekçilerin ortak mücadeleye hattını yaratmakta etkin olabilir. DTP'nin kapatılmasına karşı güçlerine birleştirilerek devletin karşısında hep birlikte gecemeyenlere birliğin gücüne yaslanmayı hesap ettiği dinamik kitle itibar etmeyecektir. Elbette bu tür bir mücadelenin bir parçası olmaya yanaşmayanlar da olacaktır. Oysa DTP'nin kapatılmasına karşı mücadele etmek üzere öne çıkan kitlelerin kavgasına katılarak bu kavgaaya düzen güçleri karşısında bir odak olmak üzere müdahale edebilmek gerekir. İçinden geçtiğimiz dönemde, mevcut mevzileri kaybetmeden bunlara sahip çıkarak bir adım öne çıkaracak devrimci müdahalenin kilit noktası buradadır.

Ezilenlerin, Emekçilerin Güncel ve Tarihsel Hakları İçin En Geniş Birlikteliği Yaratmak Üzere Elbirliği ve Mücadele

"Gün farklılıkları öne çıkarma değil, ayınlarda buluşma gündüdür. Farklılıklarımız elbette olacaktır. Ancak bunları öne çıkarmayı bırakmamızın gerekçesine dönüştürmemeliyiz..." Sözlerinin yaygınlaştığı bu sözlerin ve birlik tartışmalarının da yaygınlaştığı oranda sol hareket içindeki rekabetin

de işçi çalışmalarını, kitle örgütlerinin faaliyetlerini ve hatta ortak miting ve etkinlikleri baltalamaya vardığı bir dönemden geçiyoruz. Bir yandan birlik ve beraberlik çağrılan yapanlar diğer yandan kitle çalışması içinde birbirinin ayağına çelme takarak, birbirine karşı yasağı tutumlar göstererek yol almaya çalışmaktadır. Bu tutarsız tablo emekçileri ve ezilenleri sol hareketten uzaklaştırmakla kalmayıp kitle hareketinin birleşik eylemini de sekteye uğratmaktadır.

Çatı Partisi vesilesiyle yapılan bütün tartışmalar güç birliği ihtiyacına delaletiti, güçlenmek için birlik konusunun esası ise emekçilerin, ezilenlerin en geniş kesimlerini kendi sorunları etrafında harekete geçirecek bir müdahalede düğümlenmektedir. İşçi sınıfının en çok sömürülen ve fakat en dinamik kesimlerinin devrimci enerjisinin en geniş kitlelerle buluşarak düzen güçleri karşısına dikilmesini sağlayabilmek için bir güç birliği ihtiyacı vardır. Sol hareketin bir yandan en geniş kitleleri buluşturan siyasal harekete birbirine yasak koymadan ajitasyon ve propaganda serbestisi sağlanarak yön vermesi gerekenler diğer yandan kitlelerin örgütlenmesinde elbirliği ile mücadele etmek üzere hareket etmesi gerekir.

Sınıf mücadelesine ancak böyle bir güç birliği emekçileri, ezilenleri pasifleştirerek siyaset dışına atmayan bilakis kendi hakları, kendi kavgalan için örgütlenerek aktifleştirerek; kendi mevzilerine sahip çıkarak bir adım sonraki mevziye sıçrayacak bir ivme katar. Emekçilerin, ezilenlerin en geniş kesimlerini devrimci bir siyaset götürmek için bu ivmeyi ortaya çıkartacak hamleyi yapmak üzere solun her kesimini öne çıkıp sorumluluk almaya davet ediyoruz.

Deri İşçileri Dayanışma Derneği Kuruldu

İzmir'de yıllardır ısrarla devam eden, işçilerin dayanışmasını ve birliğini sağlamayı hedefleyen örgütlenme çalışmaları 12 Nisan günü yapılan bir etkinlikte birlikte bir deri işçileri derneğine evrildi

İzmir'de uzun bir süreden beri devam eden ve deri işçilerinin dayanışmasını, birlik ve beraberliğini hedefleyen örgütlenme çalışmaları deri işçilerinin dernek başvurusunu yapması ile hız kazanmıştı. Gerek dernek çalışmasının tanıtımını yapmak, gerekse de deri işçilerinin yaşadığı en önemli sorunlardan olan esnek üretim, taşeronlaştırma ve parça başı üretim problemlerinin çözümünde bir adım atmak üzere 12 Nisan günü bir etkinlik gerçekleştirildi. Deri İşçileri Derneği'nin organize ettiği etkinlik deri atölyelerinin yoğun olarak bulunduğu Basmane-Kapılar bölgesinde Hüseyinoğulları Düğün Salonu'nda yapıldı.

Panel, tiyatro ve müzik dinletisinden oluşan etkinliğe çoğunluğu deri işçisi olmak üzere yaklaşık 150 kişi katıldı. Çeşitli fabrikalarda direnişlerini sürdüren bütün işçiler için 1 dakikalık alkışla başlayan etkinlik Deri İşçileri Derneği'nden bir kadın işçinin yaptığı konuşma ile devam etti:

Açılış Konuşması

"Deri işçilerinin uzun bir süredir devam eden örgütlenme isteği ile Deri İşçileri Derneği dernek başvurusunu yapmıştır. Uzun bir süreden beri devam eden toplantılarımızda "bilincimiz yok, derneğe hazır değiliz" diyen deri işçilerine bilincin örgütlenme ile pratik çalışma ile olacağını söyledik. Artık sorunlarımızı çözeceğimizi bir derneğimiz var. Sizlerle güçlenerek yolunuzu devam edeceğiz. Deri İşçileri Derneği bir tek işyeri sendikası, bir tek işçi sigortası kalmayınca dek mücadeleye devam edeceğiz"

Fınıke Pazarıcı Esnafı Derneği, Anadolu'da Yaşam ve Mayısta Yaşam Kooperatifi ortakları ve İzmir Yeni Dünya İçin Çağrı okurlarının gönderdiği mesajlar okunduktan sonra panel başladı.

Panel

"Esnek Üretim, Taşeronlaştırma ve Parça Başı Üretim Karşısında Örgütlenme Sorunları, Çözümleri ve Deneyimleri" başlıklı panelde Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi, Bağimsız Tekstil İşçileri Sendikası (BATİS) Genel Başkanı Metin Burak ve Deri İşçileri Derneği'nden Yalçın Katıldı.

Deri-İş Genel Başkanı Musa SERVİ:

"Öncelikle deri işçilerinin yaptığı bu etkinliği için bizi İzmir'e davet eden Deri İşçileri Derneği'ne teşekkür ederim. Neo-liberal politikaların sonucunda yoğun hak gaspları ile karşı karşıya bulunan işçi sınıfı olarak çok zor bir süreçten geçiyoruz. Yeni Dünya Düzeni ve Küreselleşme gibi kavramlar insanları arasında çeşitli sağlayacak diye önmüze sunulmasına rağmen YDD ve Küreselleşme süreci işçi ve emekçilerin için daha fazla sömürü ve saldırı getirdi. Dünyanın bir çok yerinde yaşanan saldırılarla birlikte sosyal devlet yok edilmeye çalışılıyor. Almanya'da, Fransa'da, Yunanistan'da ve saldırılara karşı yoğun direnişler yaşanıyor ve sermaye geri adım atmadı zorunda kaldı. Bizde de son dönemlerde artmaya başlayan saldırılara, hak gasplarına karşı emek örgütleri 14 Mart Eylemleri'nde ortak hareket ederek on binlerce emekçi ile bu saldırılara püskürtüleceklerini gösterdiler.

Bağli bulunduğumuz konfederasyon olan Türk-İş'in SSGSS saldırısına ilişkin tavırını kabul etmemiz mümkün değil. Geçtiğimiz günlerde, Türk-İş e bağlı 11 sendika İstanbul'da yapılan eyleme katılarak Türk-İş'e bu konuda bir uyandı bulunduk.

Deri-İş sendikası 1949 yılında kuruldu. Bu tarihten bu yana iyi örgütlü olduğu dönemlerde işçilerin sosyal haklarını gaspına karşı iyi mücadele ediyorduk. Fakat neo-liberal politikalarla emekçilerin örgütlülüğü azaltılmaya çalışıldı ve bu bizi de olumsuz etkiledi.

Geçtiğimiz yıllarda yürütülen giren 4857 Sayılı İş Kanunu ile kuralsız çalışma dayatması ile karşı karşıyayız. Şu anda örgütlü olduğumuz işyerlerinde yapılan toplu iş sözleşmelerine bu yasayı yanıtmadık ancak bir çok işyerinde parça başı çalışma ile işçi arkadaşları bireyselleşme ve kısa vadeli düşünmeye itiliyor.

Bir süre önce Çiğli Organize'de bulunan Lider Deri'de sendika çalışması yapılmaya başlandı. Ancak toplu sözleşme için gerekli sendikali iş sayısını bulamadın işverenin sendikalaşmayı denemesi ile işveren birçok sendikali işçiyi işten çıkardı. Uzun süre devam eden direniş nedeniyle işveren

üretimi dışarıya fason vererek işi aksatmamaya çalıştı. Biz fason üretim atölyeleri de takip etmemize rağmen Lider Deri'deki mücadeleyi dışarıya, yani fason üretim Basmane'deki atölyelere yayamadık. Deri atölyelerinde çalışan ve fason çalışan arkadaşların bu mücadeleye destek vermelerini sağlayacak ve Lider Deri'ye fason üretmeyi engelleyecek bir ağ kurabileceydik gerek Lider Deri'deki işçilerin mücadelesi için gerekse de deri işçilerinin birlik beraberliği için önemli bir süreç yaşanacaktır.

Dernekler işçilerin bir araya gelmesi için önemli bir araç ancak toplu sözleşme vb. hakları kullanmamız için mutlaka sendikaya ihtiyaç var. Deri atölyelerinde, ayakkabıda, tabakhane'de çalışan arkadaşlarla mutlaka gücümüzü birleştirmemiz gerekiyor. Deri-İş sendikası olarak üzerimize düşen her türlü inkanımızı size sunmaya hazırız. Derneklerin işçilerin bir araya geldiği ve kaynaştığı bir ön araç olması nedeniyle dernek çalışmasını küçümsemiyoruz"

Deri İşçileri Derneği-Yalçın YANIK:

"Sorumlarımız çok olduğu için bu soruların konuşmakla tüketemeyiz. Biz Deri İşçileri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği olarak sendikası-sigortası işçiler arasındaki dayanışmayı örnek, işçiler arasındaki güveni tazelenmek ve bu vesileyle Deri-İş sendikasının önünü açmak, çalışmalarını beslemek ve işçilerin kendi öz örgütlenmelerini sağlama hedefiyle yola çıktık.

Basmane bölgesinde deri atölyelerinde çalışan arkadaşların hiç birinin iş güvencesi yok ve burularda çalışan arkadaşların en önemli sorunu işsizlik. Diğer önemli sorunlar ise işçilerin birbirine güvenmemesi ve sürekli işyeri değiştirme zorunda kalmamız. Aslında bu sorunların asıl sebebi parça başı ücret sistemidir. 80 öncesinde deride çalışan arkadaşların bildiği gibi o zamanlar parça başı, esnek üretim diye bir şey yoktu. Herkesin ya aylık ya da haftalık ücretle çalıştığı o dönemde işçilerin birçoğu sigortalı ve sendikali idi. Hatta Deri-İş'in yanı sıra DISK'e bağlı İlerici Deri İşçileri Sendikası diye bir sendika daha vardı. 80'den sonra işe işçiler arasındaki birlik beraberlik bozuldu.

Biz, Deri İşçileri Derneği olarak yaptığımız toplantılarda bir takım öncelikler belirledik. Bu önceliklerimiz: Uzun vadeli iş, sigorta ve sendika hakkı, düzenli iş, düzenli dinlenme ve yemek saatleri, sağlıklı çalışma koşulları.

Dernekte Deri-İş sendikasının dayanışma içinde olması gerekiyor. Dernekler alt örgütler ve sendikalara göre daha geri örgütlenmelidir. Bu yüzden biz Deri-İş sendikası ile işçiler arasında bir ara istasyon görevi görmek istiyoruz. Biz Deri İşçileri Derneği çalışması altında bir çok faaliyeti gerçekleştirdik. Düzenli eğitim çalışmalarını yaptık, işçi arkadaşlarla yemekler, piknikler organize ettik. Deri-İş Sendikası'nda ve kendi yerimizde sağlık ile ilgili seminerler yaptık. 1 Mayıs, 15-16 Haziran, 8 Mart gibi günlerde alanlara çıktık. Bütün bunları yaparken birçok kurumla dayanışma ilişkisi içinde olduk."

BATİS Genel Başkanı Metin BURAK:

"Deri İşçileri Derneği çalışmalarının başladığı günden bu yana çeşitli vesilelerle çağrıldığım için bu süreci yakından izliyorum. Deri işçilerinin yaptığı benzer çalışmaları biz de tekstil işçileri arasında yaptık ve bir dernek kurduktan sonra bu örgütlenmeyi bir sendikaya dönüştürdük. Derneğin yapabileceği şeylerin sınırlı olduğunu ve bu çalışmaların daha ileri bir örgütlenme düzeyi olan sendikal mücadeleye dönüştürülmesi gerektiğini mutlaka akıldan çıkarmamız gerekir. Buna söylerken bizim gibi hemen bir sendika kurmanız önermiyorum. Öncelikle size yakınlık gösteren, dayanışma içinde olabileceğiniz bir sendika ile çalışmayı deneyin ve örgütlenmenizi oraya taşımak için caba sarf edin. Bütün bu çabalarımıza rağmen mevcut sendikalardan bir sonuç alamayorsanız bağimsız bir sendika kurmanız kaçınılmaz olacaktır.

Parça başı üretim sanayileşme başladığından beri varken taşeronlaşma ise neo-liberal politikalarla gelişti. Esnek çalışma ise 4857 ile yaşaladı. Karşıdaki pankartta "Köle değil işçiyiz, Birleşince Güçlüyüz" diye yazıyor ama bence biz işçi değil hala köleliyiz. Hala biz işçilerin sınıf bilinci yok

ise hala bizi sömürenlere, bizim hayatımızı karartan yasaları çıkarırlar o veriyorsak biz işçi değil köleliyiz. İşçi sınıfı bilincine varamadığı sürece de işçi sınıfının kurtuluşu olmayacaktır.

Taşeronlaştırma ve alt-ışveren, üst-ışveren gibi kavramlar net tarif edilmediği için uygulamada da işçi sınıfı aleyhine kullanılması kaçınılmaz oluyor. Parça başı çalışma daha fazla sömürü anlamına geldiği gibi işsizliği de beraberinde getiriyor. Günde 16 saatlik çalışma ile emekçileri çalışma ile işsizlik sorununu çözemeyiz. İşçi arkadaşlar unutmayın ki en kötü sendika en iyi işverenden bir kat daha iyidir. Bu örgütler sizin örgütleriniz. Eğer bu örgütlerin yönetimini beğenmiyorsanız bunları değiştirip, sınıf bilincini olanları işbaşına getirmeniz gerekiyor.

Biz BATİS olarak hukuksal meseleleri kuluanarak mücadele ediyoruz ama işçi sınıfının kurtuluşunun asıl olarak sınıf savaşı ile çözüleceğini aklımızdan çıkarmıyoruz."

Serbest Kürsü

Bu bölümde söz alanları şunları ifade etti: - "Ben emekçi bir deri işçisiyim ve emekçilerin çalışması sürekli eleştiriliyor. Ben de isterdim ki ben çalışmayayım ve benim yerime henüz emekçi olmamış başka bir işçi arkadaş çalışsın. Ama biz emekçiler de çalışmak zorundayız. Ben daha önce de deri işçilerinin mücadelesinde bulundum. Bu dönemde İzmir'de en önemli sorun işçilerinin birbirine destek vermemesidir."

- "80 yıldın beri dericimiz. Parça başı sistemi ile emekçimizi el koyuyorlar. Biz de ayaklar olarak haftalık sistemine geçmek istiyoruz. Hep beraber parça başını kaldıralım."

- "Ben Lider Deri işçisiyim. Biz direnirken bu salonda gördüğümüz birlikletilmiş olsaydı isimiz daha kolay olurdu. Deri işçilerinin en önemli sorunu birlik beraberliklerdir."

- "Öncelikle Deri İşçileri Derneği çalışmasına emek koyan herkese teşekkür ederiz. Deri işçilerinin yaşadığı en önemli sorunlar olarak duran parça başı üretim ve sınıf içi rekabet tesadüf değildir. İşçi sınıfının örgütsüzlüğü arttıkça bu dayatma daha fazla artıyor. Deri işçilerinin büyük bir bölümü işçi olarak bile kabul edilmiyor. Deri İşçileri Derneği, deri işçilerinin işçi olduğunu gösterme, sendikası kesimlere, sendikalar arasında bir bağ kurma derdi ile kuruldu. "Örgütlenemez, bir araya gelemez" denilen

deri işçileri bugün buradalar. Biz Köz gazetesinin arkasında duran komünistler olarak Newroz'un yükselen ateşini 1 Mayıs'ta göstermek üzere deri işçilerinin alanlarda olmayışını. Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek!"

- "Biz İstanbul'da Okmeydanı, Yenibosna gibi mahallelerde çalışan işçiler olarak Konfeksiyon İşçileri Birliği'ni çıkarıyoruz. Deri işçileri ile konfeksiyon işçilerinin yaşam koşulları benzerdir. Ama biz deri işçilerinin su anda bulunduğu örgütlülük düzeyine daha gelemedik. Biz yeni bir kurum açmaktansa var olan işçi kurullarından birine katılmak istiyoruz ve bu yüzden işçi kurulları ve sendikalarla toplantılar düzenliyoruz. Bugün burada yapılan etkinlik "bir araya gelemez" denilen deri ve tekstil işçilerinin verdiği ortak yanıtıdır."

- "İşçi sınıfına yönelik var olan saldırılara bu dönemde SSGSS saldırısı da eklendi. Bu yasadan sonra da istihdam paketiyle kadim tazminatımıza göz diktiler. Ancak bu yasayı çıkarırların en büyük korkusu işçi sınıfının örgütlü mücadelesidir. Bu yüzden Deri Çağdaş Hukukçular Derneği olarak deri işçilerinin demekleşme basireti göstermesini selamlıyor ve Sosyal ve Ekonomik Haklar Çalışma Grubu olarak deri işçilerinin her zaman yanında olacağımızı belirtiyoruz."

- "Ben bir öğrenciyim ama bir deri işçisinin çocuğu olarak sorunlarımızın en az sizin kadar iyi biliyorum. Fransız Devrimi'ni yapanlar gibi bilinçlenip, mücadeleye emek sizlerin elinizde"

Serbest Kürsü bölümünde, ayrıca Özgür Yaşam Kooperatifi ve Denizli Eğitim Dayanışması aktivistleri söz alarak emekçi çocuklarıyla yaptıkları eğitim dayanışması faaliyetlerinde bahsedilen eleme sınavlarına karşı yapılan çalışmalarla ilgili bilgi verdiler. İnternette yayın yapan Mülksüzler.net Radyosu çalışan bir anarşist komünist ise işçilerin öz örgütlülüğün sağlanması üzerine bir değerlendirme yaptı. Konularda Yaşam Kooperatifi çalışan bir arkadaş da mahallelerde işçiler arasında yaptıkları tüketim dayanışmasını anlattı.

Etkinliğin panel ve serbest kürsü bölümü sonra erdikten sonra, Özgür Yaşam Kooperatifi Tiyatro Grubu "Ya Kızımız Olursa" adlı oyununu sergiledi. Tiyatro gösteriminden sonra Grup Cabbarlar'ın verdiği müzik dinletisi ve çekilen halaylarla etkinlik sona erdi.

Deri İşçileri 12 Nisan 2008'e Nasıl Geldi, Nasıl Örgütlendi

İzmir Deri-Der, deri işçileri arasında dayanışmayı, birlik ve beraberliği, aynı zamanda işçiler arasındaki güveni güçlendirmeyi hedefleyen bir kitle örgütüdür. Bu vesileyle de işçilerle işkolumuzdaki sendika olan Deri-İş arasında bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır.

Bu amaçları yerine getirmek üzere yaklaşık 15 yıldır çeşitli isimler altında (DAB-SEN, Deri İşçileri Platformu gibi) deri işçileri arasında sürekli ve kesintisiz bir çalışma yapılmaktadır. Zaman zaman temsilci olarak deri işçileri arasında bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır.

Bu amaçları yerine getirmek üzere yaklaşık 15 yıldır çeşitli isimler altında (DAB-SEN, Deri İşçileri Platformu gibi) deri işçileri arasında sürekli ve kesintisiz bir çalışma yapılmaktadır. Zaman zaman temsilci olarak deri işçileri arasında bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır.

Bu amaçları yerine getirmek üzere yaklaşık 15 yıldır çeşitli isimler altında (DAB-SEN, Deri İşçileri Platformu gibi) deri işçileri arasında sürekli ve kesintisiz bir çalışma yapılmaktadır. Zaman zaman temsilci olarak deri işçileri arasında bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır.

Bu amaçları yerine getirmek üzere yaklaşık 15 yıldır çeşitli isimler altında (DAB-SEN, Deri İşçileri Platformu gibi) deri işçileri arasında sürekli ve kesintisiz bir çalışma yapılmaktadır. Zaman zaman temsilci olarak deri işçileri arasında bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır.

Bu amaçları yerine getirmek üzere yaklaşık 15 yıldır çeşitli isimler altında (DAB-SEN, Deri İşçileri Platformu gibi) deri işçileri arasında sürekli ve kesintisiz bir çalışma yapılmaktadır. Zaman zaman temsilci olarak deri işçileri arasında bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır.

Bu amaçları yerine getirmek üzere yaklaşık 15 yıldır çeşitli isimler altında (DAB-SEN, Deri İşçileri Platformu gibi) deri işçileri arasında sürekli ve kesintisiz bir çalışma yapılmaktadır. Zaman zaman temsilci olarak deri işçileri arasında bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır.

Bu amaçları yerine getirmek üzere yaklaşık 15 yıldır çeşitli isimler altında (DAB-SEN, Deri İşçileri Platformu gibi) deri işçileri arasında sürekli ve kesintisiz bir çalışma yapılmaktadır. Zaman zaman temsilci olarak deri işçileri arasında bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır.

Bu amaçları yerine getirmek üzere yaklaşık 15 yıldır çeşitli isimler altında (DAB-SEN, Deri İşçileri Platformu gibi) deri işçileri arasında sürekli ve kesintisiz bir çalışma yapılmaktadır. Zaman zaman temsilci olarak deri işçileri arasında bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır.

Bu amaçları yerine getirmek üzere yaklaşık 15 yıldır çeşitli isimler altında (DAB-SEN, Deri İşçileri Platformu gibi) deri işçileri arasında sürekli ve kesintisiz bir çalışma yapılmaktadır. Zaman zaman temsilci olarak deri işçileri arasında bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır.

Bu amaçları yerine getirmek üzere yaklaşık 15 yıldır çeşitli isimler altında (DAB-SEN, Deri İşçileri Platformu gibi) deri işçileri arasında sürekli ve kesintisiz bir çalışma yapılmaktadır. Zaman zaman temsilci olarak deri işçileri arasında bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır.

Bu amaçları yerine getirmek üzere yaklaşık 15 yıldır çeşitli isimler altında (DAB-SEN, Deri İşçileri Platformu gibi) deri işçileri arasında sürekli ve kesintisiz bir çalışma yapılmaktadır. Zaman zaman temsilci olarak deri işçileri arasında bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır.

Bu amaçları yerine getirmek üzere yaklaşık 15 yıldır çeşitli isimler altında (DAB-SEN, Deri İşçileri Platformu gibi) deri işçileri arasında sürekli ve kesintisiz bir çalışma yapılmaktadır. Zaman zaman temsilci olarak deri işçileri arasında bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır.

Bu amaçları yerine getirmek üzere yaklaşık 15 yıldır çeşitli isimler altında (DAB-SEN, Deri İşçileri Platformu gibi) deri işçileri arasında sürekli ve kesintisiz bir çalışma yapılmaktadır. Zaman zaman temsilci olarak deri işçileri arasında bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır.

Bu amaçları yerine getirmek üzere yaklaşık 15 yıldır çeşitli isimler altında (DAB-SEN, Deri İşçileri Platformu gibi) deri işçileri arasında sürekli ve kesintisiz bir çalışma yapılmaktadır. Zaman zaman temsilci olarak deri işçileri arasında bir köprü vazifesi görmeyi amaçlamaktadır.

Kitle Örgütlerinde Yaz Faaliyetleri

Komünistlerin içerisinde faaliyet gösterdiği demokratik kitle örgütleri, yaz mevsimi boyunca aktivitelerini artan bir hızla devam ettiriyor. Kitle örgütü çalışmalarının başansında sürekliliğin en önemli faktör olduğunun bilincinde olan komünistler, yaz sürecine kurulumlar açık ve canlı kalmasını sağlamak için ellerinden geleni yaptılar. Aşağıda, komünistlerin içerisinde çalıştığı kurumların faaliyetlerinden kısa bir seçki bulunmaktadır.

1 Mayıs Mahallesi'nde Film Gösterimi

Cuma günleri kooperatifin bahçesinde film gösterimi düzenlenmeye başlandı. Bir süre sonra, Özgür Yaşam Derneği ve Mayısta Yaşam kooperatifi olarak ortak film gösterimi gerçekleştirilmeye başlandı. Etkinlikler öncesinde hazırlanan yemekler, gelen dostlarla birlikte yendi. Bu etkinlikler her hafta cuma günleri bir hafta Özgür Yaşam Derneği'nde, diğer hafta kooperatife olmak üzere önlümlüdeki süreçte de devam edecek.

1 Mayıs Mahallesi'nde Öykü Semineri

Kıştan bu yana devam eden ama öykü seminerlerine bu yaz da bir süre devam etti. Konfeksiyon atölyelerinde çalışan işçi arkadaşlar, öğrenciler ve başka işlerde çalışan arkadaşlar da seminerlere katıldılar.

1 Mayıs Mahallesi'nde Konfeksiyon Seminerleri Gerçekleşti

Ümraniye Mayısta Yaşam Kooperatifi'nde Konfeksiyon İşçileri Bülteni ve Mayısta Yaşam Kooperatifi'nin ortaklaşa düzenlediği 3 haftalık Konfeksiyon Seminerleri'nin ilki 5 Temmuz Pazar günü gerçekleşti. Yaklaşık 25 kişinin katıldığı seminerde konfeksiyon sanayi, konfeksiyon atölyeleri ve işçilerin ücret ve çalışma koşulları ile ilgili bilgi ve deneyim aktarılmıştı. Seminerlerin çıkış noktası geçtiğimiz yıl İstanbul'un birçok farklı varoşunda gerçekleştirilen konfeksiyon atölyeleri üzerine sosyolojik bir araştırma idi. Konfeksiyon işçilerinin de katılımı ile seminerin araştırma sonuçları ile işçilerin deneyimlerini bir araya getirme konusunda bir işlev görmüş oldu.

Yenibosna'da Mayısta Yaşam'da, Derisler, Yemekler, Film Gösterimleri ve Edebiyat Günleri

Yenibosna'da ÖSS Matematik-Türkçe dersleri için ek dersler 6 Temmuz Pazar günü başlandı. Ayrıca kooperatife her hafta Pazartesi - Cuma günleri yapılan yemekler, kooperatif ortaklarının buluşmasının bir vesilesi oldu. Pazartesi yemeklerden sonra kimi zaman sohbet edildi, kimi zaman da beraberce türküler söylendi. Cuma günleri ise yemekten sonra film izlendi. Yemeklerin ardından yapılan film gösterimleri, müzik dinletileri

yemekleri senlendirirken, daha en baştan birlikte hazırlanan ve masrafları birlikte karşılanan, yapılacakları birlikte karar verilen yemekler, kolektif bir çalışmanın önemini gösterdi. Bunun yanında, Ölümsüz Ozanlar Edebiyat Günleri etkinliği de edebiyat severleri biraraya getirmeye yaz boyunca da devam etti.

Yenibosna'da Emek Örgütlenme Seminerleri

Emekçilerin sömürü ve ezilme karşısında nasıl örgütlendiğini, haklarını nasıl kazandıklarını tarihinin anlatıldığı emek örgütlenme seminerleri 6 Temmuz Pazar günü başladı. İki haftada bir yapılan olan seminerlerin konusu şöyle oldu: "Çartizm ve İngiltere'de Sınıf Mücadelesi", "Lyon Dokuma İşçilerinin Ayaklanması", "1871 Paris Komünü ve 1. Enternasyonal" ve "1 Mayıs'ın Kökenleri ve Amerika'da Sınıf Mücadelesi".

Tuzla'da Yemekli, Müzikli Film Gösterimleri

Tuzla Mayısta Yaşam'da her Pazar günü yemek, müzik ve film etkinlikleri gerçekleştirildi. Her seferinde yaklaşık 20-25 kişinin katıldığı etkinlikler oldukça coşkulu geçti. Ayrıca Cuma saat 18.00'de tiyatro grubu buluştu. Hoca, öğrenci ve yürütme toplantısında, yazın hangi bahçesinde verilebileceği, kış döneminde hangi ortakların ders verebileceği ve hangi derslere ihtiyaç duyulduğunu konuşuldu. Yazın ÖSS'ye hazırlanan ortaklar için çalışma programının yanında, temel geliştirme programı, ilkokullar için ders çalışma programı ve KPSS'ye hazırlık grupları da oluşturulmaya karar verildi.

Tuzla Mayısta Yaşam'da ÖSS Öncesi Moral Pikniği

14 Haziran Cumartesi günü kooperatif öğrencileri, hocaları ve işçi arkadaşlarıyla birlikte 20 kişilik kooperatifin yeni yerinin bahçesinde ÖSS sınavı öncesi bir moral pikniği gerçekleştirildi. 16 Haziran'da tersaneceki greve ilgili yazın sohbet, pazartesi günü buluşup İşçiler'den yürüyüşle greve katılacağı söylendi.

Anadoluda Yaşam Kooperatifi'nde Seminer Günleri

Kooperatife tarihe damgasını vuran sınıf hareketleri ve olaylarla ilgili çeşitli seminerler

verildi. Bu seminerlerin ilki Chartizm akımıyla başladı. Mayısta Yaşam Kooperatifi'nden bir arkadaşın sunduğu seminerde temel olarak Chartizmin tarihi, gelişim süreci, içeriği ve sonunda söntümlemesine kadarki süreç üzerinde duruldu. Sonraki 4 hafta boyunca her çarşamba bu tür konuların işlendiği seminerler gerçekleştirildi.

2. Gülsuyu-Gülsenü Festivali

2. Gülsuyu-Gülsenü Festivali gerçekleştirildi. Festival yürüyüşü ile başlayan etkinliklerin ilk gün programında "Yoksulluk ve Yozlaşma Paneli" ile çeşitli grupların sahne aldığı konserler vardı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı Yoksulluğa Yozlaşmaya ve Yıkımlara Karşı Yürüyüşten sonra Nurettin Sözen Parkında stantlar kuruldu. Festival örgütleyicisi kurumlardan; Halk Cephesi, Partizan, DHP, DPM, Devrimci Komünistler, PDD, BDSK, Anadolu'da Yaşam Kooperatifi ve SDPstanları oluşturuldu. Anadolu'da Yaşam Kooperatifi de kendi çalışmalarını tanıtan ilanlar ve takımlardan oluşan standını açtı. Panelden sonra konserin başlamasıyla festivale katılım da arttı. Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı konserde halaylar çekildi, biz de kooperatif stantının etrafında halayımız kurduk. Geç saate kadar herkesin eylendiği ilk gün etkinlikleri konserden sonra sona erdi.

Deniz Kültür Sanat Evinde Kadın Komisyonu

Kurumda bir kadın komisyonu oluşturuldu ve kadın çalışması yapılmaya başlandı. Kadınların ezildiği alanlar araştırılıp Sanat Evinde söyleşiler düzenlenecek. Söyleşilerden sonra iki konu başlığıyla münazara yapılması planlanıyor. Münazara konuları olarak da "Kadın ezen sadece erkektir, yoksa kapitalist sistem midir?" ve "8 Mart Dünya Kadınlar Günü müdür yoksa Dünya Emekçi Kadınlar Günü müdür?" belirlendi. Daha sonrasında kadınlar arasında bir anket ve röportaj çalışması yapıldı bu çalışmalar bir bültenle toplanacak.

Mudanya'da Ailelerle Birlikte ÖSS Sonuçlarının Değerlendirilmesi

Deniz Kültür Sanat Evinde, iki rehberlik hocası, ailelerin ve aktivistlerimizin katılımıyla ÖSS ile ilgili sorular yanıt buldu. Ailelerin bu değerlendirilmeye katılması Sanat Evi içinde olumlu bir gelişmeydi. Rehberlik hocalarının sorulara verdiği cevaplar hem ailelerin hem de ÖSS sınavına girmiş olan aktivistlerimizin tercih yaparken nelere dikkat etmeleri gerektiği konusunda doyurucu oldu. Ailelere dönük bu tür etkinlikler, ailelerle aramızda olan bağların daha da güçlenmesi açısından olumlu oldu.

Bursa'da 12 Eylül Darbesi ile İlgili Panel

Mudanya Deniz Kültür ve Sanat Evi olarak Bursa'da "Mudanya Emek ve Demokrasi Platformu" içerisindeki kurumlarla 12 Eylül

Darbesi ile ilgili bir panel örgütlenme kararı alındı. 12 Eylül günü saat 20:00'de düzenlenecek panelin panelisti Mustafa Yağcı olarak belirlendi.

Ankara'da Umur Kültür Dayanışma Şenliği

2. Geleneksel Dayanışma Şenliği 1, 2, 3 Ağustos'ta gerçekleşti. 1. gün açılış konuşmasıyla başlayıp Tuzluca'yı çocuk korosu devrimci marşlar ve türkülerle senliğe renk kattılar. Ayrıca çeşitli sorunlarla ilgili danışma masaları açıldı. Su sorunu, yıkımlar, baz istasyonları, SSGSS ile ilgili hazırlanan ozaltiler duvarlara asıldı. Masalara da sorunlarla ilgili hazırladığımız broşürleri koyduk masaları ziyaret edenlerle konuştuk ve broşürlerden gelenlere dağıttık. ÖSS Duvarını Yıkımlar pankartının önünde forum ilgili materyaller ve broşürlerin, bültenin son sayısını olduğu dernek masası vardı. Şenlik alanının en hareketli masası çocuklar için hazırladığımız masaydı. Akşam Umur Kültür Derneği Müzik Topluluğu sahneye çıktı. Son gün semah ekibi büyük ilgi gördü. Ardından mahalle filminin gösterimi yapıldı. Umur Kültür Derneği'nin etkinliklerinin de gösterildiği bir film gösterimi oldu. Kitle Örgütleri Koordinasyonu aracılığıyla davet ettiğimiz Grup Mayıs farklı dillerden farklı kültürlerden türkülerle, halaylarla şenliğimize eşlik ettiler.

İzmir'de Deri İşçisi Kadınlar İçin Kadın Sağlığı Anketi ve Sağlık Semineri

Deri işçileri Derneği ve Özgür Yaşam Kooperatifi kadın komisyonu bir süredir kadın işçiler arasında çalışma yürütüyor. Bunun için deri işçisi kadınlar arasında kadın sağlığı ile ilgili anketler yapıldı. Bu anketler sonucunda deri işçisi kadınlara kadın sağlığı semineri yapılacak.

İzmir DESA Deride Direnişte Olan Emine Aydın'la Dayanışma

Bir süredir DESA deride direnişte olan, emeğine sahip çıkan Emine Aydın'la dayanışma için bir toplantı örgütlendi. Toplantının çağrıcısı şöyle; ÇEKEV, Özgür Yaşam Kooperatifi Kadın Komisyonu, Deri işçileri Derneği Kadın Komisyonu, ÖDP Kadın Koordinasyonu, EMEP Kadın Komisyonu, BEKEV. Toplantı 19 ağustos Salı günü Özgür Yaşam'da gerçekleşti.

İzmir Limontepe Mahallesi'nde Festival

Limontepe mahallesinde 6 -7 Eylül tarihinde mahalle festivali gerçekleştirilecek. Festival hazırlığı için bir komisyon oluşturuldu ve Kondurlarda Yaşam Tüketim Kooperatifinde toplantılar alınmaya başlandı. Komisyonu, Kondurlarda Yaşam Ortakları, mahalleden arkadaşlar, KÖZ ve Devrimci Dönüşüm okulları oluşturuyor. Festivalde paneller, söyleşiler yapılması planlandı. Ayrıca çevremizdeki müzik grupları ile görüşüldü. Çocuklar için oyunlar, gösteriler gerçekleştirilecek.

"Deri İşçileri Buluşuyor" Etkinliğini Nasıl Değerlendiriyoruz?

Biz çalışmalarına katıldığımız Deri İşçileri Derneği'nin 12 Nisan 2008'de gerçekleşen kuruluş etkinliği KÖZ okuru deri işçileri olarak şu şekilde değerlendirmek istiyoruz:

Deri işçileri Derneği kuruluş etkinliğini hangi hedeflerle yaptı?

1-Uzun bir süreden beri var olan "Deri işçileri bir araya gelemez, işçilerin birbirine güveni yok" anlayışını işçiler arasında kırmak ve deri işçilerinin örgütsüzlüğünün kadal olmadığını göstermek.

2- Birçok sektörde olduğu gibi deri sektöründe çalışan işçiler arasında var olan örgütlü-örgütsüz bölünmüşlüğü azaltmak; Deri-iş sendikası ile var olan itibarımızı geliştirmek; ve işçilerin yüzünü sendikaya dönmelerini sağlamak. Bu nedenle yapılan etkinliğe Deri-iş Başkanı Musa Servi panelist olarak çağrıldı.

3- İşçi sınıfının ortak sorunlarını dile getirmesi ve çözüm önerileri ve mücadele deneyimlerini paylaşması için tekstil işçileri arasında çalışma yürüten BATIS Genel Başkanı Metin Burak'ı panelist olarak çağrıldı.

4- Gerek deri işçilerine gerekse işçiler, emekçiler arasında çalışma yürüten kitle örgütleri ve siyasetlere uzun bir süreden beri çalışması yürütülen ve bir ay önce yazı basıyuruşu yapılan Deri-Der'in tanıtımını yapmak.

5- Tabakhane, atölye ve fabrikalarda çalışan sendikacı-sigortalı işçilerle işgüvencesiz işçileri buluşturmak, demek ve sendika ile ortak sorunlara ortak çözümler üretmek.

Etkinliğin Hazırlık Süreci

Deri İşçileri Derneği toplantısında etkinlik karar alındıktan sonra yaklaşık 20 arkadaşın sorumluluk almalarıyla bir işbölümü yapıldı. Çıkarılan el ilanları ve afişler ile birçok sendika, kitle örgütü ve siyasetler ziyaret edilerek etkinliğe ve serbest kürsüye davet edildi. Deri atölyelerinin yoğun olduğu Basmane-Kapılar havzasında yüzlerce işçile yüz yüze görüşerek ve el ilanlarımızı ulaştırarak ve afişleme yaparak etkinliğin çağrısını yaptık. Bunun yanı sıra Mezarlıkbaşı, Gıda Çarşısı ve Çankaya bölgelerinde bulunan deri atölye ve işletmelerinde el ilanı dağıtıldı. Tabakhane işçilerinin olduğu Menemen organize sanayi bölgesine organize bir şekilde gidilmesine rağmen sabah çok erken olan servis saatlerinin kaçırılması yüzünden bildirilerimizi yaygın olarak dağıtamadık. Bu eksikliği kişiler üzerinden çağrı yaparak gidermeye çalıştık.

Etkinlikte dağıtılmak üzere Deri İşçileri Derneği'ni tanıtan, derneğin amacı ve önceliklerini yer aldığı bir broşür basıldı. Ayrıca 1 Mayıs eylemi ve 27 Nisan'da yapılacak pikniğe çağrı için el ilanları basıldı.

Etkinlik başlamadan birkaç saat önce mesailer biten deri işçilerine etkinliği hatırlatmak üzere deri atölyelerinin olduğu sokaklarda tur atarak işçileri etkinliğe tekrar çağırdık.

Etkinlik Nasıl Geçti?

Hem etkinlik sırasında hem de etkinlik sonrasında yaptığımız değerlendirmeler ve sohbetler sonucunda gerek deri işçileri gerekse etkinliğe diğer katılanlar açısından etkinlik çok

olumlu bir havada gerçekleşti. Bu genel değerlendirilme ile beraber yapılan değerlendirmelerde öne çıkan noktalar da aktarma gereği duyuyoruz.

- Etkinliğin panel, tiyatro ve müzik dinletisinden oluşması ve bu yüzden etkinliğin uzun sürmesi, deri işçilerinin sıkılması neden oldu ve etkinliğin sonuna doğru katılım düşürdü.

- Serbest kürsü bölümünde konuşan üç-dört deri işçisinin konuşması etkinliğe canlılık getiren; etkinliğe katılan ve konuşmalarını sağlayabileceğimiz diğer deri işçilerinin konuşmaktan üzere girişimde bulunmuş olmamız bizim bir eksikliğimiz olarak değerlendiriyoruz.

- Serbest kürsü bölümünde deri işçilerinden daha fazla sayıda deri işçisi olmayan arkadaşların ve kurum temsilcilerinin konuşması etkinlik sırasında ve sonrasında bazı eleştiriler almamıza neden oldu. Serbest kürsüde konuşan KÖZ'ün arkasında duran bir komünistin ve özellikle Müllsüzler Radyosu'ndan bir anarşist komünistin konuşmalarında kendilerini tanıtan "komünist" ve " anarşist komünist" sıfatlarını kullanmaları birkaç deri işçisinin salonu terk etmesine neden olurken diğer deri işçilerinde de bazı soru işaretlerine neden oldu. Etkinlik sonrasında deri işçileri ile yaptığımız sohbetlerde serbest kürsüde konuşan deri işçisi olmayan arkadaşların kimler oldukları merak eden çok fazla olmasa da bazı sorularla karşılaştık. Biz de demek toplantısında serbest kürsü bölümü olmasına karar verildiğini

ve serbest kürsünün herkese serbest olduğunu ve kimseyi engelleyemeyeceğimizi açıkladık. Ayrıca deri işçilerinin örgütlenmesinde önem veren, bundan en az deri işçileri kadar heyecan duyan insanların deri işçilerinin yanında olmalarının bize daha fazla moral vermesi gerektiğini açıklamaya çalıştık. Bundan sonra da bu konu üzerinde daha fazla durup deri işçilerinin siyasetlere uzak durma-demeği siyasetten uzak tutma konularında var olan kafa karışıklığını gidermeye çalışacağız.

- Kurum temsilcilerinin konuşmaları nedeniyle "tedirgin olan" çok fazla sayıda işçi olmazken, birçok kurumun konuşmaları ve mesajları ile deri işçilerinin örgütlenme yolunda onlara destek vermesini olumlu görenler de oldu.

- Etkinliğe katılan deri işçilerinin etkinliğe katılacağını pek düşünmediği diğer deri işçisi arkadaşlarını, meslektaşlarını hatta aynı işyerinde çalışan arkadaşlarını orada görmeleri iyi bir moral verdi. Deri işçileri arasında yaygın olan "deri işçilerinin bir şey olmaz" anlayışının en azından etkinliğe katılan işçiler için kırıldığını söyleyebiliriz.

Sonuç olarak "Deri İşçileri Buluşuyor" etkinliği ile Deri İşçileri Derneği çok olumlu bir hava yakalarken bizim üzerimize düşen bu olumlu havayı deri işçilerinin üzerindeki ölü toprağı atıp uzun soluklu çalışmalarla bu olumlu havanın kalıcılığını sağlamaktır.

Özgürlük Savasın İşçilerle Gelecek! İzmir'den KÖZ Okuru Deri İşçileri

İkinci Ergenekon Operasyonu ve AKP'yi Kapatma Davası: İt Dalaşı Sürüyor

Kim Kimle Dalaşıyor?

2008 1 Mayıs'a gelirken burjuvazinin iki rakip kanadı arasındaki it dalaşı bir yandan AKP'nin kapatılması hakkındaki dava öte yandan da Ergenekon operasyonu ile giderek gerginleşmekteydi. AKP'nin rakipleri İstanbul'da polis'in 1 Mayıs Taksim'de kutlamak isteyenlere karşı saldırılarını, hem kendilerine kitlerle nezdinde bir meşruiyet sağlamak hem de hükümete bir kez daha yüklenmek için kullanmak istediler. Buna karşılık 1 Mayıs'ta hem Amerikancı AKP hükümetine hem de onu devirmek isteyen düzen içi rakiplerine karşı emekçilerin birleşik ve kitlesel protesto eylemlerinin gerçekleşmemesinden cesaret alan AKP, kapatma davası sona yaklaşırken rakiplerinin üzerine birincisinden daha cüretkâr bir Ergenekon operasyonu gitti.

Bu ikinci operasyonun ilk gözültü ve tutuklamalarıyla birlikte, Ergenekon davası bir kez daha ve daha derinlemesine siyaset sahnesinin ortasına yerleşti. Tabii burjuva siyaset sahnesinin gündemine göre gündem saptama alışkanlığından kurtulamayan solcuların ve sosyalistlerin gündeminin başköşesine de ordu.

Ergenekon Ergenekon Operasyonu Alelade Bir Operasyon Değildir

Doğrusu bu operasyonun alelade bir operasyon olup olmadığını tartışmak abesdir. Ebedi Şef- saltanatı sırasında, Takrirî Sükân kanunu çerçevesinde yargılanıp ceza aldıktan sonra affedilen (veya beraat eden) Kazım Karabekir, Rauf Orbay, Refet Bele, Ali Fuat Cebesoy ve Cafer Tayyar Eğilmez gibi paşalardan sonra, mahkeme önüne çıkartılan general rütbesine yükselmiş ilk komutan, DP döneminin Genel Kurmay başkanı Orgeneral Rüşti Erdelhan idi. Erdelhan 27 Mayıs darbesinden sonra tutuklanıp yargılanarak idama mahkûm edildikten sonra Cemal Gürsel tarafından affedilmişti. Onu takiben 22 Şubat 1962 ve 20 Mayıs 1963'teki darbe girişimlerinin başını çektikleri için yargılanıp idam edilen Talat Aydemir Albay, Fethi Gürcan ise Binbaşı rütbesindediler. Daha sonra 12 Mart darbesinin ardından eski Milli Birlik komitesi üyesi emekli Tuğgeneral Cemal Madanoğlu (9 Mart 1971 darbe planı- diye bilinen konspirasyon çerçevesinde) tutuklandıktan sonra, mahkeme heyetinin yetkisizlik kararı almasıyla salınmıştı. İşte bunlardan sonra ilk kez bu İkinci Ergenekon iddianamesinde kuvvet komutanlığı yapmış emekli subaylar ağır suçlamalarla itham edilmekte ve alışılmamış uygulamalarla göz altına alınıp tutuklanmıştır. Birinci Ergenekon operasyonu çerçevesinde tutuklanan emekli tuğgeneral Veli Küçük uzun zamandan beri

bir ilk oldu ise de, Susurluk davasından Şemdinli'ye pek çok dava ve mahkeme dışı iddianın içinde adı ön sıralarda geçen bu Jitem paşasının tutuklanması bu sonuncular kadar şaşırtıcı olmamıştı. Ankara Ticaret Odası başkanının da tutuklanması arasında olması bu operasyonu bir kez daha dikkat çekici kılan etkenler arasındadır.

Darbecilere Karşı Sivil Darbe mi?

Kuşkusuz bakanlık ve başbakanlık yapmış kimselerin (Adnan Menderes, Fatin Rüşti Zorlu, Rıza Polatkan) idam edildiği bir ülkede böyle bir gelişme çok aykırı sayılmamalıdır. Ama bugüne kadar bu tür -siyaseten katl- diye de anılan gelişmeler (Mustafa Kemal'in diktatörlüğü döneminde de bundan ayrı sayılmak lazım) daima askeri darbelerin ardından ve askeri rejimler çerçevesinde olmuştur. İkinci Ergenekon operasyonunun çiçeği burnunda bir parlamentodan yetki almış bir hükümet altında gerçekleşmesi Ergenekon davasına özel bir önem kazandırmaktadır.

Nitekim AKP karşıtlığının Ergenekon savunuculuğuna doğru savurduğu kimilerinin bu son operasyonu bir - bir sivil Amerikan darbesi- olarak anılan da şaşırtıcı değildir. Öte yandan, bu operasyonun arındaki it

dalaşının kısa sayılmayan geçmişi boyunca -post-modern darbe-, -sanal darbe-, -e-muhtrâ- gibi kavramların siyasi literatüre girdiği hatırlanırken aynı kavğanın bu evresinde bir de -darbecilerle karşı sivil darbe-den söz edilmesi o kadar tuhaf sayılmamalıdır. sermayenin rakip kesimleri arasında keskin bir biçimde süren it dalaşında en çarpıcı gelişme de eski kuvvet komutanlarına kadar uzanan bir soruşturmanın dava aşamasına gelmiş olması değişti. Her ne kadar özellikle ikinci Ergenekon operasyonu ile birlikte bu dava dikkatlerin yoğunlaştığı odak haline gelmiş olsa da, AKP'ye karşı rakiplerinin yönelttiği atak da o kadar sızdan sayılmadı. Seçimlerden yüzde 47 oranında oy alarak birinci parti olarak çıkmış; muhtelif yönlerden gelen muhalefete rağmen, kendi adayını başörtülü eşiyile birlikte Çankaya göndermeyi başarmış; arkasına ABD emperyalizminin desteğini almış AKP hakkında kapatma

davası açılmış olması da hafife alınamayacak bir hamle değildi. Bu dava başa paşalarla ünlü ve etkili başka şahsiyetlerin darbe suçlamasıyla ve alelade suçlular gibi muamele görebek tutuklanmasından daha az çarpıcı bir olay değildi.

İşte İkinci Ergenekon operasyonu tam Yargıtay başsavcısı Anayasa Mahkemesinde iddiasını savunacakken gerçekleşti. O sıra gazete sütunlarında eski Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısının da Ergenekonla ilişkisi olduğuna dair rivayetler doluyordu. Bu bakımdan, bu operasyonun aslında AKP hakkındaki kapatma davasına bir yanıt ve Anayasa Mahkemesine yönelik bir nevi tehdit olarak yorumlayanlar haklı değildi.

Besbelli ki, devletin tepesinde daha önce pek ender görülmüş bir kapışma vardır ve sürmektedir. Üstelik peşinen altını çizmek gerekir ki bu çatışmanın ne bu Ergenekon operasyonlarıyla ne AKP hakkındaki kapatma davasıyla sonlanacağını sanmak yanlış olur. Daha önce KÖZ sayfalarında defalarca işlendiği gibi, birbirleriyle dalaşan burjuvazinin rakip kanatları arasındaki kavga esas olarak uluslararası plandaki paylaşım kavğasının izdüşümüdür.

Öncelikle altı çizilmesi gereken şudur: Dünya çapında ve aynı zamanda Türkiye'nin de yer aldığı Orta Doğu'daki çatışmanın esas taraflarından biri ABD emperyalizmidir. Yanındaki başlıca ortakları da aşağı yukarı bellidir. Bu kampın Büyük Orta Doğu Projesi çerçevesinde yanından tutmak istediği ve mecbur olduğu ülkelerin başında da Türkiye gelmektedir.

Rakipleri tarafından hükümetten düşmesi beklentisi ile sürüklediği seçimlerden ikinci kez hükümet olarak çıkan AKP, ABD ve ortaklarının Türkiye'deki uzantılarının çıkarlarını temsil eden partidir. 22 Temmuz seçimlerinden bu partinin beklenenin üzerinde oy alarak çıkmış olması aynı zamanda uluslararası plandaki it dalaşındaki güçler dengesinin durumu hakkında da fikir vermektedir. Bu seçim sonuçları Irak'ın işgalinden sonraki süreçte güçler dengesinin hem Orta Doğu'da hem de Türkiye'de ABD ve ortaklarıyla uzantılarının lehine değişmiş olduğunun göstergelerinden biri sayılmalıdır.

Öte yandan seçim döneminde AKP'nin karşısına dikilen ittifak seçim yenilgisinin ardından dağılmış ve her bir bileşeni kendi dar hesaplarının peşine düşmüş olsa da, bu ittifakın arkasındaki güçler dağılmış ya da değişmiş değildir. Bu güçlerden anlaşılması gereken ABD emperyalizminin uluslararası plandaki emperyalist rakipleri ile onların Türkiye'deki uzantılarıdır. Her ne kadar AKP'ye karşı seçim döneminde bu kesim adına konuşanlar CHP /DSP ve MHP ile ordu ve bürokrasinin tepe noktalarında konuşlanmış unsurlar olsa da, ABD emperyalizmiyle ortaklarının asıl rakiplerinin bunlar olduğunu sanmak bir yanlışmayı ifade eder. Bunlar ABD emperyalizminin asıl rakipleri değil, onlar adına siyaset yapmaya talip olanlardır. ABD ve ortaklarının emperyalist paylaşım kavğasındaki asıl rakiplerinin başında Almanya ve Fransa emperyalizmleri gelir (kimilerinin sık sık karıştırdığı gibi ABD emperyalizminin karşısında AB emperyalizmi diye bir rakip yoktur). Dolayısıyla ABD uşağı AKP'nin karşısına çıkarılan arkasında da ABD'nin bu uluslar arası çaptaki rakipleri ve onların Türkiye'deki uzantılarını gelmelidir. Dolayısıyla bu kavğanın nihai sonucuna Türkiye'de ulaşılması beklenecek abesdir.

Süren Kavğanın Ne Zaman Nasıl Sonuçlanacağı Türkiye'deki Dalaşa Göre Belli Olmayacak

Aksine bu kavğanın Türkiye'deki seyirinin temposu ve yönü son tahlilde uluslar arası plandaki kavğanın seyri ve yönü tarafından tayin edilmektedir. Tersi de doğru değildir; yani Türkiye'deki kavğanın akıbeti uluslar arası plandaki it dalaşının yönünü ve seyirini tayin edecek bir etken değildir. Bu gibi bir görünüm olsa olsa uluslararası planda oluşan güçler dengesinin Türkiye düzleminde tezahür etmesi olarak görülmelidir. Aksini düşünmek emperyalistler arasındaki paylaşım kavğasının mahiyetini kavramamak ve Türkiye'nin emperyalist hiyerarşideki yerini göz ardı etmek ya da yanlış değerlendirmek olsa gerek.

Türkiye birbirleriyle dalaşan emperyalist kamplardan herhangi birinin aslı ve bağımsız bir bileşeni değil, bunlardan birine veya diğerine tabii olarak bu kavğada yer alan bağımlı bir unsurdur. Uluslararası düzlemdeki kavga keskinleştiği git gide daha tabii bir unsur olarak ve giderek daha aktif bir rol almak durumunda olacak gibi görünmektedir; öyle olacağı muhtemeldir. Orta Doğu'da istiklence olduğu rolün yanı sıra en son Kafkasya'daki krize müdahil oluş tarzı da bunu göstermektedir. Bu itibarla önümüzdeki süreçte bu durumun daha belirgin bir biçimde görüleceğinden kuşku duymamak gerekir.

Solda Kafa Karışıklığı Had Safhada

80'li yıllardan itibaren burjuvazinin ideolojik mutfağında pişirilip yenilgi haleti ruhiyesi içindeki devrimci ve sosyalist akımların sofrasında boylu boyunca yer almakta olan yeni akımları yarattığı bir -beyin fırtınası- emektir. Bu fırtına iddia edildiği gibi daha verimli sonuçlar vermekten ziyade burjuva ideolojisinin kadim işlevini yani özellikle de emekçilerin ve onların safında olanların zihinlerini bulandırma işlevini pekiştirmektedir.

Bu hengamede net ve kesin tepinler yapılmaktan kaçınmak, bunu adeta bir kusur gibi görmek, buna karşılık belirsiz ve ucu açık saptamaları tekrarlamayı marifet sayıp sureti haktan görünmek için vesile etmek revaçtadır. O nedenle tam da rakip emperyalist güçler finans kapitalin rakip kanatları birbirleriyle git gide keskin bir çatışmaya girişip birbirini ve kendilerini zedelemekteyken zihin açıklığına net ve belirgin hedeflere yönelmeye ihtiyaç varken sermayenin mezar kazıcılarının safında bir şüphecilik, kendinden emin olmama ve yönünü şaşırma havası yayılmaktadır.

Bu iklim sadece bir şaşkınlık nedeni olarak görülmemelidir; aksine sermayenin iç çatışmaları keskinleştiğince emekçilerin safındaki güvensizlik ve belirsizlik emekçilerin birbirleriyle çatışan burjuva kamplarından birine yahut diğerine yedeklenmesine yol açan başlıca etkenlerden biri olagelmıştır. Üstelik, bu yolda taşeronluk misyonunu üstlenen işçi birbiriyle yarışan ve kendi kusurlarının ceremesini emekçilere fatura etme gayretinde olan müflis oportünist akımların palazlanıp kol gezdiği, bayatlamış revizyonist tezlerin tekrar tekrar

hortlatıldığı dünya koşullarında bu husus bir kat daha vahim bir durumu ifade eder.

Bu nedenle komünistlerin güncel ödevleri arasında bu zihin bulanıklığının işçi sınıfının en dinamik kesimleri safından yayılmasına engel olmak emekçilerin birbiriyle dalaşan sermaye kesimlerinin yarattığı anafora kapılarak bağımsız bir siyasal odak olarak öne çıkmasını köstekleyen eğilimlerin bu saflarda etkili olmasını önlemek de vardır. Zaten bırakalım işçi sınıfını ve emekçi yığınları, marksizmin devrimci mirasına sahip çıkma ve işçi sınıfına dışardan bilinç aktarma iddiasında olan devrimcilerin önlerini görmesi işçi dahi bu elzemdir.

Bu açıdan bakıldığında yaşadığımız topraklarda son zamanlarda siyaset gündemine damgasını vuran ve oradan da devrimci ve sosyalist akımların gündemlerini de belirleyen gelişmelerin esas mahiyetini ve anlamını sade bir biçimde yerli yerine oturtmaya da ihtiyaç olduğu kesindir.

Amerikancılar Amerikancılarla mı Dalaşıyor?

Bu ihtiyacı çok acil ve hayati olduğunu görmek zor olmasa gerekir. Zira AKP'yi kapatma davası Ergenekon operasyonu derken sapla samanın karşıtı aşıkardır. Kimin kimine ve ne için dalaştığı burjuva meşyanın hatırı sayılır katkılarla yarılatılacak duman içinde kaybolmuştur.

Her şeyden önce sosyalistlerin olan biteni anlamasına ve aynı zamanda da olan biten hakkındaki söylediklerinin anlaşılmasına engel olan etkenlerin başında ABD emperyalizminin bu çatışmanın

neresinde durduğu hakkındaki yanlışlardır. Üstelik aynı yanlış sosyalistlerin bir kısmını bir tarafa bir kısmını tam ters tarafa savurmaktadır.

Türkiye sosyalist hareketi içinde ordudan veya darbeden söz edildiğinde bunun arkasında ABD emperyalizminin olduğu öteden beri tartışılmaz bir konu gibidir. Dolayısıyla AKP'nin karşısına dizi dizi paşaları almış bir muhalefet dikilince pek çokları neredeyse hiç düşünmeye bile gerek kalmadan ABD emperyalizmi AKP'ye karşı gibi bir tablo tasavvur etmekte tereddüt etmedi. Keza Ergenekon dosyaları açılmasına başlanca yine Ergenekoncuların ABD emperyalizmi tarafından yönlendirildiğinden kimsenin kuşkusu yoktu. Ama peki daha önce AKP, ABD'de kurulmuş, ipleri Fethullah Gülen'in elinde bir parti değil miydi? AKP hükümeti ABD emperyalizminin kuklası değil mi? Yoksa AKP artık ABD emperyalizminin çıkarlarına yeterince hizmet etmiyordu da onun için mi ABD bu partiyi karşı darbe tezgahlamak için Ergenekoncuları piyasaya sürdü? Acaba tam tersi mi doğru; yani ABD Ergenekoncuların pabucunu dama atmak için kendi hükümeti olan AKP'yi mi kullandı?

İşte bu ve benzeri içinden çıkılmaz kafa karıştırıcı sorunların ardından bir tek ortak yanlış vardır: Emperyalizm deyince sadece ABD emperyalizmini akla getirmek ve her taşın altında sadece bir tek bu melanetin çıkacağına inanmış olmak. Bu hastalığın adı da anti-emperyalizmi ABD karşıtlığına indirgemektir. Türkiye solunun büyük bölümü çoktan beri bu hastalıktan muzdardır.

Bu hastalığı neden olan virüs ise ikinci enternasyonal oportünizmin virüsüdür. Emperyalistlerin yeniden paylaşım için birbirleri ile kayıyaya bir kavğaya girmeyeceklerine dair boş inanca sahip olmaları ibarettir. Bu hastalığın ilacı leninizmdir ve reçetesi Komünist Enternasyonal'in kuruluş sürecinde ve ilk dört kongre belgelerinde kalın harflerle yazıldı.

Leninist Emperyalizm Teorisinin Pusulasından Mahrum Olanlar Nerelere Savrulur?

Emperyalizm döneminin emperyalistler arasında yeniden paylaşım savaş ve çatışmalarının kaçınılmaz olduğu leninizme sahip çıkma iddiasında olanlar tarafından da unutulursa ne olur? Elbette emperyalizmin özellikleri bu ihmal nedeniyle değişmez ve emperyalistler dünyayı yeniden ve yeniden paylaşmak için bir birleriyle çatışmaya, ve kendilerine tabi olanları da bu çatışmanın içinde katarken sosyal-emperyalistlerin de katkısı ile emekçileri de bu çatışmalara taraf etmeye devam ederler. O zaman bu ihmalin asıl vahim sonuçları ortaya çıkar.

Bir kez rakip emperyalistlerin ve onların uşaklarının yani aynı niteliklere ve aynı sikketlere sahip finans kapital kesimlerinin birbirleriyle açık savaşa varacak sertlikte bir çatışma halinde olabilecekleri varlıklarını sürdürürse o zaman çatışan taraflardan birinin asıl büyük emperyalist ötekilerin tali (tabir caizse ikinci sınıf emperyalist) olduğunu düşünmek işten bile değildir. Ondan sonra en büyük ve gerici olanın karşısındakinin nispeten az gerici, hatta mütefek olmaya layık emperyalistler olduğunu düşünmeye ve buna uygun davranmaya ramak kalmış demektir. Nitekim bunun en çarpıcı ve acı sonuçları iki büyük emperyalist paylaşım savaşında ibretle görülmüştür.

Türkiye'deki güncel paylaşım kavgası karşısında da bunların kötü kopyalarını görmek zor değildir. AKP ve rakipleri arasındaki sert it dalaşım aynı sınıfın aynı sikketlerdeki ve aynı ölçüde gerici rakip kesimleri arasında bir çatışma olduğunu gözden kaçırarak çatışan tarafların kim olduğunu ve asil olarak da muhataplarının kafalarını karıştırmakta birbirleriyle yarışmaktadır.

Kimileri asıl gerici ve tehlikeli olan Ergenekonculardır ve tabii arklarında da "emperyalizm" vardır, diyerek bunları üzerine giden AKP hükümetinin başka sermaye kesimlerinin çıkarlarını temsil ettiği sanmakta (örneğin Anadolu kaplanları vb. gibi güya tekeli sermayenin/finans kapitalin dışında ve dolayısıyla yegane emperyalizmi sayılan ABD emperyalizminin dışında birilerinin) ve buna göre vaziyet almaktadırlar. Yani asıl düşmanın düşmanı dostumdur mantığı ile AKP'ye hayırhah yaklaşma eğilimindedirler.

Kimileri de ABD emperyalizminin hükümeti olduğu aşikar olan AKP'yi karşısına alıp, bu sefer AKP'nin rakiplerine yakınlık duymaya eğilimlidir. Bu durumda Ergenekoncular gerici olsalar bile ABD emperyalizmi ve tekeli sermaye ile ilişkisi olmayan kesimlerin çıkarlarını temsil ediyor sanılmaktadır. Tabii bir de Kemalizm hakkındaki yanlışlamalar hortlamakta veya pekişmektedir. Yani AKP'nin rakiplerinin aslında kendilerinin de iddia ettiği gibi ulusalı (bu göven türk milliyetçisi demenin kibarcası oluyor) oldukları hakkında teoriler boy göstermekte ve buna göre bir

vaziyet alış söz konusu olmaktadır.

Bu iki kutup arasında kalan çoğunluk ise çok daha çeşitli ve ibretlik bir tablo sergilemektedir. Bu öbekteler iki düşman kardeş arasında tercih yapılmaması gerektiğini bilmekte ve her iki taraftan uzak durmak gerektiğini haklı olarak savunmaktadır. Buraya kadına itiraz edilmiş gereken bir şey yoktur. Ama tarafları tarif etmeye gelince rivayet muhtelifdir. Kimine göre -asıl devlette hükümet çatışmaktadır; kimine göre ise asıl faşistlerle gerici siyasal İslamcılar. Kimileri taraflardan birini ya da diğerini büyük burjuvazinin asıl temsilcisi ötekini başka kesimlerinin temsilcisi saymaktadır. Bir de bu kafa karışıklığının en meşhur sözcüsü olan Kautsky ile yakın akraba sayılması gereken troçkistlerin derin tahlillerin arasına sıkışmış ama son tahlide aynı kapıya çıkan icileri var ki buna ibretlik bir örnek Marksist Tutum'daki şu tespitlerde görülebilir:

"Yıllardır Türkiye'deki siyasal çekişmelerin ana eksenini belirleyen olgu, AB yanlısı burjuva kesimler

ile sivil-asker bürokrasi arasındaki iktidar paylaşımına endekseli it dalaştırır...."

...Ergenekon soruşturması ile tasfiyesi gündeme gelen kesim sivil-asker bürokrasinin bir kanadı ile bunlarla işbirliği yapmış burjuvazinin küçük bir kesimidir.

..... Diğer yandan burjuvazinin AKP ile kendisini temsil eden kesiminin, bürokrasinin iktidar payını sınırlandırarak kendi iktidar alanını genişletmeye yönelik çabaları devam etmektedir. Ancak omurgasız ve korkak Türk burjuvazisi, sivil-asker bürokrasiye cepheden karşı çıkararak iktidar mekanizmalarını bütünüyle denetim altına almaya kalkışacak iradeye ve cesarete sahip değildir. İktidar bloku içerisinde çatışmanın siddetlendiği her dönemde büyük sermaye örgütleri, "piyasaların olumsuz etkilendiği, yabancı sermayenin kazanılabileceği, krizin her an tetiklenebileceği" endişelerini dile getirerek itidal çağrılar yapmaktadırlar. Çatışmanın keskinleşmesi sonucunda kitlelerin politikleşmesi ihtimalinden ise

ölesiye korkmaktadırlar.

.....Sivil siyasatçiler iktidarlarnı sürdürülebilmek için nihayetinde ticari ilişkilere, yabancı ve yerli büyük sermayenin desteğine bağıdır.

Asker-sivil bürokrasi ise siyasi gücünü ve ayrıcalıklarını devlet aygıtı içerisindeki konumundan alır. Özelleştirme ihalelerini iptal edebilecek güce yarığların, muhtıra ile hükümet devirecek istikrarsızlık yaratabilecek güce bir generaller hiyerarsisinin olduğu, hayati ekonomik kararların MGK onayı olmadan alınmadığı bir ülke, AB sermayesi açısından büyük ölçekli sermaye yatırımları ve ortaklıklar kurabilecek için yeterince güvenilir bir ülke değildir. İşte bu yüzden AB, Türkiye'de de Batı tipi bir burjuva demokrasisine işlerlik kazandıracak bir yeniden yapılanma sürecini işletmek istiyor. "

Bu satırlarda görülebileceği gibi bir yandan iki taraftan da bağımsız olmak lazım fikrini işlemek isterken, bir yandan da çatışan tarafların arasında aynı sınıfın aynı sikketle rakip kesimleri olmadığını ispat etmek için bir gayret görülmektedir. Daha hazini adeta tarafları onları kendi kendilerini tarif ederken ölçülerini kullanarak tarif etme gayretidir.

Bu ve benzeri merkezci tespitlerin varlığı ve açık ya da örtük biçimde başkalanca da kullanılan sonuç ise bu çatışma karşısında şu ya da bu biçimde tarif edilen bir -üçüncü cephe-yi acilen kurma gerektiğidir.

Elbette çatışan tarafları iki farklı kesime gibi görenlerin bu çatışmadan bağımsız dururken kendilerine layık görülebilecekleri kisse ancak herhangi bir üçüncü cephe olmak zorundadır ve kafa kanışıklığı en çıplak biçimde bu formülasyonda yansımaktadır.

Oysa çatışan tarafların yeniden paylaşım kavgası halinde olan rakip emperyalist güçler ve onların yerli uzantıları (bu tespiti modası geçmiş bir tekrar gibi görmek de bu cehahtaki yaygın adedlerendir) olarak gören komünistler açısından çatışan tarafları iki ayrı kesim iki ayrı cephe değildir. Bunlar emperyalizm çağının doğası gereği birbirleriyle dalaşan aynı sınıf kesimleridir. Komünistlerin tutumu ise bu dalaş bizim dalaşımız değil fikrini net ve ikircimsiz olarak dile getirdikten sonra birbirleriyle dalaşırken zaafa uğrayan ve açık üstüne açık veren sermaye cephesindekileri karşı emeğin cephesini emekçilerin en çok ezilen ve çok sömürülen ve en dinamik kesimlerinden hareketle oluşturmak ve bunun için bu dalaşın yaratıldığı imkanları taraf gözetmeksin istismar etmekten çekinmemek gerektiğini öne çıkarmaktır. (Opörtünistler ve Zimmerwaldci merkezçiler -önce bu çatışma bitsin sonra sınıf mücadelesini yükseltelim- derken Lenin -hayır savaş içerisinde ve savaş koşullarını istismar ederek ve çatışan taraflardan hangisinin kazanıp hangisinin kaybedeceğine bakmadan sınıf mücadelesi yükseltilebilir- diyorodu)

Komünist Enternasyonal'in Bolşevik geleneğini takip edenlerin tutumu böyle olmalıdır.

Burjuvazinin Gündemi Sosyalistlerinkini de Belirliyor

Sermayenin rakip kesimleri arasındaki it dalaş bir keskinleşip bir durulmak kendi mecrasında yol alırken, bir yandan da emekçilerin ve solun bu gündeme tabi olarak şekillenen bir yönelim içinde olması için ideolojik bombardımanların ardi arkası kesilmiyor. Kuşkusuz bu bombardımanın etkisi ve gücü mühimmatının sağlanmasından değil, beri taraftaki savunma düzenlerinin zayıflığından ileri gelmektedir.

Sürmekte olan it dalaş hakkındaki değerlendirmelere kuş bakışı bir göz atmak devrimcilerin ve sosyalistlerin burjuva siyasat gündeminin anaforusunda bir körleşmeye tabi olduğuna yeterince tanıklık eder.

Bu hengamece sosyalistler ve devrimciler burjuva medya organlarının birbiri ardından kitlelerin üzerine yolladıkları salvalora göre bu gündemlerin peşine takılırken, kendi esas gündemlerini de giderek ikinci plana düşürmeye zorlanmaktadır.

Bir yanda açıkça ve dolaysız olarak DTP'nin kapatılması girişimlerine karşı çıkmak yerine, sanki bunun bir önkoşulu ve gereği imiş gibi AKP'nin kapatılmasına karşı çıkmayı vaaz eden ve böylelikle burjuvazinin gündemindeki sorunlara dikkat çekerek, emekçilerin ve ezilenlerin kendi öz sorunlarının geri plana düşmesine gayret edenler boy vermektedir. Sermayenin rakip kesimlerinin temsilcilerinin birbiriyle dalaş alanının bir kesitini oluşturan parlamentoda 1965'teki TIP'in seçim başarısından beri ve onu aşan bir biçimde emekçilerin ve ezilenlerin oylarıyla yer

tutmuş durumda olan DTP'nin kapatılması ve meclis grubunun dağıtılması hatta tüm üyelerine siyasat yasağı getirilmesi gündeme iken, ve bu saldırgan karşı ivedilikle bir tutum geliştirmek icap ederken ve bu konuda bir inisiyatifli açık ve net bir biçimde ortaya koymazken, AKP'nin kapatılıp kapatılmaması konusunda fikir beyan etmek nasıl bir zihin örneğine tekabül etmektedir? Açıkta ki bu burjuvazinin gündeminin peşinde kendi önceliklerini ve kendi sorunlarını gözden kaçırmaya delale eder.

Öte yanda nice devrimcinin hayatını ve pek çoğunun sağlığını verme pahasına verdikleri mücadelelere rağmen uygulamaya geçen ve halen binlerce devrimcinin tutulduğu F Tipi zindanlarda kişiksizleştirme ve tecrit uygulamaları sürerken, -darbeciler yargılansın- şian adeta -zindanlar boşalsın devrimci tutsaklara özgürlük- şianın önüne geçecek tarzda yükselmektedir. Oysa besbellidir ki ABD emperyalizminin uşağı finans kapitalin hükümetine sermayenin diğer uşaklarını yargılayıp mahkûm etmesini tavsiye etmek, bu hükümetin samimiyetsizliğini ve iki yüzlülüğünü teşhir etme niyeti ile ve samimiyetle yapılıyor olsa bile, kendi önceliklerini ve kendi sorunlarını gözden kaçırmamı belirtisidir.

Madalyonun öte yüzünde ise AKP hükümetinin ABD emperyalizminin maşası olarak rakip sermaye küklerinin temsilcilerini tasfiye etmekte yahut hizaya getirmekte olduğunu isabetle görüp buna karşı çıkmak

adına bu kez neredeyse Kürtlerin ve emekçilerin bilhassa devrimcilerin eli kanlı düşmanlarını mağdur gibi gösterme durumuna düşümler vardır. Bunlar da adeta Amerikancı AKP hükümetine karşı tutum alma adına Ergenekonculara sahip çıkma derekesine düşmekten çekinmeyecek dercede savrulmaktadır. Öyle ki bu cehaht neredeyse devrimci örgütleri yönelik operasyonlar sırasında gösterdikleri tepkilerden daha güv tepkiler gösterdiği zannını doğuracak tutumlara rastlanmasa işten bile değildir. Daha da hazini F tipi zindanlardaki devrimci tutsaklar ve binlerce devrimciye muhtelif devrimci yayınları karşı binlerce dava sürerken Ergenekon davasına böylesi bir hassasiyet gösterilmesinin hak ettiği şaşkınlık ve tepkiye neden olmamasıdır.

Bir de Ergenekon dosyalarının gün ışığına çıkardığı gerçeklerin ayrıntılarına ve bu dosyanın sergilediği konspirasyon planlarının inceliklerine yoğunlaşanlar vardır. Devrimciler arasında oldum olası bu tür konulara merak etme eğilimi olagelmıştır bir de çoğu öteden beri devrimcilerin ve sosyalistlerin şu ya da bu ölçüde dile getirip takipçiliğini yaptığı konular olması bu ilgiyi daha da artırmaktadır. Bu eğilim sonucunda Ergenekon iddianamesinde üstü örtülen olgulara işaret etmek, eksik bırakılan tamamlamak çarpıtılanları düzeltmek gibi çabalara havat vermektedir. Kuşkusuz hem Ergenekon davası vesilesiyle devletin kirdi yüzünü hem de güya bunun üzerine gidiyormuş gibi davranan ve kimileri

tarafından da öyle sanılan AKP'nin kirdi yüzünü açığa çıkarmak için böyle bir gayret ne yanlış ne de gereksizdir.

Ama mevcut güçler dengesi ve kitleler üzerinde meydana manipülasyonlarının devrimcilerin ajitasyonundan daha fazla etkili olduğu göz önüne getirildiğinde bu çabanın çabayı sarf edenlerin halisane niyetlerinden bağımsız olarak hakim eğilimin değişimine su taşınmasına hizmet edeceğini gözden kaçırmak ve bu olasılığı hafife almak hata olur. Zira bu takdirde bu ajitasyonlar AKP'nin öyle ya da böyle devletin pis işlerinin üzerine gittiği hakkındaki propagandanın gölgesine girer. Beri yanda Ergenekon dosyasında yer alanlar düşmanların hepsi değilse bile, bunların hepsinin düşman olduğu dolayısıyla bunların üzerlerine gidenlerin onlardan daha ehven olduğu fikrinin doğmaması işten değildir. Böylelikle de tıpkı seçim döneminde olduğu gibi, AKP'nin gerçekte ne olduğuna bile bile, Genel Kurmay destekli CHP-MHP ittifakına karşı AKP'ye oy verme tutumuna benzer bir eğilim güclendirilmiş olur. Oysa tıpkı seçimlerde olduğu gibi, çatışan tarafların ikisinden de bağımsız ve onların gündeme dayattığı sorunlardan ayrı gündemlerle kitlelere hitap eden bir alternatifin yaratılması mümkün ve gereklidir. Hele sermayenin it dalaşının bir kez daha keskinleşeceği yerel seçimler gelirken bu acil bir ihtiyaçtır.

İt Dalaşının Tarafları Uzlaşıyor Mu?

Seçimlerin ardından AKP karşısındaki ittifakin temsilcilerinin dağılmış olması ve seçim zamanındaki kadar keskin bir muhalefeti bir ağızdan sürdürüyor olmamaları yanlışlıklar olmamalıdır. Bununla birlikte Gül'ün cumhurbaşkanı olmasıyla birlikte, ordunun tepe noktalarında yer alanların tutumunda görülen bariz bir değişiklik olduğu da sıradır. MHP'nin tutumu da öyledir. Hatta bu muhalefetin Hayrinnisa hanımın başörtüsüne gösterdiği tepkinin onda birini Ergenekoncuların tutuklanmasını karşı gösterememiş olmaları da büsbütün havlu atıldıkları gibi görmek yanıltıcı olur. Bu durum onların taraflarını değil üsluplarını değiştirmiş olduğuna ve hırçınlık rolünün sadece Baykal ve CHP'sine kaldığına delil eder. Ama bu tür bir değişikliğin sadece Türkiye'de görülmesi bir durum olmadığının dikkat çekmek gerekir. Sarkozy'nin başkanlığındaki Fransa'nın durumunda da aşağı yukarı benzer bir değişiklik olduğunu görmek zor mudur? Bu tablo olsa olsa emperyalist paylaşım kavgasının Irak'ın işgali ile başlayan parkurundan ABD emperyalizmi ve ortaklarının üstün çıktıklarına ve rakiplerinin de yeni rounda bu birinci roundun sonuçlarını görmezden gelmeyen bir tutumla girdiklerini anlatır.

Sarkozy'nin iş başına gelir gelmez Kadafi ile yakınlık kurması (ki bu kapıdan giremediği Orta Doğu sahnesine bacadan girme girişimi olarak görülürse yanlış olmaz); Kafkasya'daki krizde adeta Irak'taki gibi oyunun dışında kalmamak istemesine ön planda bir inisiyatif olması vb. esasen bu tutumu anlatmaktadır. Türkiye cephesindeki tutum değişikliklerini de bu çerçevede anlamak lazımdır; öyledir.

Doğrusu geçtiğimiz 1 Mayıs'a gelirken TÜSIAD başta olmak üzere Türkiye'deki finans kapitalinin önde gelen sözcülerinin AKP ile rakipleri arasındaki dalaşın keskinliğinden şikayetçi oldukları ve gerilimi azaltma tavsiyelerinde bulundukları hatırlardadır. Ama bu nasihatlere uygun bir yumuşamanın o günden beri sağlanamadığı da açıktır. Ama bu ihtiyaç ve istek akıldan tutulduğu takdirde, AKP'nin kapatılması davasının sonucu ile Ergenekon davasının muhtemel akıbetinin bu ihtiyacın giderilmesine ne yenden ve nasıl bir katkı yaptığını görmek zor değildir.

Kaldı ki AKP davasının Anayasa mahkemesinde görüşülmeye başlandığı gün başlatılan ikinci Ergenekon operasyonunun sonuna kadar götürüleceğine kim inanır? Bu operasyonun Susurluk Şemdinli gibi öncellerinden daha çarpıcı

olması üzerlerine gidenlerin bu sefer daha ciddi oluşundan değil, bu çapta bir operasyonu manipüle edecek kadar kendinden emin ve güçlü olmasıyla ilgilidir. Kendisi Susurluk kazasını çocuğu sayılması gereken ve Şemdinli davasını sadece Genel Kurmaya ayar çekmek için kullanıp kapatmış olan AKP'nin bu operasyonu hem kendisi hakkındaki kapatma davasının önünü kesmek hem YAŞ toplantısına eli daha güçlü olarak girip hem de rakiplerinin başında bir demokles kılıcı olarak kullanmakla yetinmemesi için bir neden yoktur. Bu nedenle bu operasyonun nereye kadar gidebileceği ve neye hizmet edeceği bellidir.

Nitekim Anayasa Mahkemesi AKP'yi kapatmamıştır; ama laikliğe karşı faaliyetlerin odağı olduğu hakkındaki iddiaları da onaylamıştır. Bu durumda AKP'nin boynunda bir ilmek hükümeti emmeye devam edeceği bellidir. İstenmeyen bir yönetime girdiği takdirde besbelli bu ilmek daralacaktır.

Beri yanda YAŞ toplantısından İlker Başbuğ sorunsuz biçimde Genel Kurmay makamına çıkmıştır ama irtica nedeniyle erken emekliliğe sevk edilen veya tard edilen de olmuştur. Bunlar aslında AKP elinde Ergenekon dosyasının ne tür bir kullanımı olacağını işaretlerdir. Mevcut güçler dengesinde bunun üzerine girmekle de devletin bütün suçlarının ortaya döküleceğine ve bu davanın derinleşeceğine dair herhangi bir ihtimal yoktur.

Öte yandan, Ergenekon davası her ne kadar şartları biçimde yapıp çok geniş kesimleri içine alarak genişlerken, daha önceki benzerlerinden farklı olarak ciddi bir yargılamaya varıp sonuçlanacağı beklenmemelidir. Ama bu davanın kapsamı ve iddiaların ciddiyeti bu kesimdekilerin istenmeyen bir yönetime girmelerini önleyen bir tehdit unsuru oluşturmaktadır. Bu bakımdan neredeyse bir yıl önce gerginliğin azaltılması yönündeki nasihatler hedefini bulmadıysa da adeta -nush ile uslanmaları emteli takdir ...- sözünü hatırlatan bir tarzda sonuçlanmıyacağı gibi görünmektedir. Bu bakımdan burjuvazinin rakip kanatları arasındaki it dalaşının daha kuvvetli fren mekanizmaları ile sürecini söylemek yanlış olmaz. Ama bu çatışmanın uzlaşmayla sonuçlandığı anlamına gelmemektedir. Aksine kuvvetli fren tertibatları daha keskin çatışmalara cüret emeyi de teşvik eder.

Bununla birlikte, cumhurbaşkanlığı krizinin sona ermesi ile birlikte, çatışmanın taraflarının birbirlerine karşı seçim dönemindeki yöntemlerle ve silahlarla savaşmakta olmadığı da açıktır. AKP'yi devirmek

isteyen Cumhuriyet mitinglerinde olduğu gibi kitleleri seferber etmeye yeltenememektedir. Hatta emekli ordu komutanları, ticaret odası başkanları mertebesinde kimseler önceden pek az görülmüş bir biçimde gözaltına alınıp tutuklanırken, ve bunların borazanlığını yapan köşe yazarlarıyla televizyoncular feryat figan ederken, sokaklarda en ufak bir hareket bile görülmemektedir. Hatta birinci Ergenekon operasyonu zamanında İlhan Selçuk'a sahip çıkarılan yapıtların protesto eylemleri kadar bir hareket bile görülmemektedir.

Öte yandan AKP'nin de seçimlerde olduğu gibi Kürtlere vaatlerde bulunup onları yanına çekecek yüzü yoktur. Daha doğrusu AKP'nin gerçek yüzü seçimlerden hemen sonra görünmüştür; hatırı sayılır ölçüde Kürtlerin oyuyla hükümet koltağına oturan AKP, kendisini Kürtlere tavizkar yaklaşımla eleştirilenleri neredeyse rahmetle aratacak bir saldırganlık halindedir. Seçimlere giderken Kürtlere banş umutlan verip siyasi açılım ihtimallerine göz kırpar gibi görünen AKP bugün tam tersine bu konularda en ufak bir işaret göstermeyip Kürtleri ekonomik rüşvetlerle etkileme gayretinde görünmektedir.

Besbelli ki burjuvazinin it dalaşı halindeki kampları birbirlerine kitleleri sokağa çıkarmakla saldırmaktan çekinmemektedirler. Birbirleriyle daha çok bürokratik kanallar üzerinden dövüşmeyi tercih etmektedirler. Onların destekçisi olan medya kanalları da kitleleri sokağa çağırılmaktan ziyade kitleleri sersemletirici bir işlevi üstlenmiş durumdadır. Bir yandan bu medya desteğinden yararlanarak dalaşın burjuva kampları, bir yandan da solu kendi taraflarına çekmek üzere muhtelif tertipler ve manipülasyonlar arama konusunda birbirleriyle yarışmaktadırlar. Kendi taraftarları olan medya bu konuda da onlara katkılarını sunmaktadırlar.

Bir tarafta ABD karşıtlığını bahane ederek solu ve emekçileri AKP'ye karşı eli kanlı Ergenekonculara sahip çıkan bir çizgide durmaya davet edenler vardır. Öte yanda da AKP'nin kapatılmasına karşı çıkmakla DTP'nin kapatılmasına karşı çıkmayı birbirine özdeşleştirilen veya Ergenekon operasyonunu adeta darbecilere karşı genel bir tutum gibi gösterip emekçileri ve solu Ergenekoncular karşısında AKP'nin yanında saf tutmaya davet edenler vardır. Bu şartlarda solu ve emekçilerin ödevi elbette hem bu sahte demokratlardan hem de sözde emperyalizm karşıtlarından uzak durmaya özen göstererek gücünü emekçilerin ve ezilenlerin kitlesel aktif desteğinden alan bağımsız bir üçüncü odağı

somutlaştırmak olmalıdır.

Burjuvazinin rakip kampları arasındaki dalaş keskinleştiği, böyle bir odağın somutlaştırılmasının koşulları da olgunlaşmaktadır. Seçim döneminde Bin Umud Adayları'nın bu it dalaşının yarattığı ortamı istismar ederek medise sıçramasını sağlayan kulvara benzenen bir kulvar siyaset alanında genişleyerek açılmaktadır.

Seçimlerden önce, şimdi bazıları Ergenekon davasının sanıkların olanları ön ayak olduğu kitlesel mitingler alanları dolduruyor, seçim meydanlarında rakip burjuva odakları Kürtleri ve emekçileri kendi taraflarına çekmek için vaat üstüne vaat sıralıyordu. Seçimlerden sonra ise sokaklar Kürtlerin, işçi sınıfının en çok ezilen kesimlerinin seferber olduğu, sosyalistlerle devrimcilerin geniş birlikteliklerine açık bir toplumsal muhalefet hareketine açılmaya başladı. 2008 Newroz'u bu gelişmenin en çarpıcı ve temsili ifadesi oldu.

Bugün birbiriyle dalaşı keskinleşen iki burjuva kampın dışında, bunlardan bağımsız bir birleşik ve kitlesel muhalefet hareketini temsil eden bir siyasi odağın yaratılmasının koşulları her zamankinden elverişlidir. Ama bu odağın bağımsızlığını ölçüsü birbiriyle iktidar kavgası halindeki burjuva kamplarından her ikisinin de dile getiremeyeceği ve sahip çıkamayacağı somut ve güncel sorunları öne çıkarmak olmalıdır. Böyle bir muhalefet hareketinin kitleselliğini ve birleşikliğinin ölçüsünü de 2008 Newroz'u belirlemektedir. Bugün toplumun tümünü ilgilendiren pek çok sorunu gündemine alan ve böyle bir kitlesellik ve birleşikliği ifade eden bir toplumsal hareketi somutlamak mümkün ve gereklidir.

Burjuvazinin rakip kampları birbirleriyle kah Ergenekon operasyonlarıyla kah AKP'nin kapatılması gibi davalarla dövüşüp kitlelerin dikkatlerini bu konulara çekmeye çalışırken, genel olarak emekçilerin ve ezilenlerin demokratik haklarını öne çıkararak, burjuvazinin giderek artan saldırılarına karşı koyuşu ifade eden ve bir kerelik değil, sürekliliği sağlanması gereken bir güç ve eylem birliği oluşturması gerekli ve mümkündür. Hem Amerikancı AKP hükümetini hem de onu devirmek isteyen eli kanlı şoven Ergenekoncular hedef alan böyle bir güç ve eylem birliğinin oluşturulması ezilenlerin ve emekçilerin sorunlarına sahip çıkma iddiasında olan herkesin tartışması ortak ödev ve sorumluluğudur.

Siyasi Skandallar Hangi Şartlarda Devrimci Fırsatlar Doğurur?

Hakim sınıf içinde çıkar çatışmaları keskinleştiği, toplumu yönetime ayrıcalığına sahip olan bilgi ve güç tekelini elinde tutan sınıfın mensupları yönetilenleri zapt etmek için kullandıkları imkan ve silahları zaman zaman birbirlerine karşı kullanmaktan da çekinmezler. Düzeni sarsabilecek şiddette «siyasi skandalları» patlak vermesi de hakim sınıf içindeki çıkar çatışmalarının keskinleştiği bu tür kritik aşamalarda olur. Düzeni kökten sarsacak somut bir tehdidin bulunmadığı koşullarda hakim sınıf içindeki çatışmalar daha pervasız çatışmalara hayat verebilir; sınıf çatışmasının tehdidinin burjuvaziyi sıkıştırdığı koşullarda hakim sınıf içinde çıkar kavgaları daha da pervasızlaşır ve sermaye düzeninin kirli çamaşırın hepsi birden değilse de bir bir meydana dökülmeye başlar. Bu koşullar aynı zamanda sermaye düzenini alaşağı etmek için çarşın devrimci akımların önüne değerli fırsatlar çıkarır.

Nitekim Lenin de bir keresinde ondokuzuncu yüzyılın sonuna doğru Fransa'yı sarsan Dreyfus skandalı örneğini hatırlatarak bu noktaya parmak basmıştır. Emperyalizm çağında bu tür skandalların bile aniden bir devrimci durum gelişmesine vesile olabileceğini söylemiştir.

Bu uyarı sık sık hatırlanır ve hatırlatılır. Ama örneğin en önemli yanı unutulur ve unutturulmak üzere yapılır bu hatırlatmalar. Lenin bu olasılığın nesnellüğün dayatmasıyla değil, ancak devrimci bir işçi sınıfı önderliğinin varlığı koşullarında böyle bir gelişmeye yol açabileceğini kastetmiştir. Aksi koşullarda ise tıpkı Dreyfus örneğinin sonunda olduğu gibi, bu tür gelişmeler burjuva diktatörlüklerinin pekiştirilmesi ve makay

tazelemesi operasyonlarına emekçileri katmak ve sosyalistleri bunun için aracı haline getirmekle sonuçlanır. Bu gerçek de nice örnek kanıtlanmıştır.

Yaşadığımız komünistler hakim sınıfın kendi içinde patlak veren skandalların bir devrimci duruma topraklarda da hakim sınıf ve onların siyasi temsilcisi olma yarışındaki kesimler arasındaki çıkar çatışmaların bir süredir eksik olmuyor. Özellikle emperyalistler arasındaki paylaşım kavgasının kızıştırdığı bu çıkar çatışmaları sık sık skandallara hayat veriyor.

Bir hükümetin devrilmesine verilen ve aynı zamanda şimdi Ergenekon davasını gündeme getiren AKP'nin doğuşu için ilk itilimi sağlayan Susurluk skandalı böyle bir örnek idi. Aslında ortaya çıkışı ve sonuçları bakımından hiçbir benzerliği olmadığı halde bu skandalla benzerliği kullanılarak anılan Şemdinli skandalı da bu olguya kanıt sunan örneklerdendir. Ama bunlardan hiçbirinin Lenin'in sözünü ettiği gibi bir devrimci olasılığa neden olmadıkları da apaçıktır. Hatta belki bu olasılığa en yakın gibi duran Şemdinli dahi devrimci bir gelişmenin önünü açabilmiş değildir. Bugün Ergenekon davasının böyle bir gelişmeye vesile olabileceğini sanmak ise ham hayal olur.

Köz'ün arkasında duran dönüşmesini sağlayacak bir devrimci partinin yerini tutmadıklarının bilincindedirler. Ama bu tür vesileleri Bolşeviklerin mirasına sahip çıkacak devrimci partiyi yaratma azmiyle mücadele eden militanların bilinçlerinin açılması, kararlılıklarının pekişmesi ve kendini bu mücadelede adayan militanların artması için kullanmayı da ödevleri arasında görmektedir.

Dreyfus Olayı 19 yüzyılın sonunda Fransa kamuoyunu uzunca süre işgal etmiş bir skandaldı

Güngören'de Patlayan Bombalar ve Gözden Kaçırılan Gerçek

Bir yanda Ergenekon davasının tozu dumani ortaltığı sarmış bir yanda AKP'yi kapatma davası dikkatleri üzerine çekmiş Güngören'de patlayan bomba ve sonrasında gelişmeler hak ettikleri değerdendirmeyle ele alınabilmiş değildir. Öteden beri solcuların sınıma razı etmek için kullanılan iç savaş alarmlarına rağmen, bu tatsız gelişme bu doğrultudaki yanıtsamalara kapılanların gözlerini açmak için ipuçları sunmaktadır.

Eğer, Mersin'deki bayrak provokasyonundan beri bilinçli ve sistematik olarak burjuvazi tarafından pompalanan ve soldaki pek çok kesimin de tasdik ettiği tablo doğru olsaydı, Güngören'deki patlamanın ardından çok farklı gelişmelerin tetiklenmesi beklenirdi. Muhtemelen bu provokasyonun ardından güçlerin muradı da buydu. Gerçekten de ağır Kürt düşmanlığı ile körüklenen bir Türk-Kürt çatışmasının eli kulağında olsaydı, böyle bir çatışmanın hiç değişile kimli lokal düzeylerde hemen üç vermesi gerekirdi. Zira karındaki bebeği ile birlikte hamile bir kadını, yanı sıra küçük çocukların öldüğü ve anında faturası PKK'ye ve Kürtlere çıkarılan bir patlamanın ardından bu dinamizmi kendini göstermesinden daha doğal ne olabilir?

Oysa belki tekil ve son derece sınırlı bazı tepkilerin

dışında bu yönde yaygın bir çatışma olmamıştır. Basının ve devletin kışkırtmalarına rağmen Güngören'de yaşayanlardan başlayıp başka kesimlere kadar uzanan bir anda bu saldırganlık PKK'nin ve Kürtlerin olduğuna inanan ve buradan hareketle Kürtlere yönelik sivil bir saldırınlık fuyusunu ifade eden bir gelişme olmamıştır. Oysa spor karşılaşmaların vesilesiyle bile insanları döner bıçaklarıyla birbirlerine girdiği bir ülkede hakikaten böyle bir dinamik gelişiyor olsaydı çok daha yaygın ve sert tepkilerin doğması gerekmez miydi? Öyle olmamıştır.

Bu durum Güngören provokasyonundan beklenen sonucu hasıl olmadığını gösterdiği gibi, -iç savaş geliyori- aralarının da aslında devrimcilerle sosyalistleri rükütüp geri adım attırarak iç bilinçli ve planlı bir biçimde yayılan demagojik bir kampanyanın parçası sahte alarmlar olduğunun bir başka göstergesi olarak görülmelidir.

Besbelli ki birbirlerine düşürülmek istenen emekçi yığınları burjuvazinin kendilerini sürüklemek istediği çatışmaya yönelmemektedir ve bu oyuna gelmeyeceklerini göstermektedirler. Bununla birlikte ve bu carpıcı kanıtı rağmen devrimcilerin ve sosyalistlerin cephesinde -iç savaş unmasıyla- yaratılan

çekingenlik sürmektedir.

Oysa bu tablo tam tersine bir tutumun zemininin müsait olduğunu işaret etmektedir. Burjuvazinin rakip kesimleri aralarındaki çatışmayı sona erdirmesi olsalar da, bunu daha kontrollü ve sürpriz gelişmeleri tetiklemeyecek bir tempoda sürdürme mecburiyeti hissetmemektedirler. Emekçi yığınlar bütün provokasyonlara rağmen birbirleriyle çatışmaya yönelme olgunluğuna sahip olduklarını sergilemektedirler. Bu iklim emekçilerin ve ezilenlerin adına siyaset yapma iddiasında olanların güç ve eylem biriklerini pekiştirecek emekçileri omuz omuza seferber etmeye yönelmelerinin tam zamanı olduğuna işaret etmektedir.

Böyle bir seferberlik kimilerinin yakıştırdığı gibi bir üçüncü cephe çamak anlamına gelmez. Tersine kendi içinde keskin bir dalaşa girmiş ve birbirini frenlemekle meşgul sermayenin karşısında emeğin ve ezilenlerin tek bir cephe halinde dikilmesi demektir. Mümkün gerekli ve adil olan budur. Komünistlerin Birliği için mücadele eden bulundukları her ortamda ve katıldıkları her platformda tutumlarını belirlerken bu ihtiyaca göre ve bu yöndeki dinamikleri güçlendirmek amacıyla mücadele etmektedirler.

Beyoğlu'nda Ergenekon ve Güngören ile İlgili Basın Açıklaması

3 Ağustos 2008 Pazar günü İstanbul Taksim'de platformun örgütlediği eyleme buluşan siyaset ve kurumlar, Güngören'deki patlamanın hesabının sorulması şiarı ve Ergenekon'a karşı mücadelenin yükseltilmesi çağrısı ile bir basın açıklaması ve yürüyüş

düzenlediler.

Yaklaşık 600 kişinin katıldığı eylem Taksim Tünel meydanında toplanılması ile başladı. Buradan başlayan yürüyüş korteji Galatasaray Lisesi önünde toplanarak basın açıklamasında bulundu.

Antikapitalist, BDSP, DTP, EHP, EMEP, ESP, Halk Cephesi, HKM, Kaldıraç, Köz, Odak, ÖDP, SODAP, Sosyalist Parti Girişimi, Toplumsal Özgürlükler Platformu, Devrimci 78'li, KESK İstanbul Şubeler Platformu, LİMTER-İŞ, DİSK, SİNE-SEN, ve TEKSTİL-SEN'in katıldığı etkinlik oldukça coşkulu geçti. Yürüyüş sırasında "Kahrolsun MGK, MIT, CIA, Kontrgerilla", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Çeteler halka hesap verecek", "Faşizme inat yaşasın hayat" ve "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Çetelerden Hesabı Emekçiler

Soracak", "Biji Biratıya Gelan", "Gün Gelecek Devran Dönecek Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganları atıldı.

Yapılan basın açıklamasında "Hükümet karşıtı bir hareketi Ergenekon operasyonu ile durdurularak, Güngören bombaclarını durdurmamıştır. Çünkü dertleri, katliamları, provokasyonlara karşı halkı korumak değil, kendi çıkar aygıtını korumaktır" denildi ve tüm işçi, emekçi ve ezilenler devlete karşı birlikte hesap sormaya çağrıldı. Köz'ün arkasında duran komünistler de platformun ortak örgütlediği ve gündeme müdahale amaçlı bu eyleme yaklaşık 40 kişilik bir kortej halinde katıldılar.

İstanbul'dan Komünistler

Burjuvazinin İt Dalaşı Sürerken Solun Tablosu Konulu Söyleşi

Geçtiğimiz günlerde Köz sohbeti gerçekleştirdik. Sohbetin konusu 'Burjuvazinin it dalaşı sürerken solun tablosu' idi. Sohbet konu ile ilgili yoldaşımız yaptığı konuşmada şu noktaları değindi.

Şöylesinin başında düzen güçlerinin tablosunun uzun süredir bir farklılık arz etmediği ve bu sürecin 22 Temmuz seçimlerinden bugüne Köz tarafından nasıl yorumlandığı hatırlatıldı.

22 Temmuz seçimleri öncesinden beri düzen güçleri arasında bir çatışma durumu olduğu TÜSİAD, AKP / OYAK TSK çatışma üzerinde duruldu. Düzen güçleri arasındaki çatışmanın bu coğrafyadan ibaret değil olmadığı emperyalist güçler arasındaki it dalaşının uzantısı bir biçimde gerçekleştiği açıldı.

Son dönemde düzen güçleri arasındaki iç çatışmada birincisi AKP'nin kapatılması, ikincisi Ergenekon meselesi olmak üzere iki konunun gündemde olduğu, bu iki gündemin de devletin kendisini aklamaması yarayacak bir biçimde bağlandı. İşaret edildi. Bu iki mesele ile ilgili de solun düzen güçlerinin bir kesimine ya da diğer kesimine kendini yedekleyerek tutarlı ve bütünlüklü bir tutum alamadığına vurgu yapılan konuşmada solun tutumu etrafına ele alındı.

Bütün bunlara comak sokabilecek olan teşhir edecek sol güçler olduğunun ve aslında yapılması gereken bir durumdun yararlanıp düzen güçlerinin ve devletin maskesini indirmek üzere en geniş ve kitlesel eylem birliğini yaratmak olduğu vurgulandı.

Düzen güçlerinin iç çatışması sayesinde uzlaşıp sola, devrimcilerle ve Kürtlere vurdumadığına dikkat çekildi. 22 Temmuz seçimlerinde kendi aralarındaki çatışma sayesinde Bin Umud adaylarının önünün kesilemediği hatırlatıldı.

22 Temmuz seçimlerinden hemen sonrasında ise AKP başa gelir gelecek yaptığı ilk iş Kürtleri vurmak oldu. Bu süreçte sol güçler İstanbul'da 9 Aralık platformunu oluşturarak savaş karşıtı eylemler düzenledi. Nezroza kadar Türkiye'nin her yerinde coşkulu eylemler yapıldı. 8 Martta aynı tutumu gösteremediler. 1 Mayıs'ta ise DİSK'in oyuna gelerek kitlesel birleşik bir miting örgütlenmemek, dar kadronun yer aldığı bir eylem gerçekleşti. 1 Mayıs kaçınılmaz bir fırsat olarak karşımızda durmaktadır. 1 Mayıs'ta kaçınlan ırsatı dersi çıkartılmalı ve düzen güçlerine yedeklenmeden emekçilerin, ezilenlerin birleşik ve kitlesel hareketine kendi ortak çıkarları doğrultusunda yön tayin etmek gerekir, denildi.

Yerel seçimler yaklaşıyor, düzen güçleri uzlaşmıyor

bir yandan faşist parti MHP alttan alta güçleniyor, sol ise dağınık ve tutarsız denildi. Solun genel durumu ve çati partisi hakkındaki tartışmalara yer verildi.

12 Eylül'den sonra gerçekleştirilecek tasfiye projelerine çati partisi projesi arasındakı farka işaret edildi. 12 Eylül sonrası yeni bir şey aramak için yola çıkanlar varken bugün daha fazla siyaset yapmak isteyenlerin çati partisi kurmak için çaba gösterdiği açıklanarak Çati Partisi projesinin savunularla eleştirilerinin görüşlerine yer verildi.

Çati partisini eleştirilenlerin savunularını aynı siyasal tutumda birleştikleri işaret edildi. 1 Mayıs'ta göz göre göre DİSK'in kuşruğuna takılarak İstanbul'da 1 Mayıs'ın gerçekleşmemesinden sorumlu oldukları ifade edildi.

Çati partisi tasfiye bir proje de olsa bunlar reformist de olsa söylediklerimiz değil yaptıklarımızla sol dinamiklere ve işçi sınıfının yüzünü devrimci güçlere dönen kesimlerine müdahale etmenin mümkün olduğu hatırlatıldı. Bu süreçte DTP'nin kapatılması ile ilgili davanın önemli olduğu ifade edildi.

DTP kapatılsa da kapatılmasa da bundan bağımsız olarak emekçilerin, ezilenlerin bunun karşısında hareket geçmesi gerektiği vurgulandı. DTP kapatılırsa 21 vekilli olan bir parti sessiz sedasız kapatılır ve demokrasi mücadelesi yürüttüğünü söyleyenlerin bile sözleri havada kalır denildi. Sonuçta DTP'yi kapatma davasının sadece Kürtlerin sorunu olmadığı aynı zamanda sol güçler için demokrasi sorunu olduğu ifade edildi.

AKP kapatılmaması, düzenin ve devletin aklanması için Ergenekon da üstüne üstlük devreye sokulmuşken DTP devletin icazetiyle kapatılmaması olursa o takdirde de düzenin aklanması ve düzen güçlerinin emekçilerin, ezilenlerin nazarından güven kazanması söz konusu olacaktır denildi.

Ancak kitleler kendi hakları ve kendi mevzileri için mücadele ederler ve onlara sahip çıkarlarsa daha fazlasını kazanacak örgütlülüğe, güce ve morale sahip olabilirler denildi.

Yerel seçimler de yaklaşırken şimdiden düzen güçlerinin herhangi bir kesimine yedeklenmeyecek projeleri hayata geçirmek üzere yerellerde sol güçlerin bir araya geldiği çalışmalar başlatılmak gerektiği vurgulandı.

Sunumdan sonra soru-cevap kısmına geçildi

Soru: Kürtlerin sahip olduğu bir süreli legal parti oldu geçmişte. Şu anda DTP var. DTP'nin kapatılması nasıl bir sıkıntı yaratır? Daha önce kapatılan partilerden

sonra yine parti açılmıştı.

Köz: Mevcut dinamikleri düzen karşısında korumak önemli. Devrimcilerin müdahale imkânı yaratmak bizim üstümüze düşen görev. Kitlelerin devlete kavga edecek haklarına sahip olmasını sağlamalıyız. DTP kapatılır Barış ve Demokrasi Partisi açılırsa bir şey olmaz. Ama gerçekten de olumlu anlamda da bir şey olmaz. Bizim önderimiz işçi kitleleri polikleştirilen eylemler yapmaktır. Bu eylemlerin gerçekleştirilmesi komünistlerin de aktif olarak rol oynaması anlamına gelir. Bu da hem bizim politik etkimizin artmasını sağlar hem de çalışma yürüttüğümüz yerellerdeki çalışmalar güçlendirecek planlar yapılmasının önünü açar.

Soru: DİSK 13 Eylül'de merkezi bir miting kararı aldı. Bunun bulunduğumuz yer üzerinde nasıl bir etkisi olabilir?

Köz: İzmir'in seçilmesi tesadüf değil. Yerel seçimlerde CHP'nin kalesi olarak kalmış yegâne yer. İşçilerin emekçilerin oylarını DSP'ye CHP'ye yedeklemek için yapıyor bu eylemlilik. Bu, DİSK'in 1 Mayıs'ta yaptığı şeyin devamıdır. Düşünün ne denli miting İstanbul'da ya da Ankara'da oluyorum? İstanbul'da yapılacak olsa 12 Eylül'ün hesabını sormak için Taksim demek zorunda kalır ve o zaman miting olmaz. Süleyman Çelebi 1 Mayıs'ta miting olmasını istemedi ve AKP'nin zorbalığını teşhir etmek için de bunu kullandı. Başarılı da oldu. 12 Eylül'de de İzmir'de AKP karşıtı bir miting düzenleyerek yerel seçimlere yaklaşırken sosyal demokratları güçlendirecek bir projeyi hayata geçirmeyi hesap ediyor.

Sosyalistlerin, devrimcilerin, Kürtlerin bu oyunu bozmaları gerekir. DTP'nin kapatılması davası bu açıdan önemli. Sadece 12 Eylül'de değil hala partiler kapatılıyor. Hala yargısız infazlar var. Bilinen bütün pis işlerin sorumlusu da tabii ki tek başına Ergenekon değil. Maraş'ın, Gazî'nin ve tüm cinayetlerin ve karanlık olayların sorumlusu Ergenekon çökertilince, yunmuş yakanmış aklanmış devletin devrimci güçler, Kürtler karşısında daha iyi olmayacaktır. 19 Aralık operasyonunu da bu devlet gerçekleştirdi. Kürdistan'daki operasyonları da.

12 Eylül mitinginde gerçek demokratları diğerlerinden ayırarak ve düzen güçlerinin karşısında ayrı ayrı birleşmemizi sağlayacak ortak slogan "DTP'yi kapatılmayacağı" olmalıdır.

Soru: Devlet bu süreçte DTP'yi kapatmayı göze

DESA' da Direnen İşçilerle ve Emine Arslan ile Dayanışma Eylemi

İçinde çalışma yürüttüğümüz sınıf dayanışma örgütlerinden Özgür Yaşam Kooperatifi ve Deri İşçileri Derneği kadın komisyonu bir süredir birlikte çalışma yürütüyorlar. Özgür Yaşam Kooperatifi Kadın Komisyonu ve Deri İşçileri Derneği kadın komisyonu, İzmir Kadın Platformu'nun da içinde yer alarak kadın dayanışması örgütlemeye çalışan diğer kurumlarla ortak işler yapıyorlar. Bu bağlamda DESA fabrikasında direnişte olan Emine Arslan'la dayanışma için bir eylem gerçekleştirildi.

Eylem 28 Ağustos günü saat 12.30'da Deri Atölyelerinin bulunduğu Basmane Kapılar'da gerçekleştirildi. Eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı. Eylem yürüyüşle başladı. Atölyelerin önünden geçenler ajitasyonu konuşmaları yapıldı. Yürüyüşün ardından dericiler kahvesinin önünde basın açıklaması metni okundu. DESA fabrikasında direnen işçilerin ve Emine Arslan'ın direnişlerine sahip çıktıkları ve yalnız olmadıkları dile getirildi. Eylem sırasında "Yaşasın kadın dayanışması, Emine Arslan yalnız değildir; Kadın erkek ele sendikallik mücadeleye" şeklinde sloganlar atıldı.

Atölyelerden ve kahvehanelerden eyleme ilgi büyüktü. Basının da eyleme yoğun bir ilgisi vardı.

Eylem yürüyüşün başladığı noktaya doğru yürünmesiyle, sloganlar ve alkışlar eşliğinde bitirildi.

DESA Deri fabrikasındaki deri işçilerinin direnişine sahip çıkılması açısından yerinde bir eylemdi. Ve eylemin deri işçilerinin atölyelerinin bulunduğu havzaya yapılması muhatapları ile buluşması açısından anlamlıydı.

ÖZGÜRLÜK SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEKİ
İzmir'den Komünistler

alabilir mi? Çatışmayı göze alabilir mi?

Köz: Burjuvazi su anada Kürtlerin üstüne tüm gücüyle emek üzere gidemiyor çünkü kendi içinde uzlaşmıyor. Fakat sonuç olarak burjuvazinin ne yapacağı önemli değil. Burjuvazi nasıl bir yönelim belirlese belirlenir bunun karşısında sol güçlerin hazırlıklı olması ve ne yaptığı önemli.

DTP emekçilerin, ezilenlerin mücadelesine rağmen kapatılırsa bu gerçekleşen dinamik mücadelenin gücüne yaslanan bir başka partiyeye soluk verir. Kapatılmasa da kitleler mücadeleye ederecek, sahip çıkaracak kendi Partisini kapatılmaması olur.

Soru: DTP'nin kapatılmaması için bir kampanya yürütülmesi lazım ama öncelikle DTP'nin bu yönde bir adım atması lazım. Bu durumda DTP böyle bir kampanyanın içinde bulunmaması biz ne yapabiliriz ki? Köz: İşçiler, emekçiler arasında çalışma yapıyorken bir sürü çaba harcıyoruz, güçlüklerle karşılaşyoruz. 1 Mayıs'ta birleşik kitlelemlerle eylemlilik çağrısı yaptık, müdahale etmeye çalıştık. Diğer sol güçler bizim önerilerimizi kabul etmedi ve DİSK'in oyununa geldiler. Fakat biz bizim önerilerimiz gerçekleştirilmedi diye düşünerek boş durmadık. Kendi imkânlarımızla eylemlilikler gerçekleştirdik. İstanbul'da merkezi bir 1 Mayıs mitinginin yerini tutmayacağına bilerek ve onu ikame etmeyecek bir biçimde, çalışma yaptığımız mahallelerde başka siyasetlerle de ortaklaşarak 1 Mayıs eylemleri gerçekleştirdik. Hatta tek başımıza kalsak bile 1 Mayıs eylemi yaptık.

DTP, kapatılmaması yönünde bir kampanya gerçekleştirilmesi bile biz kendi imkânlarımız ve gücümüz oranda çalışma yaptığımız yerlerde bunu öne çıkaracağız. Yerellerde yürüttüğümüz faaliyetlerde de böyle yapmalıyız. Sonuçta biz bunu DTP için değil; DTP'ye de can veren ve yüzü devrimci siyasete dönük olan kitlelerin mevcut mevzilerini koruyarak güçlenebileceği bilincinin somutlaşacağı devrimci bir yönelimi gerçekleştirmek üzere öneriyoruz. DTP kapatılırsa da kapatılmasa da kazanılacak olan budur. DTP dahil olsa da olmasa da biz bu kampanyayı gücümüz oranda bunun için yapacağız.

Üstelik DTP içinde de DTP'nin kapatılmamasını isteyenler var. Sabahat Tunçel bu yönde hareket ediyor örneğin. Önümüzdeki günlerde DTP de, DTP'nin kapatılmaması yönünde bazı eylemler gerçekleştirebilir. Bu konular çerçevesinde çeşitli yer ve tartışmalar ardından söyleşimiz sona erdi.

İzmir'den Komünistler

DTP'yi Kapattırma! Vekiline Sahip Çık!

Geçtiğimiz ay gündemin ana maddeleri olan Ergenekon ve kapatma davaları ile ilgili olarak, Bahçelievler, 1 Mayıs Mahallesi ve Tuzla'da KÖZ söyleşileri düzenledik. Bunun yanı sıra, 1 Mayıs Mahallesi'nde bu konularla ilgili olarak DTP ile birlikte bir panel organize ettik.

Her dört etkinlikte de KÖZ son gelişmeler hakkındaki görüşleri ve bu gelişmeler bağlamında bağışımız devrimci bir siyasi tutum takınma konusunda geliştirdiği pratik faaliyetleri hakkında söz aldı. KÖZ adına yapılan konuşularda özetle şunlardan bahsedildi:

Gerek Ergenekon gerekse AKP'nin kapatılması meselesi en genel açıklamasıyla burjuvazinin iki kanadı arasındaki bir mücadelenin yansımasıdır. En genel açıklamasıyla sırtını Amerikan emperyalizmine dayamış olan ve uzun süredir TÜSİAD tarafından da desteklenen burjuvazinin AKP kanadı, sırtını Amerika'nın rakip emperyalistlerine ve Türk burjuvazi içerisinde de OYAK'a dayamış olan Kemalistlere Ergenekon operasyonu ile saldılar. Kemalistler de kapatma davalarını açarak, hukuku kullanarak AKP'ye saldılar. Ancak bugün içinden geçtiğimiz dönemin belirli özellikleri, özgünlükleri de vardır. O yüzden burjuvazi içerisinde bu it dalaşını anlayabilmek ve emekçilerin, ezilenlerin nasıl bir tavır almaları gerektiğini anlayabilmek için bu özgünlüklere de bakmak gerekir.

Amerika ve TÜSİAD, burjuva diktatörlüğünün bekliliğini yapmak isteyen her iki kesime de "makul olun", "geri adım atın" demektir. Kemalistlerin TSK, ord, genelkurmay kanatları sessizleşmiş, uzlaşmıştır. Bu sırada AKP burjuva bir sol muhalefetleyle getirilemeye çalışılmıştır. Ancak Kürtler olmadan AKP'yi geriletebilecek kitlesel bir muhalefet yaratılmayacağı açıktır. Dönemin başka bir özgünlüğü ise kitlelerin bu çatışmalardan uzak tutulmasıdır. Burjuvazi, zaten tarihsel olarak kitleleri kendi savaşlarında politikleştirerek, sokaklara dökmek istemezler. Çünkü bu şekilde politikleşen kitlelerin, devrimcilerin de müdahaleleriyle silahlarını kendilerine de çevirebileceklerini bilirler. Bu riski her zaman alamazlar. Aksine hukuku kullanarak, ya da Ergenekon gibi operasyonlarla, skandallarla birbirlerini sıkıştırarak ve kitlelerin de bu mücadeleyi televizyonlar ve gazeteler aracılığı ile izlemesini tercih etmektedirler.

Ezilenlerin ve sömürülenlerin bu mücadeleye nereden ve nasıl dahil olması gerektiğinden akıldan çıkarılmaması gereken ilk nokta Ergenekonculara karşı AKP'ye, AKP'ye karşı da Kemalistlere yedeklenilmesi gerektiğidir. Bu iki kesime karşı verilecek bir mücadelede sınırlanması gereken en acil halkıyı anlamak için burjuvazinin bu iki kanadının da anlaşığı başka bir gündeme bakmak gerekmektedir. Zira düzen güçleri birbirlerini yerken, el birliği ile Bin Umur vekillerini meclisten atmayı ve DTP'yi kapatırmaya çalışmaktadırlar.

Bugün DTP, kendisinin de açıkladığı gibi Kürtlerin değil, Türkiye'deki ezilenlerin ve sömürülenlerin partisi olma iddiasını taşıyan, ezilenlerin ve sömürülenlerin yanında olduğunu belirten, gücünü sermayeden değil sokaktan alan bir partidir. Bugün, 22 Temmuz seçimlerinde izlenen mücadele hattı, daha da ileri götürülerek bugün için de kullanılabilir. O yüzden siyasal olarak varolan ideolojik ayrımları bahane etmeden, "ayrı dur birlikte vur" şiarına da uygun olarak, "DTP'nin kapatılmasına" karşı verilecek kitlesel bir mücadele hem AKP'yi, hem Ergenekoncuları, hem de öteki düzen güçlerini karşıya alacak en somut politik çizgidir.

Ümraniye Paneli

2 Ağustos günü Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde "Ergenekon, AKP'nin kapatılması ve DTP'nin kapatılması" konulu panel düzenlendi. KÖZ ve DTP'nin örgütlediği panel Özgür Yaşam Derneği'nde yapıldı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı panelde ESP, KÖZ ve DTP konuşmacı oldular. ESP temsilcisi konuşmasına son 10 yıldır Türkiye burjuvazisi içerisindeki iktidar kavgalarını anlatarak başladı. Ergenekon gibi oluşumların da bu iktidar kavgasında sık sık kullanıldığını, özellikle Türk-Kürt çatışmaları, laik-antilaik, Alevi-Sünni çatışmaları yaratılarak Ergenekon tipi örgütlemelerin devlet için çok yararlı olduğunu belirtti. Bugün ise ABD emperyalizminin ve Türkiye burjuvazisinin planları doğrultusunda Ergenekon'un içerisinde belli kişilerin tasfiye edildiğini, ancak kontrgerillanın yenilenerek hala var olduğunu söyledi. Burjuvazi içerisindeki bu hegemonya mücadelesinde ezilenler ve emekçiler düşünün bu mücadelede tarafsız kalmak ve tarafsız bir cephe oluşturmak olduğunu belirten ESP temsilcisi, kontrgerillanın dağıtılması talebinin

bu dönemde öne çıkarılabilecek önemli bir talep olduğunu söyledi.

DTP adına söz alan konuşmacı konuşmasına bugün meclisinden ciddi bir bilgi bombardımanı ve dezenformasyon ile halkı sersemlettini anlatarak başladı. Ardından Ergenekon, AKP'nin kapatılması ve DTP'nin kapatılması gündemlerinin birbirleri ile çok sıkı bir şekilde bağlı olduğunu; bu gündemlerin de diğer gündemlerle Afganistan'da, Lübnan'da, Ortadoğu'da olanlarla, Büyük Ortadoğu Projesi ile iç içe olduğunu ve bu şekilde değerlendirilmesi gerektiğini belirtti.

DTP'nin kapatılmaması gündeminin çok önemli olduğunu belirten konuşmacı "asıl olarak bu direnişi nasıl yükseltiriz onu konuşmak gerekli" dedi ve mahallelerde, sokaklarda, kurumlara sahip çıkarak, kurumlardan arındırarak dayanışmayı, ilişkiyi arttırarak, sokak komünlerini kurarak, ortak işler yaparak bunun olabileceğini belirtti. Bu panelin de bu anlamda önemli olduğunu belirtti.

Proletaryanın Kurtuluşu söz alarak yaptığı konuşmasında panelistlerin yaptıkları

konuşmalara değinerek, Ergenekon meselesinin iç yüzünü ortaya çıkardığından, dünyaya yaşanan gelişmelerle Türkiye'deki bu gelişmelerin son derece alakalı olduğundan, buna karşılık verilecek mücadelede DTP'nin kapatılmaması gündeminin çok önemli olduğundan, bunun için birleşik, kitlesel bir mücadele verilmesi gerektiğinden bahsetti. Proletaryanın Kurtuluşu'nun görüş bildirmesinin ardından DTP'nin kapatılmaması gündeminin önemine, bunun için somut olarak neler yapılabileceğine dair sorular yöneltildi.

Bahçelievler Söyleşisi

Bahçelievler DTP bürosunda gerçekleştirildiğimiz ve yaklaşık 30 kişinin katıldığı söyleşiye KÖZ okurlarının yanı sıra DTP ilçe başkanı ile DTP'li gençler ve Bahçelievler ÖDP'den bir kişi katıldı. Söyleşi sonunda "Madem bu tartışmalarda bir yedeklenme tehlikesi var o zaman halkın gerçek gündemiyle ilgilenmek gerekir yani emkeğe, elektriğe, suya yapılan zamlara karşı örgütlenmeliyiz diyen akımlar var. Bu akımlara ne demeli", "DTP'nin kapatılmasına karşı nasıl bir hat

izlenmeli, mahallelerde ne yapın gerekir" ve "Demokrat olma adına DTP'nin kapatılması ile AKP'nin kapatılmasına aynı ya yaklaşım gerekir" gibi sorular soruldu.

Ümraniye Söyleşisi

15 Temmuz Salı günü de 1 Mayıs Mahallesi'ndeki Özgür Yaşam Derneği'nde, "AKP'nin, DTP'nin Kapatılması", "Ergenekon Çetesi", "Bin Umur Milletvekillerine Sahip Çıkma ve DTP'nin Kapatılmaması Karşı Olmak Neden Gerekli" gündemlerini içeren KÖZ söyleşisini yaptık. Yukarıda özetlenen aktarımın ardından gelen sorular şunlardı: "DTP kapatılsa yeni parti açılmaz mı, bu kapatma davası ne için önemli, gazete kapatılmadan farkı nedir?", "TÜSİAD AKP'yi destekliyordu ve bir yandan da direktif veriyordu. Şimdi ise desteklediği bir partiyi neden zayıflatmaya çalışıyor?", "Çatı partisi görüşü sola ters değil mi, asıl amaç DTP'yi kapatırmak değil mi?", "DTP'nin kapatılması neden sadece DTP'lilerin sorunu değildir?"

Tuzla Söyleşisi

Tuzla'da İçmeler DTP binasında ise 18 Temmuz Cuma günü

"Ergenekon, AKP'nin Kapatılması ve DTP'nin Kapatılması" gündemli bir KÖZ söyleşisi düzenledik. Söyleşinin duyurusunu iki gün boyunca içinde çalıştığımız kooperatife ve içinde çalıştığımız mahalledeki kurumlarda yaptık. Söyleşiye 16 kişi katıldı. Yoldaşların KÖZ'ün tutumunu açıklamalarından sonra soru yanıt kısmına geçildi. Çoğunluğu ilk defa bu söyleşiye katılan işçilerin oluşturduğu bu söyleşide soru yanıt kısmı da oldukça dinamik geçti. Gelen yorumlar mahalledeki ve bölgedeki işçilerin 22 Temmuz öncesinde çalışmalarına benzer çalışmalar bu dönemde de görmek istediklerini ve bu hatırdan dolayı buldukları üzerineydi. Gelen sorular daha çok KÖZ'ün DTP'nin kapatılmasını neden şimdi gündemlerine aldığını ve bunun için somut olarak ne yapmayı planladığını üzerineydi.

Vekiline Sahip Çık, DTP'yi Kapatırma

AKP'den ve Kemalistlerden Hesap Sormak İçin Emekçilerin Bağımsız Kitlel Mücadelesini Büyütelim
Istanbul'dan Komünistler

Ergenekon, AKP'nin Kapatılması ve DTP'nin Kapatılması Konulu Panel

2 Ağustos günü, Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde "Ergenekon, AKP'nin kapatılması ve DTP'nin kapatılması" konulu bir panel düzenlendi. KÖZ ve DTP'nin örgütlediği panel Özgür Yaşam Derneği'nde yapıldı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı panelde ESP, KÖZ ve DTP konuşmacı olarak katıldı.

Panel devrim yolunda yitirdiklerimiz adına bir dakikalık bir saygı duruşu ile başladı. Ardından panelin güncelliği ve örgütlenmesi üzerine kısa bir açıklama yapıldı. Burjuvazi içerisindeki bu hegemonya mücadelesinde ezilenlerin ve emekçilerin tarafsız kalmak ve bir cephe oluşturmak olduğunu belirten ESP temsilcisi, kontrgerillanın dağıtılması talebinin bu dönemde öne çıkarılabilecek önemli bir talep olduğunu söyledi.

KÖZ adına konuşan yoldaş, sözlerine yaşadığımız topraklarda burjuvazinin kendi arasında bir it dalaşı olduğunu belirterek başladı. Bu rekabetin altında emperyalistler arasındaki rekabetin yaşadığı iktidar topraklardaki bir iz düşümü olduğunu belirten yoldaş özetle şunları ifade etti:

"Bugün Amerikalı AKP, sırtını Amerika'nın rakip emperyalistlere dayamış olan Kemalistlere saldıyor, Kemalistler de AKP'yi kendi yollarıyla yıpratmak, sıkıştırarak istiyorlar. Ancak bu iki taraf da ezilenlerin ve sömürülenlerin tarafında değildir. Ezilenler ve sömürülenler bu iki tarafın hiçbirisini destekleyemezler ve desteklenememeler. Bunlar arasında birisi dışındadır. Bu daha faşist dediği. Bize göre bu iki cephe arasında niteliksel bir fark yoktur. Olsa olsa bugün birisi diğerinden daha güçlü olabilir, ya da daha özte olabilir. Ancak bu aralarında bir nitelik farkı olduğu anlamına gelmez. Bu it dalaşında alt çizilmesi gereken ikinci bir nokta da şudur: İki taraf da birbirleri ile olan mücadelelerini kitlelere sökağa dökmekten sürdürmeye çalışıyor. Yüzde 46 olan bir parti AKP'nin kapatılmasına karşı tek bir gösteri düzenlemiyor. Düne kadar Cumhuriyet mitingleriyle

böbürleneler bunları tekrarlamaya çalışıyor. Aksine her iki taraf da medya yoluyla kitleleri sersemletmeye çalışıyor.

İster üçüncü cephe diyelim, ister burjuvaziye karşı ikinci cephe diyelim, adı ne olursa olsun bizim bu siyasi gündem içerisinde bağışımız bir şekilde proletaryanın tarafını oluşturmamız gerekli. Ne AKP'ye ne de Kemalistlere yedeklenerek, her iki düzen gücünü de teşhir ederek bir mücadele hattı örmemiz gerekli. Hem AKP'yi hem CHP'ye karşı bir siyasi çalışmamı nasıl yapılabileceğinin ipucu 22 Temmuz seçimlerinde var. Bu seçimlerde Bin Umur adayları sosyalistler, devrimci ve demokrat güçler tarafından desteklenildi. Bin Umur adaylarının çalışmaları bir şekilde yapıldı. Bin Umur adayları sadece Kürtlerin adayları da değildi. Bu adaylar bu coğrafyada yaşayan ezilenlere ve sömürülenlere yüzünü dönmüş adaylardı. Türkiye'de toplumsal muhalefeti oluşturan bütün kesimlerin içinde olduğu bir platform örgütlediği 2008 Nezro'zu da nasıl bir mücadele sürdürülmesi gerektiğinin bir başka ipucuydu.

Bugün burjuvazinin it dalaşı içine girmiş her iki cephesi de, ortak bir şekilde Bin Umur vekillerini meclisten atmaya, DTP'yi kapatırmaya çalışıyor. Bu nedenle bugün ezilenlerin ve sömürülenlerin, bu mücadelede bağışız bir şekilde dahil olabileceği en somut politik gündem DTP'nin kapatılmaması gündemidir. "DTP'yi kapatırmayacağız" sloganı ne AKP tarafından, ne CHP tarafından kullanılabilir.

Çünkü DTP'nin kapatılması her iki cephenin kavga ederken de, uzlaşıklandık da ortaklaştıkları bir konudur.

Bugün yapılması gereken şey DTP'nin kapatılmamasına karşı mücadele etmektir. AKP düzen güçlerinin, emgemenlerin partisidir. Kapatılıp, kapatılmaması bizi ilgilendirmez. DTP ise bir düzen partisi değildir, ezilenlerin sömürülenlerin yanında olma kaygısıyla hareket eden, gücünü sokaktan, emekçi yığınlarından alan bir partidir. Bu yüzden AKP'nin kapatılmasına karşı çıkamaz ama DTP'nin kapatılmasına karşı çıkamaz. DTP kapatılırsa yeni bir parti kurulur da diyemeyiz. Çünkü DTP'nin nasıl kapatıldığı önemlidir. DTP sessiz sedazse kapatılsa, bu demokras mücadelesi açısından bir kayıp olur, bütün demokratik mevziler açısından kötü bir tablo yaratır ve devlet başka demokratik mevzilerle saldırma konusunda daha rahat davranır. Tersine DTP'nin kapatılmasına karşı kitlelere sökağa dökebilirsek, ortak bir mücadele verabilirsek bu demokratik mevzileri savunma konusunda bir önemli bir adım olmuş olur."

DTP adına söz alan konuşmacı konuşmasına bugün meclisinden ciddi bir bilgi bombardımanı ve dezenformasyon ile halkı sersemlettini anlatarak başladı. Ardından Ergenekon, AKP'nin kapatılması ve DTP'nin kapatılması gündemlerinin birbirleri ile çok sıkı bir şekilde bağlı olduğunu; bu gündemlerin de diğer gündemlerle Afganistan'da, Lübnan'da,

Ortadoğu'da olanlarla, Büyük Ortadoğu Projesi ile iç içe olduğunu ve bu şekilde değerlendirilmesi gerektiğini belirtti.

Uzlaşık sermayenin bir krizde olduğunu söyleyen konuşmacı, sermayenin bu krizi açmak için belli operasyonlar yaptığını, sermayenin akışını engelleyen duvarları ortadan kaldırdığını ve önemli enerji kaynaklarını ele geçirmek istediğini belirtti. Afganistan'da, Irak'ta, İran'da işçilerin bu şekilde değerlendirilmesi gerektiğini belirten konuşmacı, Türkiye'de ve Kürdistan'da da Amerikan emperyalizminin bu operasyonlarının benzerlerini yaptığını söyledi. Ancak gerillanın mücadelesiyle Amerika'nın planlarının bozulduğunu belirten konuşmacı, Ergenekon'un ise bundan sonra temel bir gündem olarak karşımıza çıktığını söyledi.

AKP'nin kapatılmamasının AKP'nin işine çok yaramadığı, aslında bu süreçte AKP'nin hizaya çekildiği belirtildi. Ergenekon davasının da ekşik bir şekilde ele alındığı. 1980 öncesinde hiç unmadığımız, asıl işlenen katliamları anlatılmadığını belirten konuşmacı Ergenekon aslında yeniden örgütlenmiş bir şekilde karşımızdadır dedi.

DTP'nin kapatılmaması gündeminin çok önemli olduğunu belirten konuşmacı asıl olarak bu direnişi nasıl yükseltiriz onu konuşmak gerekli dedi ve mahallelerde, sokaklarda, kurumlara sahip çıkarak, kurumlardan arındırarak dayanışmayı, ilişkiyi arttırarak, sokak komünlerini kurarak, ortak işler yaparak bunun olabileceğini belirtti.

Konuşmaların ardından 15 dakikalık bir mola verildi ve soru-cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde ilk olarak Proletaryanın Kurtuluşu söz aldı. Proletaryanın Kurtuluşu konuşmasında panelistlerin yaptıkları konuşmalara değinerek, Ergenekon meselesinin iç yüzünün ortaya çıkmadığından, dünyaya yaşanan gelişmelerle Türkiye'deki bu gelişmelerin son derece alakalı olduğundan, buna karşılık verilecek mücadelede DTP'nin kapatılmaması gündeminin çok önemli olduğundan, bunun için birleşik, kitlesel bir mücadele verilmesi gerektiğinden bahsetti.

Proletaryanın Kurtuluşu'nun görüş bildirmesinin ardından DTP'nin kapatılmaması gündeminin önemine, bunun için somut olarak neler yapılabileceğine dair sorular yöneltildi. Ergenekon'la pek çok sol örgütün de ilişkisi olduğu yalanlarına nasıl yanıt verilmesi gerektiği ve Ergenekon ve AKP karşıtı bir mücadelede Bin Umur vekillerinin nasıl kullanılacağı soruldu. Soruların ardından ardından ESP, KÖZ ve DTP söz aldılar.

ESP, DTP'nin diğer partilerden çok daha önemli olduğunu, bu yüzden DTP'nin kapatılması gündeminin de diğer gündemlerden çok daha önemli olduğunu söyledi. DTP'nin kapatılmamasına karşı somut bir planları olmadığın ama çatı partisi projesi etrafında buluşan 8'li olarak ifade ettikleri oluşumla ve 9 Aralık'taki eylem nedeniyle oluşan 20 kurum diye

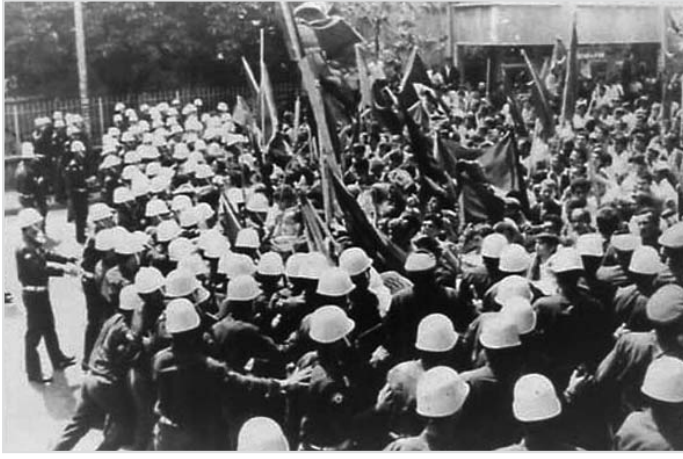
ifade ettikleri platforma pek çok etkinliğinin, eylemin düzenlenmesinin önemli olduğunu belirtti. Şu anda ESP'nin Ergenekon'a karşı ve Güngören katliamına karşı düzenlenen basın açıklamaları ve eylemleri örgütlediğini belirtti.

KÖZ adına konuşan yoldaş, Ergenekon ile bazı devrimci sol örgütler arasında kurulan ilişkiyi korkmadan çekimden çıkararak teşhir ettiğini söyledi. Devlet bu tür söylemleri yaymak ve kitlelerin akılarına soru işaretleri düşürmek için her şeyi yapacaktır. Buna izin vermemek lazım dem. Mecliste Bin Umur vekillerinin çok önemli olduğunu, geçtiğimiz yıl içerisinde vekillerin tersanelerdeki eylemlere katıldığını, ÖSS karşıtı bir basın açıklamasının mecliste yapılmasını sağladıklarını, yıkımlarda, işçilerle ilgili sorunlarda ezilenlerin yanında olduklarını, bu yüzden de mecliste diğer vekillerden farklı olduklarını söyledi. "Ama onları tek başına orda olmak bir şey ifade etmez, önemli olan sokaktan onlara verilecek destekdir, bu destek de DTP'li konuşmacının belirttiği gibi, yerellerde birlikte iş yaparak sağlanabilir ve bütyütlebilir" diyen yoldaş bu yüzden DTP'nin kapatılması gündemi etrafında 22 Temmuz seçimleri öncesindekinin benzer ve onu aşan bir birliktelik yaratılması gerektiğini söyledi. Bu mücadelenin düzen güçleri tarafından sömürüleceğini belirtti.

DTP adına söz alan konuşmacı bugün devletin, burjuvazinin asıl olarak DTP ile Kürt ulusal hareketi arasındaki teması kesmek istediğini belirtti. Emperyalizmin ve burjuvazinin Kürtlere değil, Kürt ulusal hareketinin ideolojisine, sermaye karşıtı, düzen karşıtı ideolojisine karşı olduğunu söyledi. Buna karşı DTP kapatılmaması diye bildiri dağıtmanın, bu tür klasik yöntemlerin yeterli olmayacağını savundu. Buna karşı verilecek tek yanıtın ise bir araya gelerek bir alternatif kurmak, bir alternatif önermek olduğunu söyledi.

Yaklaşık 2 saat süren panel bu konuşmaların ardından sona erdi. Yalnızca devrimcilerin ve sosyalistlerin değil, kitlelerin de gündemine giren, ancak kitlelerin, birbirleriyle dalışan emgen sınıf tarafından pasif bir biçimde olan biteni izlemeye zorlandığı bir konuyla ilgili üç süyünetim katılımlı ile böyle bir panelin örgütlenmesi, kitlelerin pasif bir şekilde burjuvazinin gündemlerine dahil olmalarını, birbirleriyle dalışan burjuva taraflardan birine yedeklenmelerinin önüne geçmek, onları kendi gündemleri ile mücadeleyle çekmek için atılacak küçük ama önemli ve somut bir adım olarak bakılmadığını anladığı. Bu adımları büyütmek ve daha ileriye taşımak için tüm enerji ve olanakları seferber etmek komünistlerin buyununu borcudur.

Ergenekon'dan ve AKP'den Hesap Sormak İçin Emekçilerin Bağımsız Kitlel Mücadelesini Büyütelim
Istanbul'dan Komünistler

15-16 Haziran'ın yıldönümü vesilesiyle, bir süredir birlikte işler örgütlediğimiz bazı kitle örgütleri ve hareketlerle ortaklaşa bir panel gerçekleştirdik. Panel öncesi hem Bursa'daki kitle örgütlerini, hem de bulduğumuz yerlerdeki emekçileri ziyaret ederek panelin duyurusunu yapmak amacıyla afiş ve davetiyeler bastırıldı.

Açılış Konuşması

Panel, 15 Haziran akşamı Uğur Mumcu Kültür Merkezi'nde gerçekleştirildi. Panele öncesinde davet ettiğimiz Batıs Bursa şubesi başkanı Metin Burak ve önceki yıllarda DAB-SEN çalışması içerisinde yer almış Serdar Dikkatli İstanbul'dan konuşmacı olarak katıldı. Panel, sunucu arkadaşımızın açılış konuşmasıyla başladı. Konuşması "15-16 Haziran 1970 tarihlerinin, işçi sınıfının tutarlı bir tarih ve sınıf bilincine sömürü ve baskıya karşı göstermiş olduğu mücadelesinin tarihe kazınmış günleri" olduğunu hatırlatmasıyla başladı. Ayrıca "sınıfsız, sömürsüz özgür ve eşitlikçi bir dünya için 15-16 Haziran" yaratılan yola düşme nedenlerini, aradan 38 yıl geçmiş olmasına rağmen henüz tarih sahnesinden silinmediğini" dedi. Konuşmacı, işçi ve emekçilerin başta 15-16 Haziranları yaratan işçiler olmak üzere ve şunu andırarak tüm işçilerin, çalışan emekçilerin ve Tuzla tersanesinde örgütlenme çabasındaki tüm emekçilerin buradan mücadelelerini selamlayarak ve "yaşasın eylemli sınıf dayanışması" diyerek sözlerini bitirdi. Daha sonra sınıf mücadelesinde yitirdiklerimiz adına saygı duruşu yapıldı.

BATIS'ten Metin Burak'ın Konuşması

Saygı duruşunun ardından panelistlerden ilk olarak Batıs'ten Metin Burak söz aldı. Metin Burak konuşmasına "işçi sınıfına bu kadar kapsamlı ve ağır saldırıların

olduğu ve bu saldırıların günden güne fazlaşarak arttığı bir dönemde bu gibi cabaları çok değerli bulunduğunu, ama hem bu salonun hem de yapılan tüm eylemlerin daha külesel olması gerektiği, fakat içinde bulunduğumuz sunu süreci maalesef işçilerin gereken ilgiyi gösteremediğini ve onları örgütlemek için çaba sarf edenlerin de gerektiği kadar başarılı olmadığını belirterek" başladı.

Metin Burak konuşmasına daha sonra 12 Eylül öncesindeki süreçteki DISK ile sınıfsız DISK arasında çok önemli farklar bulunduğunu belirterek devam etti. Bugünkü DISK'in devrimcileri ve işçileri muhatap almayan bir tutum sergilediğini, bunun da işçilerin daha çok bölünmesine ve örgütsüz durmalarına hizmet ettiğini ifade etti. Özellikle bu yıl 1 Mayıs'ta DISK'in Taksim için önceden bir hazırlık yapmamasını ve sadece 1 Mayıs'a 2 gün kala bir çağrı yapmasını işçilere "gelirsiniz gelin, gelmezseniz siz bilirsiniz" demek olduğunu belirtti.

Daha sonra Batıs'ın çalışmalarından ve Batıs'ın nasıl doğduğundan bahsederken DISK içerisindeki tektillilikte çalışmada DISK'in yürüttüklerini belirtti. DISK içerisindeki bürokratik yapının ve DISK'in toplu iş sözleşmesi yapmamasının işçilere çok zarar verdiğini söyledi. Metin Burak özellikle DISK'in küçük atölyelerde ve fason işletmelerde çalışan binlerce işçiyi unutmak için çaba sarf etmediğini belirtti. DISK'in bu tutumunun tüm işçileri kapsayan bir örgütlenme faaliyetinin önünde engel olduğunu ifade eden Burak, Batıs olarak Bursa'da 700'e yakın işyeri ve fabrikadan üyeleri olduğunu ve işyerinde çalışan işçi sayısına ve yaşanan soruna bakmadan işçileri örgütlemek adına mücadele ettiklerini vurguladı.

Metin Burak, sendika olarak toplu iş sözleşmesi yapma yetkilerinin olmadığı fakat işçileri örgütlemek

Bursa'da 15-16 Haziran Paneli

işçi sınıfının daha ezilen ve bölünmüş kesimlerini örgütlemeye çalışan DAB-SEN çalışmasının o dönemde birçok ilde örgütlenme başarıları gösterdiğini ifade etti ve bu deneyimin önemli bir yer tuttuğunu belirtti.

Bu toplantıların 15-16 Haziran gibi birçok eylemle dolu bir tarihi olduğunu, işçi sınıfının içinde bulunduğu koşullarda böyle bir döneme gebe olduğunu belirterek, bu süreci örgütleyecek sosyalistlerin sendikaların, kooperatiflerin ve tüm örgütlerin bir arada durması gerektiğini söyleyerek ve bu paneli örgütleyenleri de böyle bir hareket ettikleri için tebrik ederek sözlerini noktaladı.

Panelin Soru Cevap Bölümü

Paneli kısa bir ara verildikten sonra soru-cevap bölümüyle devam edildi. Panelistlere ilk olarak "var olan sendikalarda örgütlenemeyen işçilere neler öneriyorsunuz?" diye bir soru geldi. Serdar Dikkatli bu soruya "onca baskıya rağmen, örgütü duracakları birçok yerin ve kitle örgütünün olduğunu, asıl sorunun bu örgütleri yaygınlaştırmak olduğunu belirtti. Bir katılımcı ise "15-16 Haziran kendiliğinden gelişen bir eylem miydi? Dev-geç'in bu eylemde ki rolü nedir? Ve bugün var olan grev ve eylemlerde böyle bir hareketin eksikliği hissedilmekte midir?" diye bir soru yöneltti. Metin Burak kendisine yöneltilen bu soruya cevaben o dönemde devrimcilerin her alanda işçilere iç içe olduğunu, fakat genel olarak 80 öncesinde emekçilerde sınıf bilincinin zayıf olduğunu, 12 Eylül darbesiyle bu örgütlenmelerin bu kadar kısa süre içerisinde dağılabilmelerini sebeplerinden birinin de bu gerek olduğunu ifade etti.

Bir katılımcı da Serdar Dikkatli'nin konuşmasında dünyadaki örgütlenmelerin ve deneyimlerin birleştirilmesini işçi Dünya Sosyal Forumu'nun önemli yer tuttuğunu belirttiğini, fakat işçi sınıfı içerisindeki örgütü devrimci militanlar olduğu partilerin oluşturduğu Komünist Enternasyonal'ın parçalandığını ve yerinde yerleri estigi bir dönemde Dünya Sosyal Forumları ve benzeri hareketlere genelde öğrenci hareketlerin ve savası karşıtı pasifistlerin destek verdiğini, böyle bir forum ortaklaşmasının enternasyonal bir dünya partisinin yerini tutup tutamayacağını sordu. Serdar Dikkatli bu soruya enternasyonalinin o dönemdeki Kaustik ve onun gibiler yüzünden yıkıldığını fakat bu sosyal forumların dünyanın birçok yerindeki sosyalistleri, feministleri, çevrecileri, anarşistleri, işçileri, köylüleri, öğrencileri bir araya getirdiğini, o yüzden sosyal forumların küçülmemesi gerektiğini belirterek cevap verdi. Panelistlere bir soruda "Sanayi havzalarındaki hareketlenmelerin asli sebebi nedir?" diye soruldu. Panelistler bu soruya kayıtsız çalışmanın yoğunluğu dikkat çekerek yanıtladılar. Panelimiz daha sonra müzik grubunun sahne alması ve son olarak sunuc arkadaşımızın söz almasıyla ve alkışlarla sona erdirildi. 120 kişiyi aşkın bir katılımın olduğu panel bizim için önemli bir deneyim ve genel anlamda olumlu bir etkinlik oldu.

Bursa'dan Komünistler

Bursa'da Tuzla'da İşçiler Neden Ölüyor Paneli

3 Temmuz tarihinde TMMOB, Bursa İl Koordinasyon Kurulu, Bursa Tabip Odası, DISK Marmara Bölge Temsilciliği, KESK Bursa Şubeler Platformu ve Nilüfer Yerel Gündem 21 tarafından "Tuzla'da İşçiler Neden Ölüyor" adında bir panel düzenlendi.

Etkinlik Tuzla Tersanelerini anlatan bir belgesel gösterimiyle başladı. Daha sonra panele geçildi. Söyleşide Limter-İş Sendikası adına konuşması planlanan Limter İş Genel Başkanı Cem Dinç panele katılmadı. Onun yerine Limter-İş Genel Sekreteri Kanber Saygılı söyleyişe katıldı. DISK Genel Sekreteri Tayfun Görgün ve Türk Tabipleri İşçi Sağlığı ve İşyeri Hekimliği Kol Başkanı Dr. Bülent Aslanhan da diğer panelistlerdi.

Panelde ilk Sözü Kanber Saygılı aldı. Limter-İş olarak 16 yıldır Tuzla'daki iş cinayetlerinin son bulması için mücadele ettiklerini belirterek konuşmasına başlayan Saygılı tersanelere devletin ve hükümetin hakim olmadığını söyledi. Saygılı Çalışma Bakanlığı'nın Tuzla tersanelerinde çalışanların sayısını 5 bin olarak açıkladığını, Maliye Bakanlığı'na göre bu rakamın daha fazla olduğunu, tersanedeki patronların açıkladığı rakamın ise 60 bin civarında olduğunu belirtti. Tersanelerde sendikal faaliyet yürütmenin çok zor olduğunu, etrafı dikenli tellerle çevrili olması bile tersanelerin bir askeri alan gibi olduğunu belirten Kanber Saygılı tersanelerde işçilerin çoğunluğunun kayıt dışı çalışıldığını sadece işçilerin değil, tersanede öldürülen işçilerin de kayıt dışı tutulduğunu belirtti.

Bunun yanında Limter-İş'in militan ve devrimci bir işçi mücadelesi verdiğini, sadece tersaneler için mücadele vermediklerini Filistin için de, Mardin'de öldürülen Uğur Kaymaz için de mücadele verdiklerini, küreselleşme karşıtı eylemlerde de yer aldıklarını belirtti. Konuşmasının sonlarında 16 Haziran'daki grev anılatarak Saygılı yine yakın işçinin eyleme geldiğini fakat eyleme gelmeyen işçilerin %70'inin de işe gelmeyecek greve destek verdiğini belirtti. Yolu trafiğe kapatıldığını ve yolun ortasına platform kurduklarını, bunun da yaşadığımız topraklarda çok

ender eylemlerden biri olduğunu belirterek konuşmasını sonlandırdı.

Dr. Bülent Aslanhan ise işçi sağlığı ve İş güvenliği için neler yapılması gerektiğini anlatan bir sunum gerçekleştirdi. Sunumun sonunda kendisinin karamsar olduğunu, sağlığın piyasalaştığı bir ortamda ölümlerin devam edeceğini söyledi. 49 yıl 2008 Türkiye'de tersanelerde 49 ölüm yaşandığını aynı süre içerisinde ise Almanya'da hiç ölüm yaşanmadığını belirtti. Tersane ve diğer sektörlerdeki iş kazalarının alınan önlemlerle engellenebileceğini açıklayarak konuşmasını sonlandırdı.

DISK Genel Sekreteri Tayfun Görgün ise konuşmasında sadece tersane işçileri için değil, diğer sektörlerdeki olumsuzlukların da giderilmesi için mücadele edilmesi gerektiğini belirtti. Bunun da birlikte yürütülecek bir örgütlenmeyle başarılacağına belirtti. Sendikal işçilerin 1980 yılından önceki sayısının iki buçuk-üç milyon olurken, günümüzde nüfusun yukan doğru katlandığı bir ortamda sendikal işçilerin yedi yüz bine düştüğünü belirtti. Görüş olarak ayımların normal olduğunu ama bu ayımların ortak iş yapmamıza engel olmadığını belirttiğini söyleyerek konuşmasını sonlandırdı.

Daha sonra soru bölümüne geçildi. Genellikle sorular Tayfun Görgün ve Kanber Saygılı'ya soruldu. Bu bölümde söz alan bir kişi hekimlerin işçi sağlığı ve iş hastalıkları ile ilgili fazla bir şey yapmadıklarını belirterek kendilerinin Bursa'da iki yıla yakındır işçi sağlığı için bir dernek kurmasını için çalıştıklarını ve bu dernekleşme girişiminin Bursa İş Sağlığı Derneği olarak hayata geçtiğini belirten bir konuşma yaptı. Diğer bir izleyicinin ise sadece tersanede ölümlerin olmadığını mesela kot taslama işinde çalışan işçilerin sağlıklarını kaybettiklerini, İsveç'in bu yüzden Türkiye'den kot alımı yapmadığını, bazılarının de hem kot olsun hem de diğer işlerde işçi sağlığına hiçe sayan markaları teşhir etmemiz gerektiğini belirtti. Diğer bir soruyu ise Birleşik Metal-İşe örgütü bir işçi sordu. DISK Genel Sekreteri'ne yöneltilen soruda ise DISK yöneticilerinin demokratik olmadığını ve işçilerin gündemlerine fazlasıyla eğilmediklerini ve

bunun hakkında ne düşündüğünü sordu. Tayfun Görgün ise DISK'in işleyişinin çok demokratik olduğunu her şubenin kendi kararlarını verdiğini belirtti. Hatta fabrikalarda işçilerin önüne sandık koyup hangi sendikayı istiyorsun diye seçimde çıkan sonuca da saygılı olduklarını belirtti.

Daha sonra DISK Genel Sekreterine ve Kanber Saygılı'ya soru yöneltildi. Tayfun Görgün' e yöneltilen soruda "siz hep birlikte yapılacak örgütlenmelerin eylemleri başarıya götüreceğini söylediniz, DISK olarak İzmir'de yapılan bayrak eylemine binlerce işçiyi alana taşındınız, peki DISK olarak Tuzla grevine ne kadar işçi taşındı?" diye soruldu. Tayfun Görgün önce bu tür provokatif soruların konunun açılması ve tartışılması açısından önemli olduğunu söyleyerek soruyu yanıtlamaya başladı. İzmir'de yapılan bayrak eyleminde DISK'in başarıya ulaştığını ve alana işçileri taşıdığını Ankara'da ise bunda başarılı olmadığını belirtti. 2 Temmuz eylemlerine de katıldıklarını, fakat daha önce belirttiği gibi şubelerin eylemlere katılıp katılmama inisiyatiflerinin olduğunu açıklayan bir açıklama getirdi. Limter-İş Genel Sekreteri Kanber Saygılı'ya sorulan soru "siz de hep birlikte mücadele etmekten bahsettiniz. Peki Limter-İş olarak Tersane havzasında Limter-İş'ten başka örgütlenme çalışması yürüten kurumlara birlikte mücadele ediyor musunuz?" oldu. Kanber Saygılı bu soruya zaten böyle bir birliklilik sağladıklarını, sadece iki Alınları ile ti tane de Kızılbaşrakçılarının demek çalışmalarının olduğunu, bunların da onları inisiyatifli olduğunu belirtti. Soru cevap kısmından sonra panel sona erdi. KÖZ'ün arkasında duran komünistler, ister gündelik çıkarları gereği sendika bürokratlarıyla aralarında bozama kayıysıyla, ister tasfiye planlarının gereği olarak bellekleri karartmak isteyenlerle aralarında ayımların kalınlaşmışlardır. Bu mesafeyi aşarak, bu aynı önemsemeyerek ikircimli bir tutumda duranlarla da aralardındaki ayırımı kaybetmeyeceklerdir.

Ayrı Dur Birlikte Vur Eylemde Birlik Ajitasyonda Serbestlik Yaşasın Eylemli Sınıf Dayanışması
Bursa'dan Komünistler

Zamlara Protesto

Bulduğumuz yerlikte 8 Mart, 8 Mayıs, 15-16 Haziran etkinliklerini birlikte örgütleyen kitle örgütleri, sendikalar ve bazı siyasi partiler, son zamanlarda artan zamlara karşı bir basın açıklaması yaparak zamları protesto ettiler.

Basın açıklaması Deniz Kültür Sanat Evi, Mudanya Halk Meclisi, Köylüler ve Emekçiler Derneği, Eğitim-Sen, Tümbel-Sen, Birleşik Metal İş, SHP, DSP, ÖDP tarafından örgütlendi.

Basın açıklaması öncesinde yapılan toplantılarda kurulların yapması gereken işler ve basın açıklamasının daha külesel olarak işi gereken konular tartışıldı. Bastırılan el ilanları ile Mudanya halkı basın açıklamasına çağrıldı. Mütareke Müze Evi'nin önünde toplanan kitleye basın açıklaması okundu. Yerel gazetelerin yoğun ilgi göstermesi hemen hemen hepsinin basın açıklamasına gazetelerinde yer vermeleri basın açıklamasına gelmeyen kitleye de ulaştırmaya sağladı.

Basın açıklamasında, son zamlarla ekmeğe, buğdaya, pirince, elektriğe, suya vb. kalemlere yapılan zamlara dikkat çekildi. Hükümetin 6 yıllık iktidarı süresince yapılan yağalar ve düzenlemelerin halk yarana bir fayda sağlamadığını ve tüm bu sıkıntılardan kurtulmanın yolunun dayanışması geçtiğine vurgu yapıldı. Çıkarılan tarım yasalarıyla ülkenin tarımını bitirdikleri, SSGS yasasıyla çalışanların pek çok hakkının elinden alındığını da vurgu yapıldı.

"AKP zammını al, başına çal", "Katil ABD işbirlikçi AKP", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz", "İnat, İsrar, Dayanışma" sloganları atıldı.

Birlikte yapmış olduğumuz bu etkinlikler kurullar arasında da birbirine olan güvenisizlikleri yıkmaya açısından önemli bir adım oldu. Daha önce oluşturulmaya çalışılan ama başarısızlıkla sonuçlanan bir platform deneyinden sonra yine bir platform kurma çalışmaları başladı. Bu platform çalışması başlangıçta bundan sonraki süreçte yapacağımız eylem ve etkinlikler daha başarılı olacaktır. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bu platformun kurulması ve platformun devamlılığını sağlamak için üzerimize düşen ödevleri yerine getirmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız.

Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz
Bursa'dan Komünistler

«16 Haziran Tuzla Grevi»nin Işığında

Grev Nedir, Hep Aynı Biçimde mi Yapılır, Hep Aynı Anlamı mı Taşır?

Grev kavramı, devrimciler/sosyalistler arasında neydeyse kutsal ve yüce bir kavram olarak algılanmıştır. Ancak grev işçi sınıfının kapitalist üretim ilişkilerinden kurtuluş ve komünist bir dünya kurma mücadelesinde bir sınıf mücadelesi aracı olarak taşıdığı anlam ile, grev hakkındaki yaygın ve hakim görüşler arasında dağlar kadar fark vardır. Grevin burjuvazi, burjuva liberalleri ve egemen burjuva ideolojisinin etkisi altında olduğunun farkında olmayan işçilerle sosyalistler tarafından kavranışı başkadır; grevi bir sınıf mücadelesi olarak, yani emekçilerin egemen sınıf olarak örgütlenmesi mücadelesinin bir aracı ve kertesini olarak ele alanları başkadır. Bu farklı kavranışlara göre ortaya çıkan grev örnekleri de ancak deniz atı ile yarış atının birbirlerine benzedikleri kadar benzerler.

Grev Sendikalist Bakış Açısı

Öncelikle 12 Eylül sonrasında, sendikal mevzuatın değiştirilmesine uygun olarak yapılmış yerleşen ve bilhassa 12 Eylül sonrası şekillenmiş devrimci ve sosyalist kuşaklar arasında hüküm süren kavrayışa değinmek gerekir. Bu kavrayış esas olarak sendikacıların grev kavrayışından türemektedir ki onun çerçevesi de 12 Eylül mamulü Toplu İş Sözleşmesi Kanunu ile sendikalar kanunu tarafından çizilmiştir.

Bu kanuna göre grev lokavttan karşıtı olarak tanımlanmaktadır. Buna göre -işverenin işyerindeki faaliyetini tamamen durdurmasına lokavt denir. İşçilerin topluca çalışmama suretiyle işyerinde faaliyeti durdurmasına veya önemli ölçüde azaltmasına- da grev denir. Bu tanıma göre üretimin işçiler tarafından durdurulmasına grev denir; işveren tarafından durdurulmasına ise lokavt.

Bu durumda işverenin işçileri zorunlu ücretsiz izne çıkarması, fabrikayı taksit taksit taşeron firmalara parsellemesi lokavt sınıfına giremez; buna son zamanlarda esnek üretim denmektedir. İşçilerin topluca bir eyleme veya etkinliğe katılmak maksadıyla iş gitemesinin grev sınıfına girip girmeyeceği ciddi bir tartışma konusu haline gelir; buna daha çok iş bırakma eylemi demek atfedilir.

Genellikle grev diye tarif edilmeyi tartışmaz hak edebilen yegane eylem ise TİS yasasında belirlenen prosedür ve kısıtlamalara uygun biçimde ve işverenin kerhen de olsa rızasıyla işin durdurulması olmaktadır. Hatta bostan stokların eritilmesi vb. nedenlerle kimi işverenlerin de işin durdurulmasına hevesli oldukları bir değildir; bilhassa grevde geçen sürenin ücretlerinin toplu sözleşmelerde talep edilmesi kanunen yasaklandığından beri. Ancak bu çerçeveye uygun olduğu takdirde grev yasasının güvencesi, devletin -koruması- altında olacaktır. Aksi takdirde yasa dışı grev tanımı çerçevesine girer ve emniyet güçlerinin saldırı hedefi haline gelir. Demek ki bir grevin devletin yanı sıra yasal ve kolluk güçlerinin güvencesine sahip olabilmesi için grev eyleminin umak zorunda olduğu kurallar, aşmamak zorunda olduğu sınırlar vardır. Bu kurallar ve sınırlar grevin ne zaman, kimler tarafından ve hangi labirentlerden geçerek yapılacağını; hatta yapıp yapılmayacağını da belirler. Bu kural ve sınırlara uyduktan sonra grevçekleşen grevlerin işçilerin burjuva demokrasisi tarafından terbiye edilmesine mi yaradığı, yoksa bir sınıf mücadelesi aracı mı olduğu sorusunun cevabını meraklıları araştırabilir. Ama kayıt dışı çalışan emekçilerin veya kayıtlı olsalar da yasal prosedürlerin dışında iş bırakılarak sergilediği haddinden fazla grev sayılmasına örnek vardır.

Grev İktisatçı Bakış Açısı

Bu düzen içi sendikalist bakış açısından başka bir de grev iktisatçıları tarafından algılanışı var. Buna göre iş grevleri, yıl boyunca kaybedilen iş saatleri-dir. Muhasebeciler de, grevde geçen günleri zarar olarak kaydedip vergiden düşmektedirler. Öte yandan kimi sektörlerde boşa giden iş saatleri ve kaybedilen üretim miktarı olarak ortaya çıkan bu durum bilhassa kamu hizmetleri alanında aykırı sonuçlar doğurmaktadır. Zira bir kez işi durdurmak ve üretimin yapılmasına engel olarak tanımlandığında ve üstelik asıl marifetin burada olduğu zannedildiğinde, herşey birbirine karşılamaktadır. Sağlık çalışanlarını ulusal emekçilerinin grev yapmak adına bu kamu hizmetini durdurmalarını iyi birşeymiş gibi sunulması bu karşılığın en yaygın örneklerindedir.

Ne tuhaf ki grev devrimciler tarafından da yaygın olarak bu tanımlardan türetilmiş olarak algılanmakta ve ifade edilmektedir. Sınıf mücadelesinin işçi sınıfının siyasallaşması, bir sınıf olarak örgütlenmesi ve iktidarı ele geçirmesi çerçevesinde değil de, dışıyana zarar vermek üzere bir muharebe olarak algılanırlar da adını böyle koymasalar da grevin ölçüsünü işverene kaybettirilen iş saatleriyle almaktadır. Bu bakış açısıyla, genel grev kavramı da -hayatın durdurulması- diye tanımlanır hale gelmektedir. Bir başka deyişle grevler adeta -hayatı durdurunlar- ya da kitleleri hayatı durdurmakla tehdit eden kimseler olarak algılanır.

Buna karşılık, işçilerin geçici bir süre için de olsa,

fabrikalara ve/veya üretim araçlarına el koymaları, bunları işverenin kurullarına göre değil, kendi terahileri ve kolektif iradeleriyle kullanılmalarını ve üretimi durdurmak değil, bilakis artırmak üzere çalışmalarını bu grev kavrayışının çerçevesine girip girmediği şüphelidir.

Ekonomist Gözlemlerden Bakınca Grev Nasıl Görünür?

Aslında başka gelişmeler olduğu gibi, greve de sendikacıların yahut iktisatçıların gözlüğünden bakıldığında birbirleriyle buluştukları açıktır; zaten bu nedenle ekonomizm ve sendikalizm aynı hastalığın farklı isimleri olarak tarif edilmiştir. Bu hastalık esasen kısmi çıkarları bütünsel çıkarlarını yerine koymak, gündelik kaygılar nedeniyle kısmi müdabelelere bütünsel müdabelelerden fazla önem vermektir ileri gelir. Ekonomizm veya sendikalizm denen hastalığın genel tanımı budur. Bu genel başlık altında toplanan hataların hepsinin önünde sonunda buluştukları yer ise işçi hareketinin yahut iktisatçıların içinde tutulmasına hizmet etmektedir. Zira zaten hakim ideolojinin başlıca işlevlerinin başında işçi hareketinin kısmi çıkarları temelinde bölüp parçalayarak tahakküm altında kalmasını sağlamak gelir.

Doğrusu, ekonomizmin ve sendikalizmin kötü birşey olduğunu devrimciler Marksist eğitimlerinin ilk adamlarında öğrenmiştir. Ama bu öğrenmenin aynı zamanda yanlış bir öğrenimle başa başa gittiği de apaçık bir vakaadır. Nitekim bu eğitimden geçenlerin grev konusunda genellikle hassas oldukları bir konu, grevlerin sadece ekonomik müdabele hedefleriyle sınırlı kalmasına izin vermemek gerektiğidir. Bu hassasiyetin ilk ve en yaygın sonucu, ekonomik mücadelelere ve grevlere siyasi bir muhteva kazandırmak için gösterilen gayretlerdir. Bu bakış açısıyla varılan sonuçlardan biri sadece -üç beş kuruş için- işi bırakmanın yetersiz olduğudur; hatta bazen bunun zararlı olduğunu bile düşünölenler çıkabilir. Buna karşılık olarak akla gelen ilk çare de -üç beş kuruş- hükümetten istemek; bunun için iş bırakmakla yetinmeyip, Ankara'ya yürümek; hükümet istifa- sloganlarını yükseltmek v.d.bir. Bu başka deyişle bu bakış açısına göre ekonomik mücadelelerin siyasallaşmasının yolu ve ölçüsü ekonomik mücadeleleri somut bir işverene hitaben değil, genel olarak sisteme veya aynı anlama gelmek üzere hükümete ve devlete karşı yürütmektir. Böylelikle ekonomizme ve sendikalizme düşmeyen ekonomik kısmi mücadelelerin siyasallaştığı sanılmaktadır. Bu yanlışlığı dosdoğru anlayabilmek için evvela, siyasallaşmadan ne anlaşılması gerektiğinin netleştirilmesi önem kazanıyor.

Asıl Sorun Burjuva Siyaset Alanının Dışına Çıkılamamasıdır

Burjuva demokrasisine göre siyaset -kamu oyunu yasalara çerçevesinde etkilemek- suretiyle yapılır; amacı da hükümet olmaktır. Her ne kadar devrimciler siyasetin amacını hükümet olmakla sınırlamasalar da, farkında olarak ya da olmayarak siyaset yapmayı -kamuoyunu etkilemek ve kamuoyu oluşturmaya çerçevesinde kavrayanlar az buz değildir.

Genel olarak protesto eylemleri de burjuva demokrasisi çerçevesindeki -kamuoyu oluşturma- işleviyle örtüşmektedir. Vizite eylemleri yahut Ankara'ya yürümeye gidenler işi bırakma eylemleri de büyük ölçüde bu türden protesto eylemlerine indirgenmektedir. Yahut işçilerin açık grevine çıkılmaları, sakal bırakma, saç kesme vb. türünden son yıllarda türlü örneklerini gördüğümüz eylemleri de bu sınıfa girer. Oysa burjuva siyasetinden bağımsız ve ona alternatif olarak devrimci siyaset asla kamuoyu oluşturmak değildir.

Açıkta ki, ister iş bırakma, ister türlü biçimlerde protesto eylemleri ya da boykotlar yoluyla yapılsın, asıl amacı -kamuoyunu etkileme- ile sınırlı olan eylem biçimleri siyasal içerikli oldukları zaman bile siyasal iktidarı ele geçirmeye yönünde bir siyasal eylem niteliği taşımazlar. Aksine bu tür eylemler özünde başka siyasi güçleri etkilemek, onlar üzerinde baskı uygulamak yoluyla burjuva demokrasisinin işlevlerinin birer etkeni olarak kalırlar. Hedefini burjuva demokrasisini tesis etmek olarak kabul eden akımların böyle davranmasına da şaşmamak gerekir.

Sık sık -üretimden gelen gücü kullanmak- olarak ifade edilen grev kavramını bu çerçevede somulamak için bir temel soruyu sormak ve yanıtlamakla başlamakta yarar var. Siyasi bir amaçla işçilerin iş durduğunun sağlandığı varsayalım; bunun sonucunda beklenen veya hasil olan nedir? Üretimi durdurmakla işveren sınıktıya sokulmuş olur; eğer üretimin kesin olarak durdurulması ve mal çıkışının önlenmesi sağlanabiliyorsa, sektöre ve işyerine göre belli bir direnme noktasının ardından ciddi sınıklara düşmesi kaçınılmazdır. Hele söz konusu olan siyasi bir taleple (bu bir reform talebi olabilir) bunun işveren tarafından çözülmesi zaten mümkün değildir; o halde bu grevin uzlaşmayla sonuçlanması mümkün değildir.

Bu durumda ne olacaktır? Bu durumda işveren

medyan ve güvenlik güçlerinden başlayarak devletin kanallarına hareket geçirmek zorundadır. Eğer güçler dengesi elverişliyse eylemin bastırılması; yok elverişliyse de siyasi partiler vasıtasıyla taleplerin dikkate alınması yönünde bir etki yapacak, nihayet hükümet veya muhalefet tarafından bu taleplerin sahiplenilmesi sağlanacaktır. Zaten burjuva demokrasisi bu mekanizmanın işleme üzerine kuruludur. Eylem bastırılrsa genellikle bu sayede düzenin hakiği bir talep uğruna mücadele eden işçiler nezdinde teşhir olmasıyla avunmak adettendir. Yok eğer güçler dengesi elverişli de bu muhalefet hareketi somut bir başarı kazanırsa da o zaman tabandan gelen baskı sayesinde sisteme ve kurullarına geri adım atıldığı ile övünmek yaygın tutumdur. Bu tür eylemlere basımdan biricik mantığı, siyasi partiler ve hükümet üzerinde baskı uygulamak ve bir takım siyasi reformların önünü açma hedefidir; yahut ne amaçla yapılsa yapılsın bu tür bir mücadelenin başka bir sonucu olmayacaktır. Oysa bu çerçevede kalındığı müddette her iki durumda da işçi hareketi bir baskı grubuna indirgenmiş olur. Baskı gruplarının esas işlevi de burjuva demokrasisinin mekanizmalarının işletilmesini sağlamaktan ibarettir. Kesin olan şudur ki, bu yolla işçi hareketinin bağımsız bir siyasi güç haline gelmesi herhalükarda engellenmiş olacaktır.

Grev Nasıl bir «Sınıf Mücadelesi Okulu» Olur?

Bu bakış açısıyla komünistler açısından grevin anlamı da elbette bambaşkadır ve -üretimden gelen gücün- kullanılmasında ilişkisi pek az ve dolaylıdır. Daha doğrusu komünist siyaset açısından grev yahut iş bırakma başlı bir hedef ya da sonuç değildir.

Kaldı ki, amacı bir sektör ya da iş yerinde işi durdurmak olan bir grev eyleminde hele bir de işçiler surf işi durdurmakla önemli bir iş yaptıklarını düşünöyörlersa bu grev nasıl bir okul olacaktır? Kaldı ki birçok işi bırakma eyleminde başta sendikacılar olmak üzere zaman zaman devrimciler de işçilerin grev süresince nöbetlerini aksatmamak koşuluyla ek işler yapmaya devam etmelerini teşvik etmektedirler.

Böyle bir grev okul olsa bile, en azından bir sınıf mücadelesi okulu olmadığı kesindir. İşçiler aydınlar farklı olarak okuyup dinleyerek değil eylemlerle öğrenir. Bu bakımdan grev eyleminin bir okul olabilmesi, hem bu eylemin muhtevasına, hem de örgütlenmesine sıkı sıkıya bağlıdır. Kamuoyunu etkilemek, yahut iş verene zarar vermek güdüsüyle yapılan bir grev esasında işçilerin öğrenebileceği iki şey vardır; bunların ikisi de hayırlı değildir. Birincisi, siyasi mücadelede kamuoyunu daha çok da kamuoyunu oluşturan basını etkilemenin önemli olduğu öğrenilecektir ki bu burjuva demokrasisi eğitimidir. İkincisi çoğunlukla, özellikle de uzun süreli grevlerde işçileri işverenin işin durdurulmasına dayanma kapasitesini kendilerininkinden fazla olduğunu, kapitalistlerin dayanışma olanaklarının işçilerinkinden fazla olduğunu farkedeceklerdir ki bu da maneviyat bozucu bir ders olur.

Grevin bir sınıf mücadelesi okulu olabilmesi için, bu eylemde işçilerin farklı sektörlerden, farklı mesleklerden vb. özellikle de işsiz olanlarla bir ve tek sınıf üyesi olduklarını bilincine varmaları gerekir. Sınıf dayanışmasını göstermeleri ve görmeleri gerekir.

Halbuki komünistler için siyasal mücadelenin anlamı bambaşka olmalıdır. Komünist siyasal mücadelenin işlevi ve hedefi işçi hareketinin siyasallaşmasını, yani siyasi iktidarı hedefleyen bir siyasal güç haline gelmesini sağlamaktır. Bu aynı zamanda birbirlerini kopuk ve bazan birbirine rakip kesimlere bölünmüş işçi yığınının sınıf bilincini kazanmasını ve gerçek anlamıyla bir sınıf haline gelmesini; giderek de sınıf olarak örgütlenmesinin (en üst noktada egemen sınıf olarak örgütlenmiş proletarya) yoludur. Bu burjuva demokrasisini tesis etmeyi amaçlayan bir hareket olmadığı kesindir. Aksine demokrasiinin burjuva siyaseti çerçevesinde ve burjuva akımları yahut mekanizmalarını öne iterek değil onları çığneyerek gelişen bir emekçi hareketi tarafından kurulmasını hedefleyen bir hareket söz konusudur. Proleter devrimi perspektifiyle demokrasi sorununun çözülmesinin özü bundan ibarettir. Elbette böyle bir siyasal mücadele analizi çerçevesinde bütün mücadele araç ve yöntemlerinin aynı stratejik hedefe tabi olması, yahut aksi yönde olmaması şarttır.

Ama proleter devrim stratejisini benimseyen komünistlerin grev mücadelesine ve bunun araçlarına yaklaşımındaki ayır edici farklılığa gelmeden önce ekonomik mücadeleleri siyasallaştırma amacıyla ortaya çıkan bir merkezci tutuma somut bir örnek ışığında değinmek gerekıyor.

Siyasal Protesto Eylemlerine Grev Kılıfı Geçirmek Neden Yanlış ve Zararlıdır?

Ekonomik ve kısmi mücadeleleri siyasallaştırma hüsnü niyetiyle, işçi hareketinin bir baskı grubuna indirgenmesine hizmet edenlerin çıkış noktası ekseri bir zayıflıktan ileri gelen tutumlarla şekillenir. Her

ne kadar grevleri ekonomik mücadeleleri siyasallaştırma amacı dışında da bunun ardında çoğunlukla ilgili işçi kesimlerinin henüz yeteri kadar sendikalaşmış olmaması ve/veya ilgili sendikaların güçsüzlüğü yahut niyetsizliği yataktadır.

Örneğin toplu sözleşme yapmaya yetkili ve yeterince örgütlü olmasına rağmen doğrudan doğruya işverene karşı karşıya gelmekten şu ya da bu nedenle kaçınan kimi sendikalar zaman zaman doğrudan grev çıkarak yerine, güya işçileri siyasallaştırmak adına grev yerine siyasal protesto eylemlerinin arkasına saklanabilmektedir. Bu tutum daha ziyade burjuva partilerinin dümen suyundaki sendika bürokratlarının rağbet ettiği bir kaçamaktır.

Bir de toplu sözleşme yetkisine sahip olmayan, yeteri sayıda işçiyi sendika çatısı altında toplayamamış olan küçük sendikaların yasal grevde gidemeyişini fiili grev adı altında ve siyasal mücadeleyi yasal sınırların ötesinde sürdürme adına yaptıkları eylemler söz konusu olmaktadır. Bu tür örnekler komünistleri daha yakından ilgilendirir zira genellikle devrimci akımların etkisi altındaki sendikal örgütlerin bu yönde arayışları olmaktadır.

Gerek sendikalaşmaya karşı baskılar gerekse kayıt dışı çalıştırma, esnek üretim vb. sistemler nedeniyle sendikali olmayan işçilerin yasal olarak toplu sözleşme hakkında sahip olmaması durumunda, hiç kuşkusuz devrimcilerin yasal engelleri ve mevzuatı bahane etmesi söz konusu olmaz. Bu koşullarda yapılacak bir grev elbette toplu iş sözleşmesi prosedürünü takip etmek zorunda değildir ve işçilerin topluca ve örgütlü olarak iş bırakılması iş bırakmakla da kalmayıp, üretimin grev kırıcıları tarafından sürdürülmesine de engel olarak eyleme geçmesi olacaktır. Açıkta ki böyle bir eylemin gerektirdiği örgütlenme ve kararlık herhangi bir sendikandankinden üstün olmak zorundadır. Eyleme katılan işçilerin buna göre hazırlanması ve donanım kazanması yanı sıra, başka işçi örgütlerinin başka sektörlerdeki işçilerin ve genel olarak işçilerin dostu olma iddiasına sahip çıkarımların dayanışmasına da ihtiyaç olacaktır.

Kuşkusuz böyle bir eylemin apar topar karar verilerek gerçekleştirilemeyeceği de açıktır. Bunun için ciddi ve kapsamlı bir hazırlık çalışması ihtiyaç vardır. Bu tür durumlarda asıl büyük sorun ise, eyleme katılması gereken işçilerin yasal olarak sendikali olmalarının öndeki engellerin nasıl aşılacağı konusudur.

Toplu sözleşme yetkisi olmayan bir sendikadan demeye üye kaydeden gibi işçileri tek sendikaya üye yapması mümkün değildir zira her sektördeki diğer sendikalar hem de işveren bu durumdaki otomatik olarak haberdar olacaktır. O nedenle bu tür durumlarda resmen sendikali olmayan işçilerin yasal olmayan bir grev katılmasını sağlamak için çok ince hesaplar ve yetkin bir örgütlenmeye ihtiyaç olduğu besbellidir. Bu nedenle de doğrudan sendikaya kaydedilmeyen işçilerin başka ortamlarda örgütlenmesi hapseden önemli bir zarurettir. Lakin genellikle bu ihtiyacı karşılamak için işçilerin siyasi nitelikli örgütlere çekilmesi yönünde bir eğilim ağır basmaktadır. Bu makul ve muteber bir çözüm gibi görünse de, sendikal çalışma bakımından sanıldığından daha elverişsiz bir çaredir. Zira bir sendikal örgütlenmeye ihtiyaç duyan ve bir sendika üyesi olmaya müsait bir işçi ile bir siyasi örgütlenmenin militanı arasında ihmal edilmeyecek ölçekte farklılıklar vardır.

Sendikaya resmen üye olmadıkları için işçileri siyasi nitelikli örgütlenmelere çekmek kendi başına olumsuz ve yanlış bir iş olması da bunun sendikal örgütlenmenin yerini tutacak veya önünü açacak bir şey olacağı doğru değildir. Çünkü sendika bir kitle örgütüdür ve belli bir sektördeki her eğilimden ve herhangi bir düzeydeki bütün işçilere açık olmalıdır. Bu bakımdan sendikalaşmanın öndeki engelleri aşmak üzere ihtiyaç duyulacak örgütlenmeler sendikalardan ayrı ve fakat sendikalarla koordinasyon içinde çalışan onlara alternatif olarak değil onları bir tamamlayıcı parçası olarak tasarlanıp ve bir sendika gibi kitle örgütü niteliği taşıması gereken örgütlenmeler olmalıdır. Bu tür örgütlenmelerle sendikalar arasında bir rekabet ilişkisi olması söz konusu olmalıdır. Eğer böyle bir rekabet ilişkisi varsa bu kitle örgütlerinin doğasından ileri gelen bir durum değil kitle örgütlerinin şu ya da bu siyasi amaca bağlı olarak şekillendirilmesinin sonucu olabilir ancak.

Oysa şu ya da bu düzeyde siyasal bir nitelik taşıyan bir örgütlenme ne kadar gevşek olursa olsun bir kitle örgütü gibi olamaz seçici ve dışlayıcı olur. O nedenle sendikalaşmanın öndeki engelleri aşmak için çare olarak siyasal nitelikli bir örgütlenmeye basırmak sonuçta sendikalaşmaya değil birçok işçinin sendikasız kalmasına hizmet eden bir yol olur. Böyle bir durumda da sendikaların yapması gereken işin daha çok siyasal nitelikli unsurların katıldığı etkinlik ve eylemlerle ikame edilmesi kaçınılmaz hale gelir.

16 Haziran Tersane Grevi

Limter-İş Sendikasının 16 Haziran'da Tersaneler bölgesinde örgütlediği eylem hazırlık haftalar öncesinden başladı. Tersaneler bölgesinde basın açıklamaları, Tuzla'nın mahallelerinde halk toplantıları ile tersane işçilerine ve emekçilere 16 Haziran eylemine destek ve katılma çağrısı yapıldı. Birçok kitle örgütü, kurum ve sendikamızın desteğini alarak eyleme biz de KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak çevremizdeki tersane işçilerini de katarak hazırlandı.

Eylem günü sabahın erken saatlerinden itibaren sendikacılar ve desteğe gelenler alanda toplanmaya başladılar. Biz de 1 Mayıs Mahallesi'nden, Yenibosna'dan, Okmeydanı'ndan ve Gülsuyu'ndan gelen yoldaşlarımızla Deersan Tersanesi önünde buluştuk. "Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek" yazılı pankartımızı açarak sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca; "Tersane işçisi yalnız değildir", "Özgürlük savaşın işçilerle gelecek", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz", "Yaşasın emeli sız dayanışması", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni", "Tersanede ölümlere son", "Tam ücretli, aklı saatlik iş günü, dört vardiyalı" sloganları attık. Alana

geliğimizde Limter-İş sendikası bizi karşıladı, pankartımızı ve dövizlerimizi uygun bir yere asabileceğimizi belirttiler. Öncesinden görüştüğümüzde de alana girdikten sonra tek pankart olacağını söylemişlerdi. Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı eylemde destek için sendikalar, odalar, dernekler gibi kitle örgütlerinin yanı sıra partiler, sivaslar, sanatçılar, milletvekilleri de bulunuyordu. Tersane işçilerinin eyleme ilgisizliği de gözle karşılandı. Eylemde GİSBİR Limter-İş ile görüşmeyi reddetti. Bunun üzerine daha öncesinden

konuşulan bir yürüyüş yapılmadı. Eylem Bin Ümit Vekili Sebatah Tuncel de desteğini sundu.

Eylemde tersanelerde çalışma yürüten Tersane İşçileri Birliği Derneği ve Tersane İşçi Kurulu da kendi pankartları ile katılmıştı. Hatta Limter-İş Sendikası ile TTB-Der arasında kendi pankartlarını açmaları üzerinden gergin bir tartışma yaşandı. Bu tartışma da zaten en ağır koşullarda çalışan ve örgütlülüğün çok zayıf olduğu tersane işçileri arasında çalışma yürüten farklı kurumlar arasındaki her alanda yaşanan rekabete, örgütsüzlüğü bir

kez daha hissettiren ve gösteren bir hadise oldu. İşçilere kurtuluşun tek başına olamayacağı söylenlerin, değil birlikte çalışmak en küçük işi bile örgütlerken birbirleriyle dayanışma içerisinde hareket etmesi sağlanamazken, tersane işçilerinin iş güvencesiz çalışmaya, iş cinayetlerine karşı örgütsüzlüğe mahkum kalması kaçınılmazdır. Bu grevler, eylemler bu anlayışlarla örgütlenince de işçilerin ilgisizliği sürecektir.

Eylem boyunca sık sık sloganlar atıldı, işçi arkadaşlarla birlikte halay çektik, marşlar söyledik. Eylemin bitimine yakın bir saatte de hep birlikte ayrıldık ve kooperatife gittik. Burada eylemi değerlendirirken bir sohbet gerçekleştirdik. Sohbette işçilerin iş bırakarak katıldığı bir grevden söz edemeyeceğimizi, daha çok destekleyicilerin yoğun katılımının olduğu bir etkinlikten bahsetmenin daha doğru olduğunu, zaten tersanelerin yoğun olarak iş bırakarak itibar gösterdiği bir grevin örgütlenilebileceği koşullarda olmadığını, ancak sendikamızın işçilerin gündemine körece koşullar karşısında dayanışma ve örgütlülüğü sokmak anlamında sanimi cabasının ürünü olan bir eylem olduğunu vurguladık.

Bursa'dan Tuzla'ya Eylemli Destek

15 Haziran günü, hem 15-16 Haziran direnişinin 38. yıl dönümü hem de 16 Haziran'daki Tuzla Tersane Grevi için Bursa'da Osmangazi Metro istasyonu önünden başlayacak bir yürüyüşle başlayıp AKP il binasının önünde yapılacak bir basın açıklaması ile bitirecek bir eylem organize edildi.

BATİS, ESP, Halkevleri, SDP, Partizan, BDSP, SODAP, Eğitim İşçileri Örgütlenme Girişimi ve KÖZ'ün katıldığı eylem, polislin yürüyüşe izin vermemesi üzerine gergin bir atmosferde başladı. Polis trafik sorununu bahane ederek yürüyüşün yapılamayacağı, AKP il binasının önünde basın açıklaması

yapabileceğimizi fakat il binasına girdikten pankartı ve flamları toplayıp gitmemiz gerektiğini, aksi takdirde eyleme müdahale edeceğini belirtti.

Bu konuşma üzerine BATİS başkanı Metin Burak, daha iki gün önce R. Tayip Erdoğan'ın açılışı daha önce yapılmış bazı yerlerin yeniden açılışını yapmak için Bursa'ya geldiğini, o zaman da trafikin felç olduğu, yolların trafiğe kapatıldığını, ama polislerin o zaman trafiki düzenlemeyi belirtti. Ardından burada tersane işçilerinin yanında oldukumuzu belirlen bir konuşma yaparak yürümeye kararlı olduğumuzu söyledi. Yürümede

kararlı kitle, yürüyüş karar aldı. Bunun için pankartın arkasına çizecek polisler barınak zorlanmaya başlandı.

Bu arada "Her Yer Tuzla Her Yer Direniş", "Direne Direne Kazanacağız", "Emekçiyse değil Çeteleler Bankar", "Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek" sloganları sıklıkla atıldı.

Polis yürümek için kararlı kitleyi görünce kitleyi gaz ve cop kullanarak dağıtmaya başladı. Biber gazının sıklıkla kullanılması kitle dağıldı. Yoldaşlarımızdan birisi biber gazından bayağı etkilenmişti. Onu da alarak alandan uzlaşmak zorunda kaldık. Çıkan arbede sonucunda 37

kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar 12 saatte yatanı tutulduktan sonra serbest bırakıldılar.

Ertesi gün Bursa Adliyesi'nin önünde yapılan basın açıklamasıyla yapılan saldırıların ve göz altıların bizleri yıldıramayacağı mesajı verildi. Basın açıklamasında Tuzla grevine Bursa'daki gözaltılar nedeniyle gidemediğimizi, bedenimizin orda olması bile yüreklerimizde orda olduğumuzu belirttik.

Basın metninin altına BATİS, Partizan, SODAP, Eğitim İşçileri Örgütlenme Girişimi, ESP ve KÖZ imzalarını attı.

Ümraniye'de Limter-İş çalışması

16 Haziran günü Tuzla Tersanelerinde Limter-İş sendikasının düzenleyeceği greve destek amaçlı olarak 1 Mayıs Mahallesi'nde KÖZ, Proletaryanın Kurtuluşu, Partizan, ESP, Mayısta Yaşam, Pir Sultan, Güzelleştirme Derneğinin katılımıyla ortak çalışmalar yapıldı. Mahalledeki sokaklara Limter-İş'in afişleri asıldı ve bildirileri yaygın olarak dağıldı. Ayrıca 14 Haziran günü de bildiri dağıtım sonrası tersanelerde ilgili bir belgesel gösterimi yapıldı. 14 Haziran günü akşam saat 19:00'da ortak bir basın açıklaması gerçekleştirildi ve 16 Haziran sabahı ortak kaldırılarak bir arada Tuzla'ya gidildi. Madem ki işçi sınıfının kurtuluşu için mücadele ediyoruz, madem ki bu kurtuluşun işçilerin ve tüm ezilenlerin birlikte mücadelesiyle kazanılabileceğini söylüyoruz; o halde bulunduğumuz bütün yerlerde başka yerlerde verilen mücadeleleri gündem ederek o bağlan kurarak hareket etmek ve bunları uygun adımlar atmak gerekir. Bizler KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak şimdiye kadar bu bilinçli hareket etki bundan sonra da bu adımıyla güçlendirerek yol almaya devam edeceğiz.

Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek!

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Tuzla'ya bir destek de İzmir'den

14 Haziran: Tuzla Tersanelerine Destek İçin İzmir'de Etkinlik

14 Haziran Günü TÜMTİS İzmir Şubesi'nde "15-16 Haziran'dan Tuzla'ya Direniş Sürüyor" başlıklı ortak bir etkinlik gerçekleştirildi. 15-16 Haziran Direnişi ile ilgili içinde çalıştığımız kurumların organize ettiği etkinlik, basın açıklamaları geleneği bu sene de diğer kurumlarla birlikte sürdürüldü. Hem 15-16 Haziran'ın anlamı, hem de Tuzla Tersaneler grevine destek olmak amacıyla yapılan etkinliği TÜMTİS, Demokratik Haklar Derneği, Mine Bademci Kültür Merkezi, Özgür Yaşam Kooperatifi, Tekstil Sen, EHP ve ESP organize etti.

TÜMTİS Şube Başkanı Şükrü Güncel'in işçi sınıfının mücadelesinin tarihsel gelişimi, 15-16 Haziran'ın bu mücadele içindeki yeri ve günümüzde mücadele olanakları ele alan konuşması ile başlayan etkinlik, BEKSAV'ın hazırladığı "Limtanın Uğultusu" belgeselinin gösterimi ve müzik dinletisi ile sona erdi.

15 Haziran: Karşıyaka'dan Tuzla'ya Destek

16 Haziran'da Tuzla tersanelerinde yapılacak greve destek olmak amacıyla 15 Haziran günü Karşıyaka Çarşı'da bir basın açıklaması yapıldı. Karşıyaka Emek ve Demokrasi Platformu'nun yaptığı basın açıklamasında "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Tersane İşçisi Yalnız Değildir" sloganları atılarak, eylem KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin yanı sıra Deri İşçileri Derneği çağrılan da destek verdi.

16 Haziran: İzmir'den Tuzla'ya Destek

Tuzla Tersanelerinde yapılan 16 Haziran grevine destek vermek için 16 Haziran günü Konak Eski Sümerbank önünde bir basın açıklaması yapıldı. KESK örgütünde yapılan basın açıklamasında TÜMTİS, Birleşik Metal-İş, BES, Eğitim-Sen, Tekstil-Sen, Deri İşçileri Derneği, Dayanışma Sendikası, Alnteri, DHP, DİP, DTP, EMEP, ESP, Mücadele Birliği, KÖZ, Partizan ve SDP destek verdi.

Yaklaşık 250 kişinin katıldığı eylemde "Gün Gelecek Devran Dönecek, AKP Halka Hesap Verecek", "Tuzla İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "İşçi-Memur El Ele Genel Greve", "Tersane İşçisi Direnişin Simgesi" sloganları atıldı. Deri İşçileri Derneği "Köle Değil İşçiyiz, Birleşince Güçlüyüz", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni" dövizleri ile eyleme yerini arklar deri işçileri ile birlikte "İş, Ekmeğ Yoksa Barış da Yok", "Ayaklar Baş Olsun, Başınıza Dert Olsun", "Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek" sloganlarını attık.

İzmir'den Komünistler

İzmir'de Tuzla Grevine destek eylemlerinden çıkartılması gereken dersler

15-16 Haziran Ayaklanması'nın yıldönümünü anmak ve Tuzla grevine destek olmak amacıyla İzmir'de iki basın açıklaması, bir salon etkinliği olmak üzere üç etkinlik yapıldı. Bu etkinliklerin üçtünden de ortak özelliği, etkinliğin örgütlenmesinde katılan kurumların sınırlı olmasıydı.

15-16 Haziran'ın anmak için içinde çalıştığımız kurumların son birkaç senedir yaptığı salon etkinliği ve basın açıklamalarını ortaklaşarak üzere önemli bir çaba harcancasına rağmen diğer kurumların ilgisi ve katılımı sınırlı olmakta ve neredeyse her kurum kendi etkinliğini yapmaktaydı. Bu sene ise geçtiğimiz senelerden farklı olarak 15-16 Haziran'ın yıldönümünde, 16 Haziran'da, Tuzla Tersaneleri'nde bir grev gerçekleştirileceği bir çok kitle örgütünün ve sivasların bu takvime olan ilgisi artırdı. KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin 15-16 Haziran Ayaklanması'nın yıldönümünde yapılacak etkinlik ve basın açıklamaları'nın

Tuzla Tersanelerine destek eylemlerine çevirme önerisiyle bir çağın yapılması için uzun süre öncesinden görüşmeler bulunmasına rağmen, eylem sadece devrimcilerin değil sendikaların da katılımını sağlamamak için bu çağrı KESK'e havale edildi. Halbuki TÜMTİS başından itibaren bu sürecin içinde yer alacağı ve TÜRK-İŞ'e bağlı Deri-İş, Belediye-İş gibi sendikaların katılımını sağlayacağını beyan etmişti. KESK ise diğer kurumların eylemin örgütlenmesinde katılımını sağlamaya yönelik çaba sarfetmemesi ile birlikte sadece birkaç gün kala eylemin yerini, zamanını, ortak pankartını kurumlarla bildiremeyeceği eylemde haberdar etti. KESK'in bu yaklaşımı eylem amacına uygun ortak organize etmek çok uzak "eylemi yapmış olmak için yapma" tarzı idi. DİSK'e eylem katılmama karar alınırken, TÜRK-İŞ ise şubelerine destek verme çağrısında bulunulduca yetindi. Eyleme Birleşik-Metal-İş, BES, Eğitim-Sen gibi sendikalar temsili düzeyde katılırken, TÜMTİS ve Emekli-Sen katılmaları

ve canlılıklar ile dikkat çekti. Devrimciler örgütlemeye sürecinden mahrum bırakılmasına rağmen eyleme katılım gösterirken eylem sendikaların inisiyatifinde gerçekleşti.

Bu eylemle ilişkin KÖZ'ün arkasında duran komünistlerin eylemi Çiğir Organize Sanayi veya Basmane-Kapılar da yapma önerisi ise "katılım düşürür" gerekçesi ile kabul görmedi. Halbuki Basmane-Kapılar havzası şehir merkezine (Konak) çok yakın bir işçi havzası olmasının yanında sendikaların da yoğun olduğu bir bölge. Bu özellikleriyle hem katılım açısından sorun yaratacak bir alan değildir hem de işçi sınıfının en çok ezilen kesimlerinden olan tersane işçilerinin sorunları sınıfın en çok sömürülen diğer kesimlerinden deri işçilerinin de gündemine sokulmuş olacaktır. Fakat Konak, Taksim, Kızılay gibi şehir merkezilerinde eylem yapma ısrarı ve alışkanlığı nedeniyle daha önce defalarca olduğu gibi 16 Haziran'da da eylemi işçi sınıfına taşıma

fırsatı kaçırılmış oldu. Bunun yanında KESK'in yapacağı eylem çağrısı beklenirken sürecin net olmaması birçok kurumun bu gündemle ilgili yapacak istediği etkinlikleri organize edememesine veya örgütlemeye dar zamana sığdırmasına neden oldu. TÜMTİS'te yapılan etkinlik de son bir hafta kala planlanmasına rağmen etkinliği ilginç fazla olması salonun dolmasına ve bu yüzden bir çok kişinin salona girememesine neden oldu. Öncesinden organize ederek daha geniş bir salonda yapılabilecek bu etkinliğin örgütlemeye çağrısının herkesi yapılmayıp dar tutulması bir çok kitle örgütünün ve sivasının etkinliğe katılmamasına sebep oldu.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler destek eylem ve etkinliklerinde yaşanan bu eksikliklerden kendilerini soyutlamadan dersler çıkararak, bu eksiklikleri gidermek üzere daha fazla sorumluluk almak ve müdahale etmek için çaba göstermeye devam edecektir.

İzmir'den Komünistler

Bu konudaki yanlış ve zaafırlar temelinde işçilerin kitle örgütleriyle siyasal örgütleri birbirinden ayırt etmeyi önemsemeyen bakış açısı yatar. Bu yanlışın kaçınılmaz sonuçlarından biri de sınırlı sayıda militan katıldığı siyasal amaçlı eylemlerle kitlelerin kısmi çıkarları için katılacağı kitle eylemler arasındaki farkı göz ardı etmek olur. Bu fark ihmal edildiği zaman da kitlelerin katılıp gerçekleştireceği bir eylemin örneğin bir grevin öntünü açmak için gerekli ve yararlı olan bir öncü eyleminin bu kitle eyleminin yerine geçmesi kaçınılmaz hale gelir. Böylece bir kadro eylemi kitle eylemine ikame etmiş olur. Bu durumda farklı siyasal eğilimlerin kendi dar çıkarları temelindeki rekabet ilişkisinin bu eylemi zayıflettiği de kabahetli bir durum olabilir. Bu ise zaten eylem ve örgütlenmenin dışında kalan işçi kitesinin buralardan daha da uzakta kalmasına hizmet eder. Yani sözüme bu maksatla tasarlanan eylem ve örgütlenmeler bu temel yanlış nedeniyle maksadın tam aksi yönünde iş gören dinamiklere yol açmış olur.

İşte 16 Haziran 2008'de Tuzla tersaneler havzasındaki eylem bu genel saptamaların hepsinin

adete bir arada görülebileceği bir laboratuvar gibidir. Söz konusu eylemin en büyük kusuru tersane işçilerinin büyük çoğunluğunu eylemin içine çekememiş olması, tersanelerdeki üretim tamamen durmasını sağlayamaması olmuştur. Zira zaten böyle bir eylemde bunları beklemek hatadır. Söz konusu beklentiler havzadaki işçilerin çoğunluğunu örgütlemiş bir sendikamızın yasal prosedüre göre veya buna rağmen işi durdurması halinde gerçekleştirilebilirdi. Ama ne Limter-İş bu durumdaki de ne onun öncülük ettiği eylem destek verileri bu boşluğu doldurmaya müsait bir topluluk oluşturamaktadı.

Bu bakımdan asıl kusur bu eylemin sanki bir grev gibi tasarlanması ve eleştirilenler de sanki bir grevi eleştirmiş gibi davranmasından ileri gelmektedir. Buna karşılık böyle bir eylemin o havzadaki işçilerin sendikalaşmasının öndeki engelleri karşı mücadele amaçlı bir eylem olarak takdir edilmesi ve tasarlanması mümkündür; zaten asıl mahiyeti de bundan ibarettir. Yani Tuzla havzasında grev hakkının kullanılmasını ve sendikalaşmanın sağlanması için farklı sektörlerden farklı nitelikteki örgütlerin birlikte bir eylem yapması elbette olumlu ve gerekli bir iştir. Ama

bu eylemle işçilerin grevin yerine geçirilmesi hem eylemin değeri gölge düşüren bir durum olmuştur hem de eylemin muhatabı olan işçilerin grev ve sendika hakkındaki yanlış algılamalara kapılmasına hizmet etmiştir. Üstelik bu eylemin dar siyasal çıkarlara hizmet etmek üzere tasarlanması yüzünden bir de siyasal rekabete sahne olması söz konusu eylem bir gölge daha düşürmüştür.

Daha bir önceki gün, 38 yıl önce yüzbinlerce işçinin sendikalaşma hakkına yönelik saldırılara karşı işi durdurup fabrikalardan akan kentleri aşp hükümet binalarına saldırmasını "15-16 Haziran direnişi" diye anarak 16 Haziran 2008 tarihindeki mütevazı siyasal protesto eyleminin grev diye anılarak sanki yüceltilmek istenmesidir. Bu karmaşa bile grev kitle örgütü siyasal eylem ve kitle eylemi kavramları üzerinde yeniden düşünmeye ihtiyaç olduğuna delalet etmektedir.

Komünistlerin Grevlere Sendikalara ve Siyasal Mücadeleye Yaklaşımın Farkı

Komünistler kitlelerin örgütleri ile devrimcilerin örgütlerini birbirinden ayırt etmek ve bunların birbirinin yerine geçmemesi konusunda titizliği ellerinden bırakmamak zorundadır. Daha da

önemlisi bu ayrımları kağıt üzerinde bile getirmekle kalmayıp sınıf mücadelesine müdahale etme azmindeki militanların pratik içinde öğrenmesinin koşullarını yaratmak zorundadır. Ancak bu takdirde sınıf hareketinin alı ve temel ihtiyaçlarının başında gelen sendikalaşma ve grev hakkının elde edilip kullanılmasına öncülük edecek bir devrimci partinin yaratılmasına hizmet etmiş olacaktır.

Komünistler işçi sınıfının siyasallaşmasından farklı şeyler anlıyorlar; Marx'ın "tek tek bireylerin, ancak başka bir sınıfı karşıt bir savaşımla yürüttükleri zaman bir sınıf meydana getirdikleri" hakkındaki saptamasını gözden kaçırmayarak, işçi sınıfının siyasallaşmasının aynı zamanda ayrı bir sınıf olarak kendisinin bilincine varması ve egemen sınıf olarak örgütlenme iradesini ortaya koyması anlamına geldiğini öne çıkarırlar.

Bu sonuç toplumun sınıflarının kendi içlerinde biraraya ve karşı karşıya gelmesi, bu suretle dostların ve düşmanların ayrıştırılması anlamına da gelir; komünistlerin siyasallaşmadan anlaması gereken herhalde budur. Somutlaşarak için mücadele etkilere hedef de budur.

Sivas'ın Hesabı Sorulacak!

Sivas katliamını anmak için düzenlenen mitinge 'AKP'den ve 2 Temmuz'un Tüm Suç Ortaklarından Hesap Sormak İçin Emekçilerin Bağımsız Kitlesele Mücadelesini Büyütelim' pankartıyla katıldık

2 Temmuz Sivas Madımak Oteli'nde gerçekleşen katliamın üzerinden 15 sene geçti. Katliamın 15. senesinde birçok ilde katliamı lanetleyen eylemler düzenlendi. İstanbul'da birçok sendika, kurum ve örgütün katliamı ile Kadıköy İskele Meydanı'nda düzenlenen mitinge yaklaşık 6 bin kişi katıldı.

Yürüyüş Tepe Nautilus önünde saat 17.00'da başladı. Aralarında Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Hubyar Sultan Alevi Kültür Derneği, Yeşiller, İHD İstanbul Şubesi, AGEP, Divriği Kültür Derneği, Halk Cephesi, BDSF, 78'liler Federasyonu, Sivas Dayanışma Derneği, AKA-DER, Kaldıraç, DİSK, TMMOB, KESK İstanbul Şubeler Platformu, DHP, Özgür Demokratik Alevi Hareketi, DTP, EMEP, SDP, SODAP, EHP, THP, Sosyalist Parti Girişimi, ESP, Halkçevleri, Çarşı, Öğrenci Kolektifleri, Genç Umur, Mücadele Birliği Platformu, Partizan, KÖZ, Tüm-İGD, SHP, TKP, Aydın Fikir Gençlik Kulübü, ÖDP, SOLUK, ODAK, Devrimci Öğrenciler pankartları ile yürüyüşte yer aldılar. Kortejler yürüyüş sonunda Kadıköy İskele Meydanı'nda toplandı.

AKP'den ve 2 Temmuz'un Suç Ortaklarından Hesap Sormak İçin Emekçilerin Bağımsız Kitlesele Mücadelesini

Komünistler olarak eyleme "AKP'den ve 2 Temmuz'un Suç Ortaklarından Hesap Sormak İçin Emekçilerin Bağımsız Kitlesele Mücadelesini Büyütelim" pankartı ile katıldık. Yürüyüş boyunca eylem alanında "78 Maraş: CHP İktidarda, 93 Sivas: SHP İktidarda, Kemaliler Tuttu Faşistler Vurdu," "Düünün Katilleri, Bugünün AKP'sidir," "Ne Şeriat Ne Kemalizm, Yolumuz Proleter Devrim," "Ordu

Medya Tekelleri İşte Katiller," "Katil Devlet Yıkacağız Elbet," "Ezilenlerle Saf Tut, Sovenezime K a p l m a , " " D T P ' y i Kapattırmayacağız," "Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş," "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz," "Bolşevizm: Kazanacağız, Komünist Bir Dünya Kuracağız," "Nereden Geliyoruz: Varoşlardan, Ne İstiyoruz: Özgürlük, Vermeyecekler: Alacağız, Özgürlük Savaşın İçerilece Gelecek," "Devrim İçin Devrimci Parti, Parti İçin Komünistlerin Birliği," "Yaşasın Komünistlerin Birliği," "Faşizme Karşı Omuz Omuz," sloganlarını haykırdık.

Yürüyüş boyunca, bugünün AKP'lilerinin dün katliamcılarında olduklarını, AKP'nin 2 Temmuz'un hesabını soramayacağını, Sivas katliamının şeriatçıların, faşistlerin ve

Kemalistlerin, onların hizmetkar oldukları devletin terbiye olduğunu söyledik. 2 Temmuz'un hesabını ancak emekçilerin bağımsız kitlesele mücadelesi ile verilebileceğini, DTP'nin kapatılmasına karşı çıkmadan 2 Temmuz'un hesabını soracak bağımsız bir emekçi hareketinin yaratılmayacağını dile getirdik.

Miting Alanında Enternasyonal'i Söyledik

Yürüyüşün ardından Kadıköy İskele Meydanında toplandı. Miting programı saygı duruşu ile başladı. Komünistlerin birliğini savunanlar saygı duruşu esnasında Enternasyonal'i söyledi. PSAKD Kadıköy Şube Başkanı Feti Bölükçüoğlu'nun yaptığı açılış konuşmasının ardından Nesimi Cimen'in eşi, Sivas katliamı şahitlerinden Makbule Çimen, Alevi Bektaş Federasyonu'ndan Ali Kenanoğlu konuşma yaptılar.

Grup Yorum, Onur Akın, ve Cahit Berkay da ezgileriyle mitinge katıldılar.

Geçtiğimiz yıllara oranlara daha kitlesel ve coşkulu geçen bu 2 Temmuz eyleminde asıl olarak AKP karşıtı ve Madımak'ın müze olması şiarları öne çıktı. Komünistler olarak bu eylemde 2 Temmuz'un suç ortaklarından ve AKP'den hesap sorabilmek için Kemalilere ya da burjuvazinin herhangi bir kanadına yedeklenmeden, gücünü varoşlarda, emekçilerin bağımsız örgütlenmelerinden alan kitlesele mücadelesinin ölümüne gerektiğini öne çıkardık. Bu yüzden de DTP'nin kapatılmasına karşı çıkmamız bu mücadeleyi örnek için şart olduğunu vurguladık.

Katil Devlet Yıkacağız Elbet Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş

İstanbul'dan Komünistler

Denizli'de 2 Temmuz Eylemle Anıldı

2 Temmuz Sivas katliamı Denizli'de Hacı Bektaş-ı Veli Derneği ve 78'liler Denizli İl Girişimi'nin çağrısıyla düzenlenen bir basın açıklamasıyla protesto edildi. Belediye meydanında düzenlenen ve yaklaşık 150 kişinin katıldığı basın açıklamasında "Sivas Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız" pankartı açıldı.

Eyleme imza koyan kurumlardan Eğitim-Sen, BES, SES, Denizli Tabipler Odası, TMMOB, EMO, Ziraat Mühendisleri Odası, Sanat Sevenler Derneği, Altı Nokta Köker Derneği, Yeni Kuşak Köy Enstitüleri, Demokratik Haklar Derneği, Geleceğimizi İstiyoruz İnişiyatı, Komünist KÖZ, Sosyalist Parti Girişimi, EMEP, ÖDP ve TKP'yd. Bunun yanı sıra ADD, DSP, CHP ve Ulusal Sanayiciler ve İşadamları Derneği de basın metnine imza atarak eyleme katıldı.

Eyleme çoğunlukla "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Madımak'ı Müze Yapacağız", "Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla", "Gün Gelecek Devran Döncecek Katiller Halka Hesap Verecek", "Sivas'ın Hesabı Sorulacak" sloganları atıldı. Okunan basın açıklamasından sonra alanda kısa bir semah gösterisi düzenlendi ve daha sonra Eğitim-Sen'de yapılacak olan salon etkinliği için kitle oraya hareket etti. Eylemin sonunda Kemalisterin

katliamdaki payını teşhir eden KÖZ'ün özel sayısını alanda yaygın olarak dağıttık.

Sivas Katliamı uzun yıllardan sonra Denizli'de ilk defa bir basın açıklamasıyla protesto ediliyor. Katliamın yıldönümüne sayılı günler kala 78'lilerin önerisiyle Hacı Bektaş-ı Veli merkezli bir eylem çağrısı yapıldı ve iki toplantı ile eylem örgütlendi. Bunun sonucunda eylem komitesinin seçilmesi, atılacak sloganların belirlenmesi üstelik slogan atma kararı alınması ve tüm kurumlara ulaşılamaması gibi bazı aksaklıklar yaşandı. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak Kemalisterle ve kızıl elmacıklarla eylem birlikleri konusundaki tutumumuz bellidir. Kızıl elmacık ittifakları dağıtmaya gideriz. Bilhassa 2 Temmuz olayında Kemalisterin rolünü ört bas ederek AKP'yi sıkıştırmak üzere bu eylemlere CHP ve uzantılarının müdahale ettiğini biliyoruz. Biz bu müdahaleleri bosa çıkarmak üzere hareket ettik.

ADD ve CHP gibi oluşumların bildiğiye imza attığı eylem bir gün kala ikinci toplantı bittikten sonra öğrendik. Bu bakımdan bu konudaki tutumumuz toplantılarda açıklamak konusunda zaafı davrandık. Bunun üzerine eylem günü Hacı Bektaş-ı Veli Derneği'ndeki arkadaşlarla görüşüp komünistlerin devletin

katliamlarına Kemalisterle aynı pencereden bakmasının mümkün olmadığını söyledik. Eyleme Sivas Katliamıyla ilgili görüşlerimizin kaleme alındığı bir özel sayıyla katılmak istediğimizi, buna sıcak bakılmazsa eylemden imzamızın çekileceğimizi belirttik. Ancak bunlar söylerken, örgütlenmesine fiili olarak emekçi harcadığımız bir eylemin bütünlüğünü bozacak gibi bir tavrimizin olamayacağını ve çekilmeyi tercih etmediğimizi, imzamızın çeksek bile eyleme katılacağımızı ve özel sayıyı dağıtarken eylem zarar gelmesine izin vermeyeceğimizi özellikle vurguladık. Bunun sonucunda özel sayımızı eyleme zarar vermemek adına kitle dağılırken dağıttık.

Önümüzde iki seçenek vardı ya eyleme hiç müdahale etmeyip izlenimi bir tutum sergileyecektik ya da CHP, ADD gibi kurumların imzalarının olduğu bir basın açıklamasından imzamızın çekilmeyeceği özel sayıyı dağıtma fırsatına sahip olacaktık. İkincisini tercih ettik. Zira bizim buradaki gücümüz Kemalisterin olduğu bir ittifakı bozarak, onları olmadıkları bir eylem örgütlemeye yetmeyecekti.

Bununla birlikte bir siyasal akım olan Kemalizm'e ve onun temsilcisi olan ADD, CHP karşısındaki politik mücadelemiz içinde çalıştığımız kurumlarda bu kesimlere oy veren ya da bu görüşleri savunanlarla bir arada olamayacağımız anlamına

da gelmemektedir. Bilakis kitle örgütleri farklı siyasal görüşten kişilerin ortak bir amaç doğrultusunda buluştuğu bir yerdir. Her ne kadar komünistler kitle örgütü çalışmalarda katılsa da kendi siyasal görüşlerini o kitle örgütüne mal etmez tersinden kitle örgütünün görüşlerini kendi siyasal görüşlerine mal edilmesine mani olur. Toplumun farklı kesimlerinden emekçiler, ezilenler söz konusu kitle örgütlerine ne kadar çok katılırsa hakim sınıfın siyasal eğilimlerini bu kurumlarda görmek o denli mümkün olacaktır. Biz de içinde çalıştığımız kurumlarda farklı siyasal görüşlerden arkadaşlarla ortak işler yaparken diğer yandan siyasal çizimimizin onlarınki ile karışmamasını sağlamak üzere siyasal ayrım çizgilerimizi pratik olarak çekmeye devam edeceğiz.

Sivas Katliamını ilk kez protesto etmek üzere örgütlenen platformda görüşlerimizi net bir şekilde tüm bileşenler önünde açıklamak noktasında eksik kaldık. Fakat özel sayıyıza bu eksiği kapatabildik. Ancak önümüzdeki yıllarda hem bu eksiklikleri telafi edemeyeceğimizi düşünürken Kemalisterin bakmakla yetindiği 2 Temmuz'un burjuvazinin herhangi bir kesimine yedeklenmeden, anlamına uygun bir biçimde anlamıya yönünde bir eylem örgütlenmesi için üzerimize düşeni yapacağız.

Denizli'den Komünistler

Sivas Katliamı'nı Unutmadık Unutturmayacağız!

Mahalleimizde 2 Temmuz Sivas katliamını anmak için bir araya gelen Mayısta Yaşam Kooperatifi, Alınleri, ESP, KÖZ, Partizan ve Proletaryanın Kurtuluşu 1 Temmuz akşamı mahallede yürüyüş yapma kararı aldı. Karakol Durağında başlayan yürüyüş, Çeşme Durağı'na kadar sürdü ve orada bir basın açıklaması yapıldı. Yürüyüşte "15. Yılında Sivas'ı Unutmadık, Unutturmayacağız" ortak pankartı açıldı. Siyasetlerin kendi flamlarıyla katıldığı yürüyüşte daha önceden belirlenen ortak sloganlar atıldı. "Sivas'ı unutmamak, unutturmayacağız", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "Katil devlet hesap verecek", "Sivas'ın hesabı sorulacak", "Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla" sloganlarıyla 100'ün üzerinde kişi yürüdü. Eyleme EMEP ve DTP de katılarak destek verdi. Çeşme durağında yapılan basın açıklamasının ardından atılan sloganlarla eylem bitirildi. Yapılan açıklamada Sivas katliamının sorumlusunun devlet olduğu, bu devletin Sivas gibi başka katliamlara da geçmekte olduğu, bu katliamlara karşı tüm ezilenlerin birleşik mücadelesi gerektiği vurgulandı. Bu eylem biz KÖZ olarak yaklaşık 25 kişi katıldı.

2 Temmuz Sivas Katliamı anmalarında KÖZ olarak hem Kadıköy'deki mitinge yönelik hem de mahalleimizde örgütlenmiş olan eyleme hazırlık amacıyla Mayısta Yaşam Kooperatifi'nde 2 Temmuz'la ilgili bir KÖZ söyleşi düzenledik. Yaptığımız söyleşide Sivas'ta katliam öncesinde ve anında nelerin yaşandığını, katliama nasıl zemin hazırlandığını, bu konuda da dönemin koalisyon ortağı olan SHP'nin rolünü ve aslında Kemalisterin bu katliamlardaki rollerini içeren bir konuşma yaptık. Yapılan sohbette geçmişte buna benzer katliamlardan örnekler verilirken, bir diğer taraftan da böyle olabilecek kimi katliamların da önlenilebileceğini ve bu katliamları önleyebilmenin yollarının da aslında nerelerden geçtiğini üzerinde durduk.

2 Temmuz ile ilgili çıkarmış olduğumuz özel sayıyı mahalleimizde eylemler öncesinde kullanmadık. Bu da aslında 2 Temmuz gibi bir gündemle ilgili olan Alevilerin yoğun olarak yaşadığı böyle mahallelerde çok büyük bir önem arz ederken bunu yeterince işleyemedik. Bu konudaki eksikliklerimizin de farkına vararak önümüzdeki süreçte çıkarmış olduğumuz dersler ışığında ilerlemeye devam edeceğiz.

Kemalistler Tuttu Faşistler Vurdu!

Sivas'ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor!

1 Mayıs Mabalesi'nden Komünistler

Bursa'da 2 Temmuz'u Anmak İçin Yürüyüş ve Etkinlik

Bursa'da 2 Temmuz Sivas Katliamı'nın yıldönümü vesilesiyle bir yürüyüş ve bir etkinlik yapıldı. Aralarında Pir Sultan Abdal ve Hacı Bektaş Veli Dernekleri'nin de bulunduğu beş dernekten oluşan "Bursa Dernekler Platformu" tarafından organize edilen eylem saat 18:00'da Şehişi civarında kitlenin toplanmasıyla başladı. Önce yürüyüş için kortejler oluşturuldu. En önde dernekler platformu tarafından hazırlanan Sivas Katliamı'nın yıldönümünde unutulmadığını ve unutturulmayacağını ifade eden bir pankart taşındı. Pankartın hemen arkasında Sivas'ta yitirdiklerimizin fotoğrafları taşındı. Kortejde bunlardan ayrı bir pankart ya da flama taşınmadı.

Biz eylem öncesi hazırladığımız dövizleri yürüyüş boyunca taşıdık. Ayrıca yürüyüş esnasında KÖZ'ün 2 Temmuz özel sayılarını da dağıttık. Bizim dışımızda diğer siyasetlerden hiç kimsenin yanında ve yürüyüş boyunca özel sayı ya da bildiri dağıtmamasını bahane ederek, bazı siyasetler kortej içerisinde özel sayı dağıtmamız konusunda uyardı bulundular. Biz de alınan ortak kararları ve eylem bütünlüğünü bozmadığımızı fakat hiç kimsenin de özgürce propaganda yapmaması engel olamayacağını, bu tutumun düşmana hizmet eden bir tutum olduğunu belirttik. Özel sayılarımızı tüm yürüyüş kolu boyunca dağıttık.

Yürüyüş Bursa Kent Müzesi Meydanı'na gelindiğinde son buldu. Yürüyüş boyunca ortak sloganlar dışında bazı siyasetler farklı sloganlar da atıldı ve atıldılar. Biz de "Sivas'ta düşenler kavgamızda yaşıyor", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz" sloganlarını atmaya özen gösterdik. Gelinek meydanında eylem için ses tesisati ve sahne alanı oluşturulmuştu. Sahnedeki öncelikle 2 Temmuz'da Sivas'ta yaşanan olaylar aktarıldı ve ölenlerin tek tek isimleri okunurken eyleme katılan kitle her isme "burada" diye bağırdı. Daha sonra Sivas'ta yitirdiklerimize adına saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından Pir Sultan Abdal Derneği Sivas şube başkanı bir konuşma yaptı. Konuşmanın ardından şiirler okundu ve semah gösterisi yapıldı. Eylem esnasında sık sık sloganlar atılırken etkinlik programı da sloganlarla bitirildi.

Sivas katliamının yıldönümü vesilesiyle gerçekleştirilen eyleme 800 civarında bir kitle katıldı. Eylem geçen yılca oranla daha coşkulu bir havada geçti.

Ayrıca geçen yıl eyleme katılan fakat oradaki kitlenin sloganları ve teşhiri tutumu sebebiyle eylemi terk etmek zorunda kalan CHP ve bazı Kemalist siyasetler bu yıl eyleme katılmadı. Eyleme bazı kitle örgütlerinin ve bizim dışımızda DTP, EMEP, SDP, ÖDP, TKP, ESP, Partizan, BDSF, DHP, SODAP ve Halkçevleri gibi siyasi hareketler de katılarak destek verdi.

Bursa'dan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Sivas Katliamı'nın Sorumlusu Devlettir

İçinde çalışma yürüttüğümüz kooperatifte 18 kişinin katılımıyla bir KÖZ sohbeti yaptık. Sohbetin konusu 2 Temmuz Sivas katliamıydı. '2 Temmuz'da neler yaşanmış', '2 Temmuzun sorumluları kimlerdir', '2 Temmuz katliamıyla amaçlanan neydi', 'Bugün 2 Temmuzu nasıl karşılamak gerekir' sorularının ele alındığı sohbet yaklaşık iki saat sürdü. Sohbet katılanların söz arak konuştuğu ve konuyla ilgili görüşlerini derli toplu bir biçimde ele alabildiğimiz verimli bir sohbet oldu.

2 Temmuz'da Neler Yaşanmıştı

Sohbete 2 Temmuz'da neler yaşandığını hatırlayarak başladık. İlki 1989 yılında Sivas'ın Banaz köyünde yapılan Pir Sultan Abdal etkinliklerinin, 1993 yılında, dönemin hükümet ortağı olan SHP'li Kültür Bakanı Fikri Sağlar'ın ısrarlı tutumu sayesinde Sivas'ta yapılmasına karar verildi. Bunun üzerine şeriatçı, faşist cehalet hareketlenmeye başladı. Kimi yerel gazeteler Aziz Nesin'i bahane ederek bu şeriatçı faşist görüşü kıskırtan yazılar yayınlamaya başladılar. Etkinliklerin ilk günü olaysız geçti.

Ancak ertesi gün cuma namazından çıkan kitelyi faşist ajanlar "Aziz Nesin'e ölüm, Şeytan Aziz Nesin" diye sloganlar atarak, Madımak oteline yönlendirdiler. İlk başta 600-700 kişi olan saldırgan güruh herhangisi bir müdahaleyle karşılaşmayınca, bir kaç saat içinde daha da kalabalıklaştı ve kısa süre içinde kalabalık 15 bini buldu. Kalabalık üç saat boyunca otelde bulunanlar taşla tuvalet. İçeride mahsur kalan 150 aydın sanatçı ulaşabildikleri bütün kanallarla devletin en tepelerinden tutalım, kişisel ilişkilerini arayarak tehlike içinde olduklarını ilettiler.

Aldıkları yanıt ise gerekenin yapılacağı, can güvenliklerinin korunacağı yönünde oldu. Fakat bu faşist saldırı ve gergin bekleyiş tam sekiz saat sürdü. Akşamüstüne doğru faşistler oteli ateşe verdiler ve bu saldırıda 37 aydın sanatçı yarararak can verdi.

2 Temmuz'un Sorumluları Kimlerdir

Katliamı düzenleyenler şeriatçı faşist güçlerdir. Fakat bu katliamın asıl sorumluları bir bütün olarak devlettir. İktidardaki Tansu Çiller hükümeti, onun

SHP'li ortağı başbakan yardımcısı Erdal İnönü başta olmak üzere ordu, polis, yarı asker, sivil, devlet erkanıdır. Zaten bu kesimler bu katliamı önlemek için kollarını dahi kıpırdatmamışlardır. On yıllardır Alevileri ve sol kesimi oy deposu olarak gören SHP'li Kemalist Başbakan yardımcısı katliamdan sonra utanmadan "Güvenlik güçlerimizin özveriyle çalışmaları sayesinde daha büyük bir katliam önlenmiştir" diyebilmiştir. Aynı SHP, katliamdan bir hafta sonra Tansu Çiller hükümetine güvenoyu vermiştir. Ordu ve polis bu faşist katliamı önlemek için hiçbir şey yapmamıştır.

2 Temmuz Katliamıyla Amaçlanan Neydi

2 Temmuz katliamı devletin Kürdistan sorunu bağlamında Alevi kitlesini Kemalister eliyle devlete yedekleme projesidir. 1992-93 yılları Kürt hareketinin mücadeleyi doruk noktasına ulaştığı yıllardır. Devlet bir yandan Kürt hareketinin Malatya, Sivas gibi kuzeydeki Alevi Kürtleriyle buluşmasını önlemek, diğer taraftan Türk Alevilerini, Kürt ve şeriat

karşıtlığına yanına çekmek için bu katliam bulunmaz bir fırsat olmuştur. Katliamdan hemen sonra katliamı protesto eden kiteler katliamın sorumluları olarak iktidar ve devleti gösterirken çok geçmeden Alevi kiteler Kemalister SHP'nin eliyle şeriat karşıtlığı üzerinden "Türkiye İran Olmayacak", "Türkiye Laiklik Laik kalacak" gibi anlayışlarla sosyal demokratlar üzerinden devlete yedeklenmiştir.

Bugün 2 Temmuz'u Nasıl Karşılamak Gerekir

2 Temmuz katliamında doğru dersler çıkarılmazsak yeni 2 Temmuzlar Alevileri, Kürtleri, tüm ezilenleri ve devrimcileri bekliyor demektir. 2 Temmuz sanıklarının hararetle savunulan bugün iktidardadır. Geçtiğimiz yıl Dağlica Saldırısı'ndan sonra faşist saldırıların gerçekleştirilenler 2 Temmuz Katliamı'nın baş aktörleriydi.

Bugün devlet asil tehlike olarak Kürtleri gösteriyor. Bir taraftan operasyon üzerine operasyon yaparken diğer yandan yoğun olarak Kürt emekçilerinin oylarıyla meclise giren Bin Umud adaylarını meclisten

atmaya çalışıyor. DTP'yi kapatmak için uğraşılıyor. Alevi, işçi ve emekçiler büyük oranda Kürt düşmanı CHP'den ve Kemalisterden umudunu kesmiş değiller; diğer taraftan ise sözde demokrasistlik oynayarak çetelerin üzerine gitme pozlarına bürünen AKP zorlama da olsa Kürtleri yanına çekmeye çalışıyor. Bugün Kürt olsun Alevi olsun, tüm emekçilerin ve ezilenlerin görevi bir yandan "DTP'yi kapatılmayacağı" diye haykırma diğer yandan da Sivas Katliamı'nın hesabını yalnızca Alevilerin değil, Alevi, Kürt, Türk tüm işçi ve emekçilerin sorumlusudur.

Sohbete katılan bir arkadaşımız şu soruyu sordu: 'Bu katliamın önlenmesi için devrimciler bir şeyler yapmadılar mı' Bu soruyu bir arkadaş şu şekilde yanıtladı: 'Devlet için bu katliamı önlemek için sekiz on saat yeterli bir süre olsa bile, bu yönde önceden bir hazırlığı ve plan olmayan devrimcilerin böylesi kitlesel bir saldırıyı önlemeye de mümkün olmazdı. Sohbette konuşan başka bir arkadaş ise şunları söyledi: "22 Temmuz seçimleri katılan Bin Umud milletvekili adayları kendilerini umut olarak gören işçi ve emekçilerin bir kısmının oylarıyla alakalı meclise girdi. Bu yıl özellikle İstanbul'da bugüne kadar Türkiye'deki en kitlesel ve coşkulu bir Newroz yaşandı. Maalesef 1 Mayıs'ta bu kitlesel alanlarda kendisini gösteremedi. Öntümüzde bir yerel seçim duruyor. Yerel seçimleri ezilenlerin örgütlenmesinde bir olanak olarak görmek hareket etmeliyiz."

Sohbete katılan bir öğrenci devlet neden insanları Alevi-Sünni, laik-şeriatçı, Türk-Kürt diye bölmeye çalışıyor diye yalın bir soru sordu. Bu öğrencinin sorusuna şöyle bir yanıt geldi: "Bu devlet kendi düzenini sürdürmek için işçi ve emekçileri yapıyı ayırmalar yaratarak bölmeye çalışır. Bir fabrikada yan yana çalışan Kürtü, Alevi, Sünnisi bir olarak kendi hakları için bir araya gelmesini istemez. Başlı sıkışıkta "Büyük Türkiye'yi çekemeyen iç ve dış miraklar" diye terane tutturur" dedi.

Sohbet bu konuşmalarla sona erdi. **Kemalister Tuttu, Faşistler Vurdu Ezilenlerin Birliği Sövenimiz Kuvvet**
Yenbosna'dan Komünistler

2 Temmuz Sivas Katliamının Hesabını Sormak ve Yeni 2 Temmuzlar Yaşamamak İçin Komünistlerin Ödevleri

28 Haziran Cumartesi günü Tuzla'da 2 Temmuz konulu bir gazete sohbeti gerçekleştirildi. Sohbet yaklaşık 12 kişi katılırken bir yoldaşımız öncelikle 2 Temmuz günü öncesinde ve 2 Temmuz günü ne olduğunu, SHP'nin bir gövde gösterisi yapmak için Pir Sultan Abdal şenliklerini Sivas merkezde aldıklarını, katliamın öncesinde günün planlandığını, faşistlerin kapı kapı binaların dağıtıldığını, yerel gazetelerin ortamı gerdiklerini anlattı. Yoklad daha sonra dakika dakika katliamın nasıl gerçekleştiğini, 500 kişilik bir kitlenin nasıl sayılan 15 bini bulan bir kitleye dönüştüğünü, Madımak Otelinin 1,5 saat boyunca taşlanıp, 7 saat boyunca yakılarak devletin, sosyal demokratların nasil hiçbir şey yapmadığını bu katliamı izledikleri anlattı. Bir başka yoldaşımız da 2 Temmuz'u komünistlerin nasıl değerlendirmesi gerektiğini kısaca şu sözlerle anlattı: "Bu mesele bir Alevi-Sünni çatışması değildir. Alevilerin özellikle Kürtlerle, devrimcilerle temasının arttığı yerlerde ve Kürt hareketinin yükseldiği zamanlarda bu tür katliamlar görülmüştür. Sivas Katliamı'nın yaşadığımız topraklarda pek çok benzerleri var. Koçgiri'nden, Maraş ve Çorum olaylarına kadar pek çok Alevi katliamı arasında Alevi-Sünni çatışmasından ortaya çıkmadı. Öte yandan bu katliam şeriat taraftarları tarafından değil, faşistler tarafından organize edildi, şeriatçılar da bu katliama destek verdi."

Bu tür katliamlar ancak varoşlarda, ezilenlerin ve sömürülenlerin kitlesel eylemlerini büyüterek engellenileceğini vurgulayan yoldaş varoşlarda ezilenlerin kitlesel eylemlerini yaratmak için de Bin Umud vekillerinin kullanılabilceğini anlattı. Söylenişin ikinci kısmında bazı sorular geldi. Bu sorular devletin neden böyle bir katliamı gerçekleştirmek isteyeceği, neden bu tür katliamların hep Alevilerin başına geldiği üzerineydi. Bu sorulara verilen yanıtlar aynı zamanda bu katliamlara nasıl yapılabilceğini anlatmak için de bir vesile oldu.

Devlet Neden Sivas Gibi Bir Katliamı Gerçekleştirmek İster

Gelen bu sorular üzerine devletin Sivas katliamı gibi bir katliamı gerçekleştirmek istemesi için pek çok nedenin olabileceğini ifade ederek bu

nedenleri şöyle sıraladı: "Bunlardan ilki devletin ezilen bir kesim olan Alevilerin, Kürtlerle ve devrimcilerle olan temasını azaltmak, Alevileri sosyal demokratlar aracılığı ile kendi safına çekmek istemesidir. Devlet burjuva düzeni koruyabilmek için bir yandan baskı ve zulüm araçlarını kullanırken bir yandan da emekçileri bölmek, onları devrimci unsurlardan uzaklaştırmak, emekçiler içerisinde kendisine bağlı bir kesim de yaratmak ister. Türkiye'de devlet bunu faşistler ve sosyal demokratlar aracılığı ile Alevileri kendi safına çekerek yapıyor. Yaşadığımız topraklarda Alevilerin başına bu katliamlar sırf Alevi oldukları için gelmiyor. Örneğin Cem Vakfı'nın başına bugüne kadar hiç böyle bir sorun gelmiş değildir. Aynı zamanda devlete aramız bozmayan pek çok Alevi MHP'de bile yer alabilmektedir. Demek ki, asıl sorun Alevi kimliğinin kendisinde değil, Alevilerin başka bir özelliğindedir. Üzerlerindeki baskıya karşı, yaşadığımız topraklarda ezilen, kendi ibadetine bile yapamayan Aleviler aynı zamanda bazı bölgelerde devrimcilerle yoğun temas halindedir. İşte bu temas devletin kırmayı kendine görev bildiği bir eylemdir. Bu yüzden de devrimcilerin Alevilerin temasının yoğun olduğu bölgelerde, devlet Alevileri devrimcilerden uzaklaştırmak, kendi safına çekmek ister."

Alevi Kimliği Kürt Kimliğinin Karşısına Çıkıyor

Dahası yaşadığımız topraklarda Kürt ulusal sorunun varlığı, devletin Alevileri Kürt kimliğinden ve Kürt ulusal mücadelesinden de uzaklaştırmak ister. Bu yüzden Türk devleti için Kürt kimliğinin karşısında sahiplenilen bir Alevilik kimliği de kendini yaratır. Bu yüzden de bu tür katliamların, Kürt hareketinin yükseldiği dönemlerde, Kürt hareketinin buluşmaya çalıştığı bölgelerde oluşması rastlanmaz değildir. Aksine Alevi katliamlarının bir sonucu da Alevi-Kürt ayırmaları ortaya çıkarak ve güçlendirerek Kürt ulusal hareketinin de gerilemesini sağlamaktır.

Türkiye devleti faşistler aracılığı ile Alevilerin kafasına vura vura Alevileri kendi safına çekmeye çalışıyor. Faşistlerle, İslamcılarla ilk fırsata iş birliği yapmaya hazır, defalarca onlarla koalisyona girmiş olan sosyal demokratlar da, sanki Alevileri kollayıp, onların haklarını

savunmuş gibi bir role bürünüyor. Bugün hala Alevilerin asıl olarak Kemalisterle ve sosyal demokratlara oy vermesi temel olarak bundandır."

Bu Tür Katliamlara Karşı Ne Yapılabilir?

Söylenişte bu tür katliamların bir ilk olmadığı ve son da olmayacağı vurgulandı. Aksine devletin faşistleri, sosyal demokratları ve burjuva partileri kullanarak yine benzer katliamlar gerçekleştirilebileceğinin altı çizildi. Buna karşı Sivas Katliamı'nı aktif taraf olan Şevket Kazan'ın parti arkadaşlarını ve faşistlerle birlikte hareket eden dünün katillerinin bugün bulunduğu AKP'nin bu sorunun üzerine gidemeyeceği, zaten bu güne kadar da bu konuda hiçbir adım atmadığı, yani bu sorunu AKP'nin çözemeyeceği söylendi. Benzer bir şekilde Kemalisterin ve sosyal demokratların da bu sorunun üzerine gidemeyeceği belirtildi. Bugüne kadar Sivas Katliamı'nı dair CHP de SHP de, Madımak Otelini alında açılan kebabçaya karşı mücadele etmek dışında hiçbir şey yapılmış değil. Sosyal demokratlar ve Kemalister ya Erdal İnönü gibi bu sorunun burjuva yöntemlerle çözümleneceğini anlayıp istifa ediyor ya da sorunu çözmeye çalışmış gibi davranıp senelerce emekçileri oyalıyorlar.

Saldırılara Karşı Ne Yapmalı

"Ne yapmak gerek" soruna karşılık olarak şunlar söylendi: "Öncelikle devletin oyununu bozmak gerek. Bugün devlet Alevileri Kürtleri, devrimcileri ayrı tutmaya çalışıyorsa, onları buluşturmak, ne AKP'ye ne de Kemalisterle yedeklenmeden kitlesel eylemler örgütlemek gerekir. Bunun için varoşlar çok elverişli bir ortam sunuyor. Bu mücadelenin ezilenlerin, sömürülenlerin ve devrimcilerin yoğun bir şekilde bulunduğu yerde verilmesi şart. Bu birlikteliği örebilmek için komünistler Bin Umud vekillerinin de kullanılabilceğini düşünüyor. Bugüne kadar Bin Umud vekilleri 2 Temmuz'a dair, Alevilerin, Kürtlerin ve tüm emekçilerin sorunlarına dair pek çok ortak eylemin örgütlenmesinde araç olabiliyorlar. Elbette böyle bir araç kullanabilmek de komünistlerin görevi. Komünistler geçtiğimiz yıl Temmuz seçimlerini gündemlerine aldıklarından beri, bu hedefle hareket ediyor."

Tuzla'dan Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde Sivas Anması

2 Temmuz Sivas Katliamı'nı 1 Mayıs Mahallesi'nde konu üzerine bir KÖZ söyleşiye andık. Yaklaşık 15 kişinin katıldığı söyleşide 2 Temmuz Katliamı üzerine KÖZ'ün görüşlerini dile getirdik ve gelen sorulara cevaplandırdık.

Söylenişte temel olarak KÖZ'ün 2 Temmuz özel sayısında konu edilen noktalar üzerinde duruldu. Konuşmada vurgulanan görüşler kısaca şöyleydi: '2 Temmuz, Alevi-Sünni, şeriatçı-laik ekseninde tartışılması asıl olarak devletin ezilenler ve sömürülenler üzerindeki baskısının artmasını içi kullanılıyor. 2 Temmuz, aslen bir faşist saldırıdır. Kemalister Madımak otelindeki aydın ve sanatçıları bir kapana iteklemiş, saldırı sırasında onları bir kapanda oyalamış ve katliama ortam yaratmıştır. 2 Temmuz bu bakımdan şeriatçıların, faşistlerin ve Kemalisterin, ve onları hizmetkar oldukları devletin tertibidir. Tüm bu güçlerin ortak katliamıdır.

2 Temmuz sonrasında katliama gösterilen ilk tepkilerde devlet karşıtı "Katiller Meclis'te", "Katil Devlet" sloganları önüne çıkmıştı. Ancak daha sonra bu tepki sosyal demokratlar eliyle Alevi-Sünni, Şeriatçı-Laik eksenine çekildi, tepkilerin odağı devletten İslamcılara kaydı. Böyle bir müdahale ile Aleviler devlet tarafına çekilerek özellikle de Alevi Kürtler o dönem yükselen Kürt hareketinden uzaklaştırıldı. 2 Temmuz benzeri katliamların hesabının sorulması için emekçilerin birleşik ve bağımsız mücadelesinin güçlendirilmesi gerekir."

Söylenişte katılan Proletaryanın Kurtuluşu'ndan bir arkadaş, 2 Temmuz benzeri katliamların önlenemesi için ne yapılması gerektiği üzerinde de durulması gerektiğini söyledi. Alevilerin devrimcilerin güçlü olduğu yerde katliamlara maruz kaldığını vurgulayan arkadaş, devrimcilerin birlikte mücadelesinin sağlanmasının bu katliamları önlemeye kilit rol üstlendiğini vurgulandı. KÖZ adına konuşan yoldaşımız da, tarihte Alevilerin devrimcilerle ve Kürt hareketine yaklaştığı zamanlarda bu türden saldırılara maruz kaldığını belirtip, ezilenlerin, sömürülenlerin mücadelesinin yükseltilmesinin öneminden bahsetti.

Söylenişte söz alan mahalleden bir arkadaş, ordunun aslında Kemalister olmadığını, birçok subayın AKP taraftarı olduğunu söyledi. Bunun üzerine birçok alt rütbeden subayın AKP'yi desteklemesinin, ordunun üst kademesinin ve genel ilke ve amaçlarının TC'nin bekasını her türlü tehdide karşı korumak üzere inşa edildiği gerçeğini değiştirmeyeceğini, bu anlamda ordunun Kemalister bir yapılmaya olduğunu vurgulandı. Soruların ardından söyleşi sona erdi.

Kemalister Tuttu, Faşistler Vurdu

Sivas'ın Hesabını Sormak İçin ,

Emekçilerin Örgütlenme Özgürlüğüne Sahip Çık

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

1 Eylül Dünya Barış Günü'nün Perdelediği Gerçekler

1946 yılının haziranında ikinci emperyalist paylaşım savaşının galip devletlerinin girişimiyle, bu galibiyeti tescil etmek üzere kurulan Birleşmiş Milletler Örgütü kendini şöyle tarif etmiştir:

"Biz Birleşmiş Milletler halkları:

Bir insan yaşamı içinde iki kez insanlığı tarif olunmaz acılar getiren savaş felaketinden gelecek kuşakları korumaya, temel insan haklarına, insan kişiliğinin onur ve değerine, erkeklerle kadınların ve büyük uluslarla küçük ulusların hak eşitliğine olan inancımızı yeniden ilan etmeye, adaletin korunması ve antlaşmadan doğan yükümlülükleri saygı gösterilmesi için gerekli koşulları yaratmaya ve daha geniş bir özgürlük içinde daha iyi yaşama koşulları sağlamaya, sosyal bakımdan ilerlemeyi kolaylaştırmaya, ve bu erelere ulaşmak için: hoggörüyle davranmaya ve iyi komşuluk anlayışı içinde birbirimizle barışık yaşamaya, uluslararası barış ve güvenliği korumak için güçlerimizi birleştirmeye, ortak yarar dışında silahlı kuvvet kullanılmamasını sağlayacak ilkeleri kabul etmeye ve yöntemleri benimsemeye, tüm halkların ekonomik ve sosyal bakımdan ilerlemesini kolaylaştırmak için uluslararası kurumlardan yararlanmaya, istekli olarak, bu amaçları gerçekleştirmek için çaba harcamaya karar verdik.

Buna uygun olarak, hükümetlerimiz, San Francisco kentinde toplanan ve yetki belgeleri usulüne uygun görülen temsilcileri aracılığıyla bu Birleşmiş Milletler Antlaşmasını kabul etmişler ve Birleşmiş Milletler adıyla anılacak bir uluslararası örgüt kurmuşlardır." (**Birleşmiş Milletler Antlaşması'ndan**)

Birleşmiş Milletler örgütünün ilk işlerinden biri de 1 Eylül gününü Dünya Barış Günü olarak ilan etmek oldu. O gün bugündür, 1 Eylül, Dünya Barış Günü olarak anılır.

Ama o gün bugündür neredeyse her 1 Eylül günü savaşın gölgesi altında geçti. Bu 1 Eylül de öyle gelip geçiyor.

BM'yi takdamın Irak'ı işgal eden ABD ve mütefikleri bu işgali sürdürürken işgale engel olmayan rakipimiz şimdi bu işgale ortak olmanın yollarını arıyorlar ve koç başı olarak da BM teşkilatını kullanıyorlar.

Beri yanda Orta Afrika kaynamaya devam ediyor ve dünyanın dört köşesinde savaş hazırlıkları bazen açığa çıkarılmaya başlanıyor. 1 Eylül'ün Dünya Barış Günü olarak ilan edilmesi ve bu iddianın arkasında BM örgütünün durması adeta kötü bir şaka gibi sınıyor.

Yine de Dünya Barış gününün en harareti taraftarları ödenen beri kendini komünist olarak tanımlayanlar oldu; hala öyle.

Çünkü hem İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinde o zaman neredeyse herkesin sosyalizmin kalesi kabul ettiği SSCB'nin belirleyici bir rolü olmuştu, hem de SSCB'nin BM'nin kuruluşuna katılması tartışılmazdı. Bu nedenle SSCB'ye sahip çıkarılan BM'e ve aynı zamanda onun amaç olarak ilan ettiği hedefleri de sahiplenmelerinde şaşılacak bir şey yoktu.

Nitekim, İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen yıllarda barış hareketi ile komünistlik neredeyse özdeş kabul edilir oldu. Yine sözüme dünya barışı yolunda önemli adımlar olarak kabul edilen AGK ve Helsinki belgesinin onaylanması da pek çokları tarafından 'sosyalist sistemin ve proletaryanın bir zaferi' olarak benimsendi.

Bugün sözüme sosyalist sistemin yerinde yerler esiyor olmasına rağmen, ve BM teşkilatının ve onun sözüme ilkelerinin ipliği çoktan pazara çıkmışken, barışçılıkla komünizm arasındaki ayırım hakkındaki bulanıklık azalmış değil; aksine artmış ve yaygınlaşmış durumda. Çünkü burjuva ideolojisinin işçi hareketi için sızmasını bir ifadesi olan barışçılığın kökünü kazınması komünist bir siyasetin galebe çalmasına bağlıdır ve dünya işçi sınıfı hareketi uzun yıllardır böyle bir uluslararası önderliğin olmayışının damgasını taşımaktadır.

Neden Birinci Emperyalist Savaşın Sonra Bir Barış Hareketi Doğmadı?

Halbuki birinci emperyalist savaşın ardından da benzer girişimler olmuş ve o zaman emperyalist savaşın sona ermesini sağlayan Rus devriminden doğan Sovyet cumhuriyeti ve onun arkasında duran komünistler aynı zamanda emperyalistlerin kılıbı barış planlarının tekerine çomak sokan başlıca güç olmuşlardır.

Komünistler neredeyse bir asır önce savaşlardan asıl zararlı gören emceki yığınların ve ezilenlerin hakkı ve samimi barış ihtiyaçlarının biricik çözüm yolunu gösterdiler. Bunu yapabilmek için yığınların gözlerini bağlamaya çalışan burjuva pasifistlerinin (yani barış taraftarlarının) ve onların peşinde geçen sosyal-pasifistlerin (yani sözde sosyalist aslında barışçı olanların) karşısına dikilip onların içyüzlerini teşhir etmekle işe başladılar.

Sözümüne dünyaya barışı getirmek için kurulmuş olan, gerçekte ise galip emperyalistlerin dünyayı paylaşmalarının aracı olan Milletler Cemiyetini hedef tahtasına oturtuldu. Bugünkü Birleşmiş Milletler'in

atası olan bu 'haydutlar cetesi-nin karşısına onun gerçek alternatifi olan Uluslararası Sovyet Cumhuriyetleri hedefini ve bu hedef için mücadelenin öncüsü olarak Komünist Enternasyonal'i çıkardılar. Bu enternasyonale katılma koşulları arasında şu koşul da sayılmaktaydı:

"Komünist Enternasyonal'e katılmak isteyen her parti sadece aleni sosyal-yurtseverliği değil, ikiyüzlü ve uyduruk sosyal-pasifizmi de teşhir etmek zorundadır. Kapitalizm devrim yoluyla yıkılmadıkça hiçbir uluslararası hakem kurumunun, silahsızlanma hakkındaki hiçbir tartışmanın, Milletler Cemiyeti'nin 'demokratikleştirmek' üzere yeniden örgütlenmesi yolunda hiçbir girişimin insanlığı emperyalist savaşlardan kurtarmayacağı işçilere sistemli bir biçimde gösterilmelidir." (Komünist Enternasyonal'e Katılma'nın 21 Koşulu'ndan, bkz. Komünist Enternasyonal Belgeleri)

Bolşevikler Ne Demişti?

Bu fikir, Lenin'in dünya çapındaki ilk emperyalist paylaşım savaşından ve bu savaş karşısında Avrupa işçi aristokrasisinden güç alan II. Enternasyonal örgütlerinin ihanetinden çıkarttığı derslerin bir özeti idi. Daha Ekim Devrimi olmadan ve savaş sona ermeden şunları söylemişti Lenin:

"Proletaryanın bilinci öncüsü yani devrimci sosyal demokratlar kitlelerin ruh halini dikkatle takip ederler; ama onların büyüyen barış arzusunda, kapitalist rejim altında 'demokratik' bir barış hakkındaki kuru ütopyaları destekleyici sonuçlar çıkarmazlar; işçilerin insansaverlere, liderlerine, burjuvaziye bağladıkları umutları pekiştirici bir sonuç çıkarmazlar. Kitlelerin henüz bulanık olan devrimci arzusuyla berlaştırmak için; onların deneyiminden ve ruh halinden destek alarak, onları savaş öncesi siyasetten alınımsız birer örnek olguya eğiterek; burjuvaziye ve kendi hükümetlerine karşı devrimci eylemlere girişimleri gerektiğini ısrarla ve usanmaksızın metodik bir biçimde göstererek, sosyalizm ve demokrasiye giden tek yolun bu olduğunu öne çıkarılır." (**Lenin, Burjuva İnsansaverler ve Devrimci Sosyal Demokratlar, TE, c. 21, s.195**)

Bu bilinç sayesinde Bolşevikler hem emperyalist savaşa son verilmesine hem de ilk uluslararası sovyet cumhuriyetinin kuruluşuna önderlik ettiler. Bu önderlik rolünü Komünist Enternasyonal ile en ıleri ve hala aşlamayan bir düzeyde çıkardılar.

Komünist Enternasyonal'in Çizdiği Sürdürülmüdü

Ne var ki savaş ve barış konusunda Bolşevikler tarafından ortaya konan yaklaşım hemen ve tüm sosyalistler arasında benimsenmediği gibi, Komünist Enternasyonal'e katılanlar tarafından da hızla unutuldu; tedricen hasıraltı edildi.

Önce sosyal-pasifizm kavramı Komünist Enternasyonal tarafından terk edildi; burjuva pasifist akımlarla yaklaşma arayışları boy gösterdi. Sonra, 1934'te, SSCB Lenin zamanında 'haydutlar örgütünü'ndeki Milletler Cemiyeti'ne girdi. Güya bu örgüt tarafından önleneceği sanılan İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda da SSCB, Milletler Cemiyeti'nin yerine kurulan Birleşmiş Milletler'in kuruluşunda ön saflarda yer aldı.

Bu nedenle Birleşmiş Milletler hakkındaki yanlış ve yanılsamalar hala yaygındır ve emperyalizmin çağında burjuva benseverliğinin etkisi altında olan devrimcilerin çoğluğu da bundandır. Lenin zamanıyla kıyaslandığında bu durum adeta körlükten öze bir karanlıklar ifade etmektedir. Gerçekten de hem ikinci emperyalist paylaşım savaşının seyri ve mahiyeti hakkında hem de onun ardından ortaya çıkan gelişmeler hakkında yanlış ve hala benimsenen efsanelerin hakkı hesabı yoktur. Daha doğrusu bunların büyük kısmına düpedüz yalan demek yanlış olmaz. Neredeyse yaşayan yaşamayan bütün siyasi

güçlerin elbirliği ile taktis ettiği bu yalancı gerçek sayılması gerçeğin görülmesinin en önemli engeldir. İkinci Dünya Savaşı ile ilgili gerçeklerin en çok karanlık kalan yanlarından biri de 1 Eylül günü ile ilgilidir.

1 Eylül Neyi İfade Ediyordu?

Dünya Barış Günü olarak 1 Eylül gününün seçilmesinin nedeni, 1 Eylül 1939 tarihinde Polonya'nın Alman orduları tarafından işgal edilmesinin ikinci dünya savaşının başlangıç günü olarak kabul edilmesidir.

1 Eylül 1939 gününde Alman ordularının Polonya'nın bir kısmını işgal ettikleri tamamen doğrudur. Ama Nazi Almanyası'nın Avrupa'daki ilk işgal eyleminin Polonya'ya yönelik olduğu doğru değildir. Bu üç hatırlanacak bile istemeyen karmışık ve başdöndürücü sürecin çarpıcı dönemlerini hatırlamak lazım.

12 Mart 1938'de Almanya Avusturya'yı ilhak etmişti. SSCB hariç hiçbir devletten ses çıkmadı. Peşinden aynı yıl eylül ayında Münih'te toplanan konferansta mütefikleri olan İtalya'nın yanı sıra Fransa ve İngiltere'nin de onayını alan Almanya, bu kez Çekoslovakya'yı işgal etmeye koyuldu ve bu işgali 1939 yılının mart ayında tamamladı. Çekoslovakya'nın işgaline de, tek iraz SSCB'den geldi. İngiltere ve Fransa ise, 1938 aralığında peş peşe Almanya ile saldırmazlık paktları imzaladılar.

1939 Martında Almanya bu kez Polonya'dan Danzig'in (Gdansk) kendisine verilmesini talep etti. Bunun üzerine SSCB Fransa ve İngiltere ile saldırmazlık paktı imzalamaya teklif etti. Almanya'yı SSCB'nin üzerine saldırmaya kararı olan iki devlet de önce bunu reddettiler sonra oyalamaya giriştiler. Bu arada İngiltere Almanya'ya küçük hediyeler sunmayı (mesela Kongo'yu) ihmal etmiyordu. SSCB ağustos ayının 17'sinde SSCB dışişleri bakanı Molotov Almanya'ya saldırmazlık paktı imzalamaya teklif etti. 19 Ağustos'ta iki devlet arasında bir ticaret anlaşması imzalandı. 23 Ağustos günü de saldırmazlık paktı imzalandı.

1 Eylül günü Alman orduları Polonya'ya girdiler. 3 Eylül'de önce İngiltere birkaç saat sonra Fransa 8 ay önce saldırmazlık paktı imzaladıkları Almanya'ya savaş ilan ettiler. 17 Eylül'de SSCB Polonya'nın doğu kısmını işgal etti ve Alman orduları ile SSCB birlikleri 28 Eylül günü Brest Litovsk'ta karşı karşıya geldiler. Tarih bir cilvesi gibi 20 yıl önce birinci emperyalist savaş son veren anlaşmanın imzalandığı aynı yerde bir sınır anlaşması imzalandı. Ama bu kez 1918'dekinin aksine SSCB sınırları 200 km. batıya genişlemişti.

Bu gelişmeler ardından bu kez İkinci Dünya Savaşı ıme kazanacaktı. Tabii bu arada Almanya'yı SSCB'nin üzerine salıp diplomatik manevralarla bu savaştan kaçınacaklarını Alman İngiltere ve Fransa hükümetleri de hızla değiştirecek. Çünkü pasifist hayallerin peşinde diplomatik manevralarla Hitler'i durdurma ve SSCB üzerine saldırmaya planları tersine tepmişti.

SSCB ise, aynı diplomatik oyunu tersine çevirip Almanya ile saldırmazlık paktı imzaladıktan sonra, önce Polonya, bir buçuk ay sonra da Finlandiya'yı işgal etti. Böylece kendisi için sağlam bir güvenlik hattı kurduğuna sanyordu. 1941 haziranında bu güvenlik çemberinin yıldırım hızıyla yaran Alman birlikleri bir çırpıda bir ucuından Stalingrad'a öteki ucuından da Leningrad'a kadar Sovyet Rusya'yı işgal ettiler. Diplomatik manevralarla ve oportünist taktiklerle savaştan kaçınma hesapları orada da tutmamıştı.

Bununla birlikte, SSCB seferi Almanya için sonun başlangıcı oldu. Diplomasinin bittiği yerde özellikle Stalingrad ve Leningrad emekçilerinin direnişi, o güne kadar durdurulamayan Alman ordusunun önünü kesmişti. Bu dönemeç aynı zamanda İkinci Dünya

Savaşı'nın da kaderini tayin etti. Mütefiklere katılan SSCB ordusu ABD ve İngilizlerden önce Berlin'e ulaşp savaşa noktayı koydu.

Genellikle İkinci Dünya Savaşı hakkında gelişmelerin bu son kısmı parlatılarak anlatılır. Stalingrad direnişinden sityaışle söz edilir; SSCB emekçilerinin savaşta en ağır insan zayıyatını (20 milyon!) verdiğinden söz edilir.

Ama bu arada Komünist Enternasyonal'in kuruluşuna damga vuran ilkelerin nasıl hasıraltı edildiğinden, bu ilkelerle birlikte Komünist Enternasyonal'in nasıl tasfiye olduğundan söz etmek adetten değildir. Komünist Enternasyonal uluslararası işçi hareketini ve komünistleri 'anti-Hitler paktı'na dahil olan devletlerin askeri çabalarına destek olmaya çağırarak varlığını resmen son verdi. Zaten 'düşman değil yurdumuzda; kendi hükümetimizin yenilgisini ehveni şerdir' çığlığıyla kurulan Komünist Enternasyonal'in gölgesinin bile bu siyasetin arkasında durması mümkün değildir.

Ne var ki, komünist hareketin ve işçi sınıfının kayıpları arasında bunlar pek sayılmamaktadır. Bu kayıplar Reichtag'a dikilen orak çekiçli bayrağın gölgesinde unutturulmaktadır.

Bu gölgede unutulunanlar arasında İkinci Dünya Savaşı'nın bir emperyalist paylaşım kavgası olduğu ve SSCB ile birlikte dünya komünist hareketinin de bu kavga da taraf olduğu da vardır. Paylaşım savaşının sonunda kurulan emperyalist statükonun SSCB'nin katkısıyla kurulduğu vardır.

1 Eylül'ün Dünya Barış Günü olarak anılması işte bu unutkanlığın bir ifadesidir ve adeta bu unutkanlığın sürmesini sağlayan bir uydurucu gibidir. O nedenle bugün emperyalist savaşlar ve kılıbı barış anlaşmaları karşısındaki ikircikli tutumların egemen olmasına şaşmamak gerekir.

Bolşevizmin Devrimci Çizgisini Unutturmayacağız

Unutulunanların başında Bolşeviklerin emperyalist savaş ve barış hakkındaki öğütleri gelmektedir; bugün hakim olan pasifist uydurucuların yeğane panzehiri olur ve geçen yüzyılın başında pasifizmin ve sosyal pasifizmin hakkından gelen tutum neyse bugün de o tutuma hala ihtiyaç vardır.

Şubat 1917 devrimine iki ay kala, Lenin Zimmerwald Konferansı'nda seçilen Uluslararası Sosyalist Komite'ye ve Bütün Sosyalist Partilere Hitaben Savaş ve Barış Üzerine bazı tezler yazdı. Kautskist bir tutuma kayanların hakim olduğu komite bu tezleri ne ele aldı ne de yayınladı; bu tezler ilk kez 1931 yılında yayımlandı. Söz konusu tezlerin dokuzuncusunun altında Lenin barış konusunda sosyalistlerin tutumunun ne olması gerektiği konusunu açmıştır; bugün hala bu eski nasihata ihtiyaç var:

"9. İşçileri kandırmayın, aksine onların gözünü açan bir politika göyle olmalıdır:

a) Barış konusu gündeme geldiğinde, sosyalistlerin yapması gereken tek burjuvazismin ve hükümetinin maskesini her zamankinden daha gayretli biçimde indirmek, emperyalist mütefikleri ile yapmış oldukları ya da yapmaya hazırlanmış gizli anlaşmaları ifşa etmek...tir ...

b) Her ülkede sosyalistlerin ajitasyonları sırasında her şeyden çok üzerinde durmaları gereken şey, yalnız kendi hükümetlerinin her bir siyasal sözcüğüne değil, kendi sosyal-pasifistlerininkilere karşı da tam bir güvensizlik beslemek gerekliliği olmalıdır.

c) Her ülkede sosyalistlerin kitlelere şu açık gerçeği açıklamaları gerekir:...gerçekten kalıcı ve gerçekten demokratik (ihlaksız vb.) bir barış elde edilmesinin tek koşulu bu barışın mevcut hükümetler, yahut genel olarak burjuva hükümetler tarafından değil, burjuva egemenliğini devrimci ve burjuvaziye mülksüzleştirme başlanmış olan proleter hükümetleri tarafından imzalanmasıdır. ...

d) Her ülkede sosyalistler şu tartışmasız gerçeği kitlelere açıklamalıdır:...işçilerin böyle bir barışı sahiden ve hemen şimdi elde etmelerinin tek yolu vardır o da silahlarını kendi hükümetlerine çevirmektir. ...

e) Sosyalistler burjuva fikirleriyle devrimci işçi hareketini her zaman yolaştıran reformizme karşı mücadeleyi güçlendirmelidir; ...özellikle de onun yeni görünümüne karşı; bu reformizm burjuvazinin savaş bittikten sonra yapacağı reformları vaatetmektedir!" (**Bkz. TE, c.23, s. 226-234**)

Bir başka vesileyle de Lenin, şu net tanımlı yapımıştır:

"Hiçbir anlama gelmeyen, hiçbir yükümlülük getirmeyen barışçı dilekeleri imarla tekrarlayan biri, demokratik bir barışın gerçek taraftarı değildir; demokratik bir barışın gerçek taraftarı, bugünkü savaşın emperyalist karakterini, bu savaşın hazırladığı emperyalist barışı teşhir eden ve halkları kendi canı hükümetlerine karşı bir devrime çağırandır." (**Lenin, Burjuva Pasifizmi, Sosyalist Pasifizm, TE, c.23, s.205**)

Bugün en çok eksikliği duyulan işte bu tarifeki gibi bir devrimci partidir. Böyle bir partinin yaratılması bir yana bu parti ihtiyacının bilincine varılması için bile evvela 1 Eylül'ün üzerindeki perdeyi kaldırmak gerekiyor.

17 Ağustos Esenkent Pikniği

Esenkent mahallesinin 18. Geleneksel mahalle pikniğini örgütlenmesinde KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz de aktif olarak sorumluluk aldık. Bu yıl pikniğin örgütlenmesi konusunda tartışmalar yapılırken, 17 yıldır aralıksız yapılan ve mahallelerin bir gelenek haline geldiği, dayanışma ilişkilerinin de yansımaları olan bu pikniğin bu yıl da ara vermeksizin yapılması doğrultusunda çaba

harcadık. Önceki senelere göre gecikmiş olarak mahalle pikniğini 17 Ağustos gününde çalışma yürüttüğümüz Anadoluda Yaşam Kooperatifini de katarak organize ettik. Hatta piknik çalışmasını sadece Anadoluda Yaşam ile sınırlı tutmadık, Yenibosna, Tuzla, Okmeydanı, Ümraniye, Sultanbeyli, Gülsuyu, Esenyurt'ta da çalışma yürüttüğümüz tüm alanlarda da yaptık. Piknik alanı olarak yine bir gelenek haline gelmiş olan Adalar'ı seçtik. Öncesinden tüm mahallelerden otobüsler ayarlayarak kiraladığımız tekneleri kalkacağı Maltepe İskelesine ulaştığımız sağladık. Piknik çalışmasını yaklaşık 1,5 haftada yaptık.

Piknik günü sabahın erken saatlerinde kooperatiflerde buluşuldu ve tutulan araçlarla Maltepe İskelesi'ne varıldı. İskelede tüm bölgelerden araçlar geldikten sonra tekneye geçerek Büyük Ada'ya doğru yol almaya başladık. Teknece davul zurna eşliğinde halaylar çekildi, türküler söylendi. Adaya vardığımızda her mahalle kendi kahvaltılarını hazırlamaya başladı. Bir taraftan semaverde çaylar demlenirken, mahallerden gelenler ihtiyaçlarını birbirlerinden

giderdiler, bir taraftan da davul zurna çaldı. Kimileri halay çektiler, kimileri de adayı gezmeye çıktılar. Kahvaltılar yapıldıktan sonra denize girmek isteyenler denize gittiler. Kalkanlar halay çektii, top oynadı, sohbetler ettiler. Öğle saatleri de bağlama ve gitar eşliğinde müzik dinletisi oldu. Hep birlikte türküler söylendi. Müziğin ardından yerel seçimler ile ilgili bir söyleşi yapıldı. Bu söyleşide yerel seçimler yaklaşırken nasıl çalışmalar yapılması gerektiği üzerine konuşuldu. Yerel seçimler konuşulurken de genel seçimlerdeki çalışmalar aktarıldı. Ortak bağımız bin umut adayları çıkarılması, vekillerle seçmenlerin buluştuğu halk toplantıları, vekil adaylarını tanımak üzere yapılan ve seçmenlerin talep ve beklentilerini ilettiği toplantılar, seçim bürolarının kullanılması, gibi seçim deneyimleri aktarıldı. Seçimlerden sonra da vekillerle emekçiler arasındaki bağın sürdürülmesi için yapılan çalışmalar, seçip meclise gönderdiğimiz vekillere dönük saldırılar olduğu zaman mahallelerde yine emekçileri bir araya getiren vekillerle buluşuran ve vekillere sahip çıkmaya dönük çalışma deneyimleri üzerine aktarılar yapıldı. Yine önceki dönemde

Okmeydanı'nda adayları tekleştiren ve ortaklaşarak bir seçim deneyimi de aktarıldı. Yerel seçimlerde de yine benzer çalışmalar yürütmek gerektiği, ancak bu çalışmaların yürütürken çıkan adaylara bakarak, kendimizi onlara emanet ederek ve tek başına bu adayların bir şeyler yapmasını bekleyerek değil, tam tersine kendi öz örgütlenmelerimizi yarattığımız ve buna güvenerek hareket ettiğimizde güçlü olduğumuzu bilerek bu çalışmaların yürütmek gerektiği vurgusunu yaptık.

Söyleşi den sonra öğle yemeği hazırlıklarına başlandı. Öğle yemeği yendikten sonra da oyunlara ve halaya devam edildi. Piknik bitiş saatine kadar da katılanlar zaman zaman denize girdiler, sohbetler ettiler, halaylar çektiler.

Dönüş yolculuğu da geliştiki gibi yol boyunca türküler söylenerek geçti. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı 18. Geleneksel Esenkent pikniği herkesin doyasıya eğlendiği ve bir mahalledeki dayanışmanın diğer mahallerle de sağlandığı bir piknik oldu.

1 Mayıs Mahallesi'nde Festival Hazırlıkları

Bu yıl 6. sı düzenlenecek olan 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali'nin hazırlıkları yaklaşık bir ay önce Doğu Spor Kulübü, Mayısta Yaşam Kooperatif, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ümraniye Şubesi, Güzelleştirme Derneği, Muhtarlık, Özgür Yurttaş Hareketi, KÖZ, DHP, Proletaryanın Kurtuluşu, Partizan, SODAP, Halk Cephesi, Alınteri, ESP, EMEP, Kızıl Bayrak'ın aralarında bulunduğu siyaset ve kurumların katıldığı hazırlık toplantıları ile başladı. İlk hazırlık toplantısında örgütleyici kurumların netleştirilmesi gündeme geldi. Üçüncü toplantıda bu gündem sonuca bağlandı. Bu süreç içerisinde Alınteri destekleyici olacağını ancak çalışmalara katılmayacağını belirterek platformdan çekildi. Proletaryanın Kurtuluşu'nun ise destekleyici kurum olmasına karar verildi.

Bu yıl festival süreci her yılıkinden daha ağır işledi. İşleyişteki bu durgunluk toplantıların akışında da kendisini belli ediyor. Geçtiğimiz yıllarda festival toplantılarında bahsederken canlı tartışmaların, hatta zaman zaman gereğinden uzun süren tartışmaların yaşandığı toplantılardan bahsederken bu yıl toplantılarda bir-iki kurumun kötümserliği ve duraganlığı ne yazık ki damgasını vurdu.

Geçmiş yıllarda yapılan festival değerlendirmelerinde mutabik olunan "festival mahalleliye yabancılaşmıştır, mahallelinin katılımını sağlayacak etkinliklerle zenginleştirilmelidir" tespitlerine rağmen söz konusu kurumlara adeta bir "itiraz makinesi" gibi hareket ederek geçen yılki tespitlerden yola çıkılarak yapılan bütün önerilere itirazlar geliştirmiş ve zaman zaman bu önerilerin kabul edilmesine ya da sürtünmeden bırakılmasına sebep olmuşlardır. Örneğin yerel seçimlere hazırlık amacıyla mahallelinin öznesi olacağı bir halk toplantısı önerisi söz konusu bir-iki kurumun itirazları ve "yapıcı" önerileri ile adeta "kuşa döndürüldü" kırıplarık muhtıran kendi propagandasını yapmasına zemin hazırlayan paneller dönüştürüldü. Ancak bu panellerde ilgililenmediği için son kerte panel muhtıran, "panelin Salı gününe konmasına sitem etmesi" nedeniyle iptalini talep etmesi üzerine sahnedem konuşma yapmasına dönüştürüldü.

Toplantılara bu yıl damgasını vuran bir tartışma PSAKD Ümraniye Şubesi'nin bu yıl festivalde yerini kullanılmayacağını belirtmesi üzerine yaşandı. PSAKD'nin bahçesi festival için mahallede en uygun olan alan. Hatta başka alanlarda yapabilemek için yürütülen gereken bürokratik süreç düşünüldüğü zaman tek uygun alan olduğu bile söylenebilir. Doğallıkla PSAKD'nin festival komitesine danışmadan karar alması ve bunu tartışmaya açmadan beyan etmesi komitenin genelinden tepki gördü. Bu tepkiler üzerine tartışma süreci başlatıldı. Bu süreç PSAKD Genel Merkezi temsilcileri ile platformu temsil eden birkaç kurumun toplantı yapmasına kadar vuran bir süreç oldu. Bu toplantıda genel merkez temsilcileri platforma yer konusunda içinin rahat olmasını, kendilerinin yerin kullanılmasını ilgili birtakım hassasiyetlerinin gözetilmesi kaydı ile yer vermekte hiçbir sakınca görmediklerini ve platformun yer sorununu olmadığını ifade ettiler. Ancak birkaç gün sonra Ümraniye şubesi temsilcileri birkaç kuruma yer konusunda tartışılmanın devam ettirilmesi ve yer veremeyceklerini söylediler ve bir toplantıda da festivalden çekildiklerini açıkladılar. Daha sonraki süreçte ise yerlerini kilitleyip gideceklerini yaydıkları

duyumunu aldık. Bu yazı kaleme alındığı sıralarda bu konu tartışılmaya devam ediyordu.

Festival süreci ağır aksak ilerlerken bu süreçte müdahale etmek isteyen birkaç kurum ve siyaset olarak platforma bir dizi öneri getirdik. Bu önerilerin birçoğu başka yerellerin deneyimlerinden öğrenerek geliştirilmiştir. Festivalin duyurusunu erken yapmak ve maddi yükünü mahalleli ile paylaşmak sureti ile mahallelin emekçilerini de sürece katmak ve festivali onların gündemine sokmak amacıyla iki yöntemle para toplanması önerisi getirildi ve kabul gördü. Bu karar doğrultusunda mahalledeki esnafa kumbara dağıtıldı ve festivale katkıda bulunmak isteyenlere açıldı, yine bu doğrultuda 2 Eylül resimleri kullanılarak hazırlanan kartpostalın satışı yapıldı ve yapılmaya devam ediyor.

Bunun yanı sıra panellere katılımı arttırmak için panellerle ilgili görsel propaganda malzemeleri hazırlanması ve festivalden birkaç gün önce mahallelinin belli yerlerine asılması önerildi. Bu konuda da iki siyaset görev aldı.

Geçen yıl yapılan uçurtma şenliğinin kapsamı çocuk şenliği adı altında genişletildi. Bu doğrultuda çocuklara oyunlar oynanacak, festival öncesinde duyuru yapılan resim yarışmasına gelen resimler sergilenerek ve kazanan çocuklara ödül verilecek.

EMEP'in ve Partizan'ın Festival Platformu'na Önerisi ve Bunun Üzerine Yaşanan Tartışmalar

Festivale ilgili yapılan ikinci toplantının sonlarına doğru EMEP söz alarak "Burasi bir platform mudur?" sorusuyla bir tartışma başlattı. Evvela kimsenin neden sorulduğunu anlayamadığı bu soruyu EMEP şöyle açıkladı: "Eğer platforma bir bu arkadaşlarla aynı platformda yer almaz." Bu arkadaşlardan kastı Proletaryanın Kurtuluşu'ydü. Bunun üzerine kısa bir tartışma yaşandı. Bu esnada ESPLi arkadaşların "Bu şimdiki mi söylenir, biz de toplantının başından beri sizin ağzınıza bakıyoruz" demesi hayret uyandırdı. Partizan temsilcisi de benzer bir tutum izleyerek konunun açılması EMEP'ten beklendiklerini ama konunun geç açıldığını ifade ettiler. EMEP bu önerisini gerekçelendirmedi, mekânda toplantı için elverişsiz bir durumun –Cemeyne getirilen cenaze- oluşması nedeniyle toplantı bitirildi. Böylece beklentinin ne olduğu, platformun dışında Proletaryanın Kurtuluşu ile ilgili nasıl bir tartışma yürütüldüğü anlaşılamadı.

EMEP'in gündeme getirdiği konu sonraki toplantıda da tartışılmadı. Daha sonraki toplantıda konu açıldı ve EMEP PK ile bir araya gelebileceklerini, eylem birliktelikleri, platformlarda yer almayacaklarını bildirdi. Bunun üzerine EMEP'in tutumu farklı açılardan eleştirildi. Bunun platforma bir dayatma olduğu söylendi, kendi sorununu platforma dayattığı ifade edildi. Bununla birlikte PK'nın platformdaki konumunu tartışmak isteyen siyasetler de oldu. Bunun üzerine bu konu tartışılmaya başladı. EMEP'in tutumunu eleştirmekle birlikte PK'nın konumunu tartışmak isteyen siyasetler, bu sorunu bir "performans" sorunu olarak ele aldılar. "Hele bir görelim bakalım mahallede ne emekler vereceksiniz" türünden bir anlayışla kimin ne sınıfta, hangi yetki ile ve hangi kriterler üzerinden tartışacağı belli olmayan bir emek tartışması yürütüldü. Bu noktada PK'nın mahallede yeni bir siyaset olduğu, onu tanımadıkları dolayısıyla destekçi kurum olması

gerektiği belirtildi. PK temsilcileri ise, EMEP'le kendilerinin herhangi bir problemi olmadığını, nitekim merkezi Newroz bildirilerine ortak imza atıldığını, EMEP'in platformdan çıkmasını istemediklerini, 5 yıldır bu festivale emek verenlere saygı duyduklarını ve deneyimlerinden yararlanarak öğrenmek, bu sırada da festivalin örgütlenmesinde sorumluluk almak istediklerini belirttiler. Biz de bu konuda PK'nın mahallede tanınmadığını doğru olmadığını, merkezi ortak eylemlerin yanı sıra bu mahallede PK ile birçok siyasetin ortak iş yaptığını, EMEP'in ise ortak eylemlerin sorumluluğunu almak konusunda nasıl tutum izlediğini ÖSS mitinginde gördüğümüzü ifade ettik. Emek verme tartışması ile ilgili olarak da, bunun bir kriteri olmadığını, olamayacağını, platformun festivali örgütlemek isteyen hiçbir kurumun önünü kesme yetkisinin olmadığını, bununla birlikte örgütleyici – destekleyici kurum aynı yapılması gerektiğini ancak bir kurum ya da siyasetin örgütleyici ya da destekçi olma kararını platformun değil kendisinin vermesi gerektiğini belirttik. Bu tartışma üzerinden oylama yapıldı. Oylamaya DHP böyle bir oylamanın yapılmasını doğru bulmadıklarını belirterek şerh düşü. Oylama sonucunda toplantıda hazır bulunan ve görüş bildiren 10 kurumdun 6'sı örgütleyici olması gerektiğini, 4'ü ise destekleyici olması gerektiğini belirtti. Ancak bu oylama sonucu divan tarafından tersine döndürüldü. Bu noktada itiraz etme konusunda eksik kaldık. Platformda EMEP dışında hiç kimse PK'nın platformdan tamamen çıkarılması gerektiğini savunmadı. Bu tartışma sırasında EMEP'in gerekçe sunması gerektiği konusunda ısrarcı olmamıza rağmen EMEP hem platforma "bunları çıkarın" deme, hem de "ben açıklama yapmak zorunda değilim" deme cüretini, "EMEP açıklama yapmadık zorunda değiliz" diyerek kendisine arka çıkan "bağımız" siyasetlerden arak açıklama yapmayı reddetti.

Oylamanın sonucunun belli olması üzerine EMEP, PK desteği de olsa platformda yer alamayacaklarını, konu ile ilgili kararların daha sonra bildireceklerini ifade etti. EMEP'in bu sözleri yine bazı siyasetlerin sitemlerine yol açtı. "Bunu daha önce söyleseydiniz oyumuzu ona göre verirdik" gibi sözler edildi. Hayretle ve ibretle izlediğimiz bu tartışmada ne siyasetlerin güdümünde olmaması gereken kitle örgütlerinin ne de bağımız siyasi bir hat izlemesini beklendikimiz merkeziyetçi olduğunu iddia eden siyasetlerin neden EMEP'in ağzına bakıp karar vereceklerini anlamakta, zihnimizin tüm gücünü seferber ettiğimiz halde başarılı olmadık.

Festival süreci normal seyirinde devam ederken konu birkaç vesile ile daha gündeme geldi. Bir vesile broşüre ve afişlere destekçi kurumların yazılması tartışması oldu. Burada broşürü hazırlayan kitle örgütü temsilcisinin konuşulmayan bir konu ile ilgili inisiyatif kullanması ve destekçi kurumların yazılması üzerinden bir tartışma yaşandı. Bu tartışma sırasında "günaهیyla sevabıyla bizim festivalimiz bu, bizim isimimiz yazsın" vb. apolitik tartışmaların yanı sıra, festivalin en geniş bileşeninin broşüre yansımaları gerektiği ifade edildi. Kısa süren tartışmaların ardından destekçi kurumların –Alınteri ve Proletaryanın Kurtuluşu- adlarını yazılmasına "gerek olmadığı" karar çıktı.

Bir diğer vesile, platforma açıklama yapma gibi

bir lüzum dahi hissetmeyen EMEP'in bazı kurumlara "stant açmasına izin verilmesi ve festivale PK'nın standına saldıracığı" ümitatımını vermeside oldu. Farklı siyasetlerin ve kurumların iradelerini ortaklaştırdığı bir platforma açıklama yapmaya gerek duymadan böyle bir bildirimde bulunulması, üstelik bu tutumun sağda solda konuşularak festivalin anti-propagandasını yapılması sonucunu doğurması platformda tepki ile karşılandı ve yürütmeye EMEP'le görüşmesi ve platformun şu kararının bildirilmesi görevi verildi: "Festivalde zarar verecek hiçbir hareket göz yumulmayacaktır, bu meseleyi sağda solda açmanızda doğru değildir, bu tutum festivalin anti-propagandasının yapılmasına denk düşer, ayrıca biz bu konuyu 5 yıldır festivali örgütleyen bir siyaset olarak gelip platformda tartışmamız bekleriz.". Ancak yürütmenin EMEP'le yaptığı görüşmede bu tutumun arkasında durulmadığını anlaşılması üzerine yürütmeye bizim de içinde olduğumuz birkaç siyaset tarafından platformun iradesini temsil etmekte eksik davranılması, platformu temsil için gidilen bir görüşmede kişisel/kurumun kendi görüşlerini ifade edilmiş olması eleştirildi. Bunun üzerinden karar teyit edildi ve herhangi bir standın kaldırılmasını hepimize yapılmış sayılacağı ifade edildi.

Proletaryanın Kurtuluşu üzerinden EMEP'in açtığı tartışma böylece noktalanmış oldu.

Son toplantılardan birinde bu kez başka bir siyaset, Partizan benzer bir tartışmayı gündeme getirdi. İbocu Dönüşüm Hareketine stant açması için izin verilmesi festivalden tümüyle çekileceklerini açıkladı ve platformdan İDH'ye stant açturmamasını talep etti. Yine mahalle ve festivale emek verme noktasına çekilen tartışmada biz, festivale emek versin ya da vermesin festival alanının orada kendisini ifade etmek isteyen tüm siyasetlere açık olması gerektiğini ifade ettik. Partizan'ın talebine karşı çıkarılan geneli tartışmayı siyasetin yaşağı - özgürlüğü ekseninde yürütürken, talebi kabul etmekten yana olanlar "Biz Partizan'ı tanırız" gerekçesini sundular. Tartışmaların en üçüncü tarafı, tartışmayı yürütenlerin başka örgütlerde yaşanan ayrımla eksenli sorunları kullanmaya çalışmasıydı. Benzer bir tutumu EMEP de almıştı, x siyasetinden ayrılan siyaseti sorununu kullanarak bileşenleri ikna etme çabasına girmişti. EMEP'in bu tutumu boşa çıkarıldı, ancak toplantının sonlarında söylenmesi gibi yanlış bir tutumla birlikte sergilenmesine karşı Partizan'ın bu tutumu boşa çıkarılmadığı ve mesele bir tercih ve taraf tutması meselesi biçiminde ele alındı. Bunun üzerine DTP-Özgür Yurttaş Hareketi ve biz karara şerh düşüktük, DHP ise bu meselenin kendileri için ilkesel bir sorun olduğunu, platformun getirdiği siyasetin yaşağıın arkasında durmayacaklarını ve festivalden çekildiklerini, bu tutumu teşhir edeceklerini açıkladı. Daha sonraki toplantıda platform kararını gözden geçiren ve "sadece festivale ve mahalleliye emeği geçen ve daha önceki senelerde festivalde stant açmış kurumlar ve siyasetlere stant açtırılacağı" biçiminde değiştirdi. Bu karara da şerh düşüktük, zira yine belli sınırlamalar getirerek siyaset yaşağı uygulamamızın bir başka ifadesiydi.

Festivale ilgili diğer gelişmeleri festivalin gerçekleştiğinden sonra yapacağımız değerlendirmelerimizde aktaracağız.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Chavez'in Antiemperyalizmi

Venezuela'da iktidara geldiğinden beri KÖZ sayfaında, Chavez'i sosyalist, demokrat, ilerici bir lider diye desteklemenin, Chavez şaşakçılığının komünistlerden uzak olması gereken bir tutum olduğunun, Chavez'in ve onun 21. Yüzyıl sosyalizminin proleter devrim yolunda desteklenebilecek hiçbir yanının bulunmadığının altını çiziyoruz. Bu güne kadar KÖZ sayfaında Chavez'in iki yüzlülüğünün pek çok örneğini somut bir şekilde vermiş ve özellikle de Chavez'in emperyalistler arası çatışmalarda, Amerika'nın rakibi emperyalistlerden yana taraf tuttuğunu, Amerika'nın rakibi emperyalist ve onların müttfikleriyle ittifak kurmaya dünden razı olduğunu altını çizme belirtmiştik. Geçtiğimiz ay içerisinde Güney Osetya, Gürcistan ve Rusya arasında geçen çatışmalar sonrasında Chavez'in takındığı tutum da Chavez'in bu tutumunun devamı olarak değerlendirilmeli.

Güney Osetya'da Ne Oldu?

Osetlerin devlet kurma çabaları emperyalizm sınırları içerisinde henüz çözülememiş ve günümüze dek uzanmış onlarca ulusal sorundan birisidir. Tarih boyunca Osetlerin bu mücadeleleri de, ezilen ulusların komünist bir önderlik olmadan verdiği pek çok bağımsızlık mücadelesi gibi, emperyalizmin farklı kanatlarının birbirleriyle olan mücadelelerinde kullanılmış ve ezilen bir ulusun daha fazla ezilmesiyle sonuçlanmıştır.

En kaba hatlarıyla, geçtiğimiz ay içerisinde Kafkasya'da kendisini gösteren, Gürcistan ile Rusya arasında geçen çatışmalar da, günümüzün iki büyük emperyalist bloğu olan Amerika'nın başını çektiği emperyalist güçler ile Almanya-Fransa'nın başını çektiği Amerikan'ın rakibi olan emperyalist güçler arasındaki artan rekabetin, Kafkasya'da, bir savaşın somutluğunda açığa çıkmasından başka bir şey değildir. Amerika'yla beraber hareket eden Gürcistan'la gittikçe Almanya-Fransa bloğu ile yakınlaşan Rusya arasındaki bu çatışmanın asıl sebebi elbette Güney Osetya sorunu değildir. Açık ki ne Gürcistan'ın, ne Rusya'nın, ne de rekabet halindeki emperyalist blokların temel hedefi bu ulusları özgürleştirmek. Aksine bu çatışmanın patlak vermesi bize emperyalist güçler arasındaki artan rekabetin ve gerilimlerin de sinyallerini veriyor.

Ağustos ayındaki olaylar şu şekilde gelişti: 1-2 Ağustos günlerinde Güney Osetya'da çıkan çatışmalar kontrol altına alma bahanesiyle, Gürcü birlikler 2 Ağustos gecesi Güney Osetya'ya girdi. Onlarca Osetin ölümü ve yüzlerce sinin yaralanmasına neden olan çatışmalar 6 Ağustos'a

Gürcistan ile Rusya arasındaki çatışmalar günümüzün iki büyük emperyalist bloğu olan Amerika'nın başını çektiği emperyalist güçler ile Almanya-Fransa'nın başını çektiği emperyalist güçler arasındaki artan rekabetin, Kafkasya'da açığa çıkmasından başka bir şey değildir.

kadar sürdü. 7 Ağustos'ta Gürcistan başkanı Mikhail Saakashvili önce tek taraflı ateşkes ilan etti. Bunun üzerine Rus tankları Güney Osetya'ya doğru ilerlemeye başladı. 7 Ağustos'u 8 Ağustos'a bağlayan gece, Rus ordularının Roki Tüneli'nden Gürcistan'a girmelerini bahane ederek, Gürcistan Güney Osetya'ya havadan ve karadan saldırılar düzenledi. Gürcistan'ın bu hareketini bekleyen Rusya ise 150 tankla birlikte Gürcistan'a girdi ve hava kuvvetleriyle, misket bombalarıyla ağır bir şekilde saldırıya geçti. Çıkan savaşta yaklaşık 2000 Güney Osetyalı ve 150 Gürcü yaşamını yitirdi. Çatışmanın ardından 26 Ağustos 2008 günü Rusya, Güney Osetya'nın ve Abazya'nın bağımsızlığını tanıdığını ilan etti.

Chavez Amerika'nın Rakibi Emperyalistlerin Yanında Saf Tutuyor

Ağustos ayında yaptığı açıklamalarla Chavez de, burjuva diktatörlüklerinin bu savaşında "Rusya kendi çıkarlarını korumaktadır ve doğru olanı yapmaktadır" diyerek Rusya'nın yanında yer aldığını açıkladı. "21. Yüzyıl Sosyalizmi'nin mimarı "Rusya'nın tutumunu tamamen haklı buluyoruz. Aynı durum Gecesi Güney Osetya'ya girdi, biz de aynı yanıtı verdik" dedi. Chavez yaptığı konuşmada şunları söyledi:

"Eminim ki Gürcistan ordularını Güney Osetya'ya saldırtıp, masum Osetleri öldürten ABD başkanı, emperyalist George Bush'tur. Rusya doğru yapmıştır. Rusya bugün eski Rusya değildir. Dünya da Amerika'ya karşı dış bilemiş, ayağa kalkmış yeni bir potansiyeldir."

Elbette Chavez'in bu çatışmada Rusya'nın yanında yer alması hiç şaşırtıcı değil. Chavez'in anti-emperyalizm anlayışı, Bush karşıtı saldırgan demelerde bulunmaktan, ABD karşıtı diktatörlüklere destek mesajları vermekten, mümkünse onlarla ekonomik işbirlikleri yapmaktan ve petrol tekelisi sayesinde elde ettiği rantı kullanarak tehditler savurmalara öteye geçemiyor. Chavez emperyalist politikalarına son vermezse ABD'ye petrol ambargosu uygulayacağını iddia ederken Berlusconi ile ticaret anlaşmalarını hızlandırmakta hiçbir sakınca görmüyordu. Yine Chavez ABD karşıtı oldukları İbrahim Sıddam'ın, HAMAS'ın yanında hiç çekinmeden yer almıştı. Bugün Chavez hala Kürtleri esir etmeye yeminli gerici Irak direnişinin ve İran'daki diktatörlüğün en ateşli destekçisi. Bu yüzden Kafkaslardaki bu çatışmada, Chavez'in eli kanlı Rusya'nın yanında olması elbette hiç şaşırtıcı değil.

Chavez'in bu tutumunun anti-emperyalizmle

ufaktan yakından bir ilgisi yoktur. Chavez'in anti-emperyalizmi, ABD'nin rakibi emperyalistlerin çıkarlarının yolundan yürüyen, Almanya-Fransa emperyalist bloğunun ekmeğine yağ süren güdük bir anti-emperyalizmdir. Bugün sosyalist kesimler, Chavez'in anti-emperyalizminin Amerikan karşıtlığından ibtaren olduğunu savunuyorlar. Aslında Chavez, Amerikan karşıtlığında bile, en azından dediğini yapma yolunda çaba gösteren Kaddafi'nin bile gerisinde kalmaktadır.

Chavez Ezilen Ulusların Düşmanı Değil, Apaçık Düşmandır

Her ne kadar Chavez, Rusya'ya verdiği bu desteği "Güney Osetya'nın ve Abazya'nın bağımsızlığı" nı destekleme maskesi altında da yutturmaya çalışıyorsa da Chavez'in ezilen ulusların düşmanı olduğunu görmemek imkânsızdır. Chavez Kürdistan'ı esir eden İran'a bugün en büyük desteği sunan liderlerden birisidir. Aynı şekilde dün Saddam'ı destekleyen Chavez'in bugün Kürdistan'ın esaretine yeminli Irak'lı direnişçilere açık destek sunduğu sır değil. Chavez Güney Osetya'yı özdeşleştirdiğini iddia ettiği Rusya'nın içerisindeki ulusal mücadelelerden, örneğin Çeçenistan'ın özgürleşmesinden asla bahsetmiyor. Chavez, daha 2008'in başında Kosova bağımsızlığını, emperyalizmin bir oyunu, geri döndürülmesi gereken talihsiz bir gelişme olarak değerlendirmişti. Chavez halihazırda Boliviya'daki ulusal kurtuluş hareketlerini, ABD'nin Boliviya'yı bölme çabaları olarak nitelendirerek, Boliviya'daki Aymara ve Santa Cruz başta olmak üzere tüm ulusal kurtuluş hareketlerinin karşısında bulunduğunu açıkça ifade ederek ulusların kendi kaderini tayin hakkından ne anladığını dosta düşmana göstermiştir.

Bugün Chavez'in Rusya'ya verdiği desteği eleştiren sosyalistler, Rusya'ya verilen desteğin Chavez'in anti-emperyalizm anlayışının sınırlarını gösterdiğinden bahsediyorlar. Oysaki Chavez'in Rusya'ya verdiği destek böyle bir anti-emperyalizm anlayışının kaçınılmaz sonucudur. Hedefini dünyadaki tüm burjuva diktatörlüklerinin yerine, proleter diktatörlüklerini kurma olarak belirlemeyenler, emperyalist savaşın sınıf savaşına çevirme hedefinden yoksun olurlar. Emperyalistlerin kendi aralarındaki mücadelelerde proletaryanın bağımsız cephesini öremeyenler, Chavez'in bugün yaptığı gibi, emperyalist bloklardan birisinin ekmeğine yağ sürmekten kendilerini geri alamazlar. Bu Chavez'in anti-emperyalizminin sınırı değil, ta kendisidir.

Bu kardeşlik ve dayanışma tutumunu dost düşmana göstermek için DTP'nin kapatılmasına karşı yığınları seferber etmeye yavaşlamakta ve sanki bu sorunu sadece Kürtlerin ve DTP'lilerin sorunuymuş gibi yaklaşmaktadır. Halbuki soruna demokratik mücadelesinin bir sorunu olarak yaklaşmak ve ona uygun tutum ve adımlarla ilerlemek gerekir.

Çatı Partisini kurmaya hevesli tüm unsurlar bu partinin geniş emekçi yığınlarının siyaset sahnesine çıkmasını, emekçilerin siyasal mücadeleye bağımsız ve aktif bir biçimde katılmasının aracı olması konusunda hemfikirlerdir. Çatı Partisi taraftarları, projelerini diğer parti projeleriyle kıyaslanamayacak denli iddialı bir proje olarak sunmaktadırlar. Oysa DTP'nin kapatılmasını baştan kabul eden bir partileşme girişimi yenilgiyi daha baştan kabul ederek yola çıkan bir partileşme girişimi olacaktır. Çatı Partisi'nin müstakbel bileşenleri DTP'nin kapatılması konusunda aktif bir tutum takınmadıkları koşullar altında Çatı Partisi, edilen tüm iddialı sözleri karşın, ölü doğmuş bir proje olacaktır. Yenilgiyi baştan kabul eden böyle bir partinin düzenle uzlaşmama iddiası kendi taraftarları nezdinde bile ciddiye alınmayacaktır.

Buna karşılık DTP'nin kapatılmasına karşı verilecek diri bir mücadele gereken sokağın sesinin duyurulmasına, işçi sınıfının siyasal dısında bırakılmak istenen en çok ezilen ve sömürülen ve aslında en dinamik kesimlerinin siyasi bir talep etrafında seferber olmasına yol açıp, geniş öçekte siyaset yapma iddiasına somut bir anlam kazandırılacaktır.

Sermayenin rakip kesimlerinin çıkarlarını temsil eden güçler arasındaki it dalaşın yaratığı imkanları da istismar ederek açılacak bir alanda emekçi yığınlarını seferber etmeye başlamış, emperyalistlerin ve burjuvazinin gerici politikalarının karşısında militan bir mücadele hattı tutturmuş bir hareketin üzerinde bu niteliklere uygun bir partinin yaratılmasının imkanları da yeterince ve artacaktır.

Nasıl Bir Eylem Çizgisi İzlemeli?

Kuşkusuz DTP'nin kapatılmasına karşı verilecek mücadelenin başarıyla sonuçlanacağına bir garantisi yoktur. Yürütülecek tüm mücadeleye karşı DTP kapatılabilir. Ancak önemli olan DTP'nin kapatılıp kapatılmamasından ziyade DTP'nin kapatılmasına karşı nasıl bir mücadele verildiğidir. O halde DTP'nin kapatılmasına karşı bir mücadele yürütmeye kararlı olmak kadar, bu mücadelenin nasıl bir eylem çizgisi benimsenmesi gerektiğinden de netleşmek gereklidir.

2008 yılında kendisi iç çatışmalarında da görüldüğü üzere burjuvazinin tüm kesimleri en çok emekçi yığınlarını sokağa çıkmasını korkmaktadır. Birbirleriyle didişen hiçbir kesim bu doğrultuda en ufak bir adım bile atmamıştır. Ne her iki seçmenin birinin oyunu aldığını iddia eden AKP, kendisine yönelik kapatma davasına karşın bir protesto eylemi düzenlemişti ne de AKP'ye karşı her cepheyle verilen Kemalister atıkları tüm geri adımlara karşın Ergenekon vesilesiyle uğradıkları kovuşturma ve soruşturmalara karşı kitlesel mitingler örgütlemişlerdir. Öyle ki Kemalister kendileri

açısından paha biçilmez bir fırsat olan 1 Mayıs'ı bile AKP'yi protesto mitingine çevirmeye tercih etmemişlerdir. AKP'nin de Kemalisterin de bu tutumlarının nedeni ne para ve maddi imkan sınırsızdır ne de vizyon eksikliği. Bilakis bu kesimler tam da burjuvaziyeye yakışan bir vizyona sahip oldukları için kitlelerin hareket geçmesinden ölesiyeye korkmakta, onları hareket geçirecek her türlü admdan caymaktadır. Tam da bu nedenle burjuvazi arasındaki hesaplaşma esas olarak skandallarla beslenen bir hukuk mücadelesi olarak yürümektedir.

Demek ki DTP'nin kapatılmasına karşı duranlar öncelikle burjuvazinin korkuğunu başına getirmekle yükümlüdürler. DTP'nin kapatılmasına karşı mücadele günü kurtarmaya yönelik basın açıklamaları ile geçiştirilemez. Asıl olarak emekçi yığınları alanlara taşıyacak mitingler düzenlemek ve bu mitingleri ülke çapında yaygınlaştırıp sürekliliğini sağlamak lazımdır.

Benzer şekilde bu mücadelenin emekçileri kitlesel bir biçimde hareket geçirebilmesi için sadece kent merkezlerinde düzenlenecek mitingler yeterli olmayacaktır. Emekçileri yığınsal bir biçimde eylemlere katabilmek için eylem ve etkinliklerin dalga dalga varoşlara yayılması gereklidir. Varoşlarda gerçekleştirilecek eylemler, halk toplantıları, paneller, şölenler hem DTP'nin kapatılmasına karşı verilecek mücadeleyi güçlendirecek hem de bu mücadelenin diğer demokratik hak ve özgürlükler mücadelesine bağlanmasını, sınıfın daha yaygın kesimlerini kucaklarını sağlayacaktır.

Nihayetinde bu eylemlerin her türlü grupçuluktan uzak bir hatı izlemesi gereklidir. Sol akımları kendi aralarındaki sorunların bu tür eylemlerin örgütlenmesine yansımaması ve engel olmaması gereklidir. Aynı zamanda suda bahanelerle bu eylemlerin birliğinin önüne geçmemek gerekir. Bu eylem birliğini sağlamanın önkoşulu ise her zaman olduğu gibi ajitasyon ve propaganda özgürlüğüdür. DTP de dahil olmak üzere tüm sol akımların bugüne dek DTP'ye yönelik kapatma davasına karşı ilgisiz kaldıkları bir gerçekçir. 13 ve 14 Eylül'de Ankara'da, İstanbul'da ve İzmir'de düzenlenecek mitingler, bu ilgisizliği telafi etmek için önemli bir olacaktır. DTP'nin savunmasını vermesinden iki gün önce gerçekleştirilecek bu mitingler soyut bir darbe ve darbeci karşıtlığıyla yetinmediği, önüne DTP'nin kapatılmasını engellemek gibi somut mücadele hedefleri koyduğu oranda yerel seçimlere kadar eylemleri bir şekilde ilerleyecek bir yürüyüşün ilk adımları atılmış olacaktır.

Tam da bu nedenlerden ötürü KÖZ'ün arkasında duran komünistler uzun bir süreden beri DTP'nin kapatılmasına yönelik ısrarlı bir propaganda çalışması yürütüyorlar. 13 ve 14 Eylül mitinglerine de tıpkı 1 Eylül Barış Mitingi'ne olduğu gibi "DTP'yi Kapatırız Bin Umud Vekillerine Sahip Çık" şıyıyla katılacaklar. Bu şınn ve bu şiar eskerinde öreülecek mücadelenin önemli diğer sol akımlar tarafından da kavranıp, benimsendiği oranda önümüzdeki dönemde, burjuvazinin saldırılarına karşı bir savunma hattı örnek mümkün olacaktır.

DTP'yi Kapattırma Bin Umud Vekillerine Sahip Çık!

İstanbul'da 1 Eylül Barış mitingi 31 Ağustos'ta Kadıköy Meydanı'nda Barış Meclisi ve başka birçok siyaset ve kitle örgütü tarafından düzenlendi. Mitinge Barış Anneleri, Limer-İş, Pazartesi Dergisi, Mücadele Birliği, ESP, DTP, Çağrı Gazetesi, DİK, EHP, TÖP, Genç Umud, ÖDP, 78'li Girişimi, SEH, EMEP, Halkevleri, Yurtsever Demokratik Gençlik, Sosyalist Parti, Öğrenci Kolektifi, Demokratik Özgür Kadın Hareketi, Genç-Sen, Lotus Kültür Sanat Merkezi, İstanbul Eczacılar Odası (İEO), TMMOB, Devrimci İşçi Partisi Girişimi, KESK İstanbul Şubeler Platformu, Tüm Emekli-Sen, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, SPG, KÖZ ve MKM katıldı.

On bini aşkın katılımcının olduğu mitinge sadece İstanbul'dan değil Marmara'nın diğer illerinden emekçiler ve ezilenler de geldi. Diğer Barış Mitinglerinde olduğu gibi mitingin ana gödesini DTP kitledi oluşturdu. DTP mitingden iki üç hafta öncesinde İstanbul'da birçok mahallede Barış mitingine de gündem eden ve mitinge çağrının yapıldığı halk toplantıları yaptı. Ayrıca yine birçok mahallede yapılan "Kent Kadın Meclisi" toplantılarında da mitinge çağrı yaptı. Bu toplantıların önemli bir kısmı Sebahat Tuncel'in katılımıyla, son birkaç gün ise başka milletvekillerinin de

katılmıyalla gerçekleşti. Yenibosna ve Tuzla gibi çalışma yürüttüğümüz mahallelerde bu toplantılara biz de katıldık.

Mitingde "Yaşasın halkların kardeşliği; Kürtlere özgürlük; Savaşta hayır başı hemen şimd; Eşitlik, kardeşlik, Kürt ulusuna özgürlük; Susma hayır halkları kardeşler; Biji bratıya gelin; Faşizme karşı omuz omuza" sloganları sık sık atılarak ve Kürt

sorununa demokratik çözüm talebini dile getiren ortak dövizler taşındı.

Alana vardığımızda kürsüde İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yeleri, Aydın Çubukçu, Ufuk Uras, Demokratik Toplum Partisi (DTP) Eş başkanı Emine Ayna ve KESK Genel Başkanı Sami Evren konuşma yaptı. Ayrıca müzik eşliğinde halaylar çekildi.

Köz'ün ifade ettiği siyasi anlayışı sahiclenen komünistler olarak Barış Mitingi'ne "DTP'yi Kapattırma! Bin Umud Vekillerine Sahip Çık!" pankartıyla katıldık. Yürüyüşe elli kişiyle başlayan kortejimiz miting alanına altmış aşkın katılımla girdi. Pankarta yazan şiar yürüyüş boyunca ve alanda sık sık haykırıldı. Pankartımız ve bu sloganımız mitinge katılanlar tarafından

heyecanla ve coşkuyla karşılandı. Yürüyüş sırasında kortejimize katılan ya da sloganımıza eşlik eden emekçiler oldu. Yürüyüş sırasında ayrıca "Ezilenlerle saf tut sovenimize kapılma", "Kürtlere Özgürlük, Kürdara Azadi", "Villara Savaş Kondulara Barış", "Kürtlere Özgürlük Ortadağ'ya Barış", "Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek", "Sınıfa Karşı Sınıf, Savaşa Karşı Sınıf Savaşı!" sloganlarını da sık sık attık.

Miting öncesinde sınırlı bir zamanda da olsa kimi mahallelerde çalıştığımız atölyelerdeki tektil işçilerine, emekçi gençlere ve kurumun ortaklarına ve ailelere ulaşmaya çalıştık. Mitinge taşındığımız konfeksiyon işçilerinde bir çoğu ilk kez bir mitinge gelmişlerdi. Miting esnasında attığımız sloganlara coşkuyla katıldılar, miting boyunca sarı-kırmızı-yeşil bandanaları ile kortejimizde yürüdüler. Mitingin ardından yaptığımız sohbette, bundan sonraki mitinglere de katılmak istediklerini, Sebahat Tuncel'e ve DTP'li diğer vekillere sahip çıkan pankart ve sloganlarımızı olan ilgisini sık sık dile getirdiler.

1 Mayıs Mahallesi Geçmişini Festivalle Andı

Geçekondu yıkımlarına karşı verilen mücadelenin simgesi haline gelmiş olan '1 Mayıs Mahallesi' geleneksel kuruluş festivalinin altıncısını düzenledi. Doğu Spor Kulübü, Güzelleştirme Derneği, Mayna Yaşam Kooperatifi, Muhtarlık, DHP, DTP, ESP, Halk Cephesi, KÖZ, Özgür Yurttaş Hareketi, Partizan, Proletaryanın Kurtuluşu ve SODAP tarafından 29-30-31 Ağustos tarihlerinde organize edilen festival, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin bahçesinde yapıldı. Dönemi yaşayan eski mahallelilerden henüz bu tarihe yabancı olan yeni sakinlerine, genç yaşlı birlerce insan festivale büyük ilgi gösterdi. Üç gün boyunca süren festival programı; çocuk şenlikleri, paneller, sergiler, tiyatro gösterimleri, folklor-semah gösterileri ve konserlerle dolu doluydu. Ayrıca mahallede büyük yığınlar ve çatışmalar yaşandı, mahallelerin kuruluş tarihi olarak kabul edilen 2 Eylül 1977'yi ancak için de bir yürüyüş yapıldı.

Festivalin ilk günü gündüz saatlerinde 'F-Tipi Cezaevleri, Tecrit ve Türkiye'de Adalet Nasıl İşliyor' paneliyle başladı. Halkın Hukuk Bürosundan Behiç Açı'nın, TUYAB'dan Sakine Demir'in ve SODAP'tan Muzaffer Kaya'nın konuşmacı olduğu panele yaklaşık 50 kişi katıldı. Açılış konuşmasının ve semah gösteriminin ardından Nilüfer Sarıtaş'ın, Grup Mayıs'ın, Erdal Bayrakoğlu'nun ve Aynur Haşhaş'ın sahne aldığı konserlere mahallelinin katılımı oldukça yoğundu.

İkinci gün düzenlenen panelin konusu 'Ergenekon, AKP ve DTP'nin Katılması'ydı.

Halkın Hukuk Bürosundan Taylan Tanay, DTP'den Dursun Yıldız, DHP'den Öztürk Aladağ, ESP'den Figen Yükek Dağ ve Partizan'dan Derya Aras bu panele konuşmacı olarak katıldı. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı panele konuşmacılar DTP'nin katılması gündeminin dışında daha çok Ergenekon operasyonuyla ilgili konuşmalar yaparak taraf olmamak gerektiğini, bu operasyonu yapanlarda, yapılanlarda karşı başka bir taraf yaratmak gerektiğini vurguladılar. Ancak soru cevap kısmında KÖZ adına yapılan konuşmanın ana eksenini DTP'nin katılması gündemiydi ve DTP'nin katılmasına neden karşı çıkarak gerektiğini içeren bir konuşmaydı. Gelen sorularda daha çok DTP'nin katılmasıyla ilgili olduğu için panelin ikinci kısmında konuşmacılar kısa da olsa DTP'nin katılmaması gündemine değindiler. Ancak bunun su dönemdeki merkezi bir gündem olarak tutmanın doğru olmadığını diğer gündemler içerisinde işlenebileceğini söylediler.

2 Temmuz Sivas Olaylarını konu alan bir tiyatro gösterimi, semah ve mahallelerin kuruluş öyküsünü anlatan bir film gösteriminin ardından Onur Olgun, Hasan Sağlam ve Grup Munzur sahne aldı.

Üçüncü gün düzenlenen panelin konusu '71 Devrimci Çıkış ve Tarihsel Mirasımız'dı. KÖZ Gazetesinden Ercan Coşkun'un, Atılım Gazetesinden Kemal Gürkan'ın ve Partizan'dan Derya Aras'ın katıldığı panele yaklaşık 90 kişi katıldı.

Mahalle Güzelleştirme Derneği folklor ekibi folklor oynadı ve mahallelinin ilk dönemdir muhtarlığını yapan Cuma Kara mahalle sorunları üzerine bir konuşma yaptı. Özcan Türe, Grup Vardıya ve Şahlo Bedo'nun sahne aldığı üçüncü gece festivalin en coşkulu geçen gecesi oldu.

Hergün ortalama 5000 kişni katıldığı festivale gündüz vakitlerinde yapılan çocuk şenliklerine mahalledeki çocukların ilgisi oldukça yoğundu. Çocukların daha önceden çizmiş oldukları resimlerin sergilenmesi, bu resimlerden derince giren çocuklara ödülleri verilmesi, yapılan yüz boyama ve uçurta etkinlikleri, festival alanını gündüz vaktinde canlı tutan etmenlerdi.

Festivalin organize edilmesi için gerekli olan para da imcece usulü toplandı. Mahallelinin çeşitli yerlerine

kumbaralar konularak mahalle sakinleri festivale katkıda bulundu. Ayrıca kartpostal satışı, mahalledeki esnafın yaptığı bağışlar ve bir önceki yıl festivalden kalan gelirle, Şişli Belediyesi'nin ses düzeni ve sahne konusunda yaptığı yardımlarla festival organize edildi. Festival süresince Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde çeşitli gazete, kitap, dergi standları açıldı.

2 Eylül günü saat 16:00 yine aynı dernekte 77'de düşenler anısına her sene olduğu gibi bu sene de yemek verildi. Yemeğin ardından 2 Eylül yürüyüşüne geçildi. Ortak pankartla, ortak sloganlarla ve herkesin kendi fişlerini taşıyabildiği yürüyüşte '31. Yılında 2 Eylül Ruhuyla Yozaşmaya Karşı Kültürüne Sahip Çık' ortak pankartı açıldı. Yaklaşık 600 kişinin katıldığı yürüyüşte "Yaşasın 2 Eylül Direnişimiz, 2 Eylül'de Düşenler Kavgamızda Yaşıyor, 2 Eylül Ruhuyla Mahallelere Sahip Çık, Yaşasın Devrimci Dayanışma, Bedel Ödedik, Bedel Ödeteceğiz, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Katil Polis 1 Mayıs'tan Defol, Faşizme Karşı Omuz Omuza, Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atılarak 30 Ağustos İlköğretim Okulu'na kadar yürüldü. Okulun önünde yapılan basın açıklamasının ardından yürüyüş bitirildi.

1 Mayıs Mahallesi'nden Komünistler

Denizler Kemalizmden Kopuşun İlk Halkasıdır

Festivalin son günü düzenlenen '71 Devrimci Çıkışı ve Tarihsel Mirasımız' konulu panelde Partizan, KÖZ ve Atılım gazeteleri adına konuşmacılar söz aldılar. Yaklaşık 90 kişinin katıldığı panel olumsuz hava şartlarına rağmen ilgiyle takip edildi.

Panelde ilk sözü alan Suzan Zengin kısaca sunulara değindi: Dünya çapındaki gelişmelerin ilgilime yansımaları olmuştur. Kavel, Paşabağçe, Pirelli gibi hareketler bazı kitle hareketleri olarak döneme damgasını vurmuştur. 68'de 6. Filo olayları, Vedat Demircioğlu'nun katledilmesi; 70'de 15-16 Haziran eylemleri önemli gelişmelerdi. Suphi ve yoldaşlarının katledilmesi devrimci önderlerin çıkışıyla parçalanacaktı. Hatıra Sevgili dizisinde olduğu gibi devrimci önderler şahsında saklanmaya çalışılan, bu önderlerin hangi amaçla bir çıkış yaptığını, Dizde Deniz Gezişi romantik, eline silah almaması bir devrimci olarak ön planda idi. Mahir Çayan ise sekte, amacı belirsiz, ne yöne gideceğini bilemeyen biri olarak ele alınıyordu. İbrahim Kaypakkaya ise yok sayılmış, saklanmaya çalışılmıştır. Kaypakkaya'ya tahammülsüzlüğün nedeni onun siyasi düşünceleridir. Önemli bir devrimci ileri mişyon yüklenirken onun tespitleri Kemalizm eşittir Faşizm idi. Ordunun faşist Kemalist sistemin bir dayanağı olduğunu kalın çizgilerle belirtiyordu. Anti-faşist, anti-emperyalist mücadelenin devletin bütün mekanizmalarına karşı olunarak yapılacağını söylüyordu. "Devrim kitlelerin eseri olacaktır" şiarını kendi pratiğinde gösteriyordu. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı ve Kürt sorununa dönük tespitleri ile de bir çıkış yapılmıştır. Devrimci-komünist partilerin, örgütülüğün gerekli olduğunu, her türlü reformist ve revizyonist hareketlerle mücadele etmeyi ve devrimci dayanışmayı miras bırakmıştır. Kendi adımızda 71 çıkışından, faşizmin hüküm sürdüğü ülkemizde devrimin ancak halk savaşıyla mümkün olacağını miras aldık.

Köz adına konuşan Ercan Coşkun ise sunuları vurguladı: Bu yıl 68'in 40. yıldönümü, 68 hareketi tüm dünyada anılmıyor. Örneğin bir gazetede "Denizler yaşasaydı Ergenekonun başında olurdu" diyen bir yazı çıktı. Bu çok çarpıcı olmakla birlikte genel olarak paylaşılan bir yaklaşımdır çünkü sosyalistler de dahil olmak üzere herkes Deniz ve arkadaşlarının Kemalist olduğunda adeta hemfikirlerdir. Buna karşılık kemalizmden kopuş asil olarak İbrahim Kaypakkaya'ya atfedilir. Ancak bu bakış açısı kusurlu ve sonunda Denizler yaşasaydı bugün Ergenekoncu olurdu demeye kadar götürülen en azından Devrim mirasını Kemalistlere teslim etmeye vardırıan bir bakış açısidir. Oysaki Deniz, Mahir, İbo birbirinden ayrı değildi. Onlanın bir çıkışın da ötesinde aslında bir kopuştu, bir yerden ayrılıp başka yere giden bir yürüyüşü. THKO'lular bu yürüyüşe ilk çıkanlar olmakla birlikte ardından THKP-C ve TKP/ML TİKKO bu yürüyüşü sürdürdü. Bütün bir kuşak gibi Denizler de TIP içinde devrimcilikle adınımları attı. "Biz Atatürk devrimcisiyiz" dedikleri de, mesrullarını 27 Mayıs darbesine dayandırdıkları, Atatürk'ün kalpaklı resimlerini taşıdıkları da doğrudur. Hatta Deniz'in idama götürülmeden önce babasına yazdığı mektupta "Beni Kemalist düşünceyle yetiştirdiğin için sana teşekkür ederim" dediği de. Mesela sarf edilen sözler düzeyinde yaklaşıldığı takdirde Denizlerin kemalist olduğu sonucuna varmak işten bile değildir. Ancak Denizlerin asil önemli yanı söyledikleri söz değil eylemleriydi. Bunu anlamak için onların hangi mücadelelerde nasıl şekillendiklerini ve kemalizmden nasıl koptuklarını hatırlamakta fayda var. 12 Mart arifesinde TIP'te Milli Demokratik Devrimciler ve Sosyalist Devrimciler diye iki kanat çıktı ve bir ayrışma gerçekleşti. Asil tartışma konusu devrim stratejisinden ziyade parlamentarizm ile parlamento dışı muhalefet

şiarıyla sokak vurgusu yapan, 'iktidar namunun unucundadı' diyenler arasındırdı. Denizler doğal olarak ikincilere yakın durmaktadırlar. Ancak bu kesimler sadece Denizler veya başka devrimcilerden ibaret değildi. Nitekim 12 Mart sonrasında ikinci bir ayrışma gerçekleşti. İktidar namunun unucundadı diyenler arasında bir ayrışma gerçekleşti. Namlu derken Kırkkale yapımı ruhsatlı silahları kast eden Mihri Belli, Hikmet Kıvılcımlı veya Doğu Perinçek gibiler askerlerin bir bölüğünün darbe yapmasını bekliyordu. Devrimciler ise tersine Küba'daki, Vietnam'daki gibi bir devrimci kast ediyordular ve böylece ayrıştırdı. Denizler çeşitli eylemlere imza attılar ve 4 ABD'li eri kaçırıp THKO'yu kurdular. Kaleme aldıkları bildirgede "Polisinden devletine kimse rahat uyuyamaz" diye yazdılar. Böyle bir hareket kemalist olamaz. Tersine 12 Mart hareketi kemalist bir harekettir ve hedeflerinden biri de Denizlerdir. Ancak Denizlerin pratik eylemleriyle başlayan bu kopuş onlara bitmedi. Mahirlerle, İbolalara devam etti. İbrahim Kaypakkaya bu hareketin gittiği yönü göstermesi bakımından önemlidir. O da kendi özgün görüşleri olarak değil Şefik Hüsnü oportünizminden kopma ve tekrar Mustafa Suphi TKP'sinin çizgisine dönme perspektifiyle hareket etmiştir. Bizim açımızdan Denizlere, Mahirlere, İbolalara dönmek için Suphi'lerin TKP'sinin çizgisini devam ettirmek ve böylece onları da aşmak gerekir. 71 Devrimci kopuşundan asil miras kalacak olan budur.

Atılım adına konuşan Şenol Gürkan ise konuşmasında özellikle K17 çıkışından çıkarılacak miraslara değindi. Devrimci irade, devrimci örgütlenme kararlığı, siper yoldaşlığı, devrimci dayanışma, gelişen önemi, reformizme karşı mücadele 71 devrimci çıkışından kalan mirastır dedi.

Panel soru ve cevaplarla yaklaşık 2 saat sürerek sona erdi.